

Innehåll

1	Sammanfattning	9
2	Promemorians lagförslag	11
2.1	Förslag till lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg	11
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet	13
3	Allmänt om överenskommelserna	15
3.1	Inledning	15
3.2	Den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism	15
3.3	Protokollet till SUA-konventionen och protokollet till plattformsprotokollet	16
4	Den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism	19
4.1	Konventionens huvudsakliga innehåll	19
4.1.1	Konventionens uppbyggnad	19

4.1.2	Handlingar som ska utgöra brott.....	20
4.1.3	Förebyggande av brott.....	22
4.1.4	Domsrätt	23
4.1.5	Åtgärder för att utreda en persons närvaro i ett land och för att säkerställa närvaro för åtal eller utlämning.....	24
4.1.6	Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål.....	26
4.1.7	Överförande för utredning m.m.	28
4.1.8	Hanteringen av radioaktivt material m.m.....	29
4.1.9	Underrättelse	31
4.1.10	Bestämmelser om hur förpliktelserna enligt konventionen ska fullgöras	31
4.1.11	Tvistlösning.....	32
4.1.12	Slutbestämmelser	33
4.2	Sveriges tillträde till konventionen	34
4.3	Behovet av lagändringar	35
4.3.1	Handlingar som ska utgöra brott.....	35
4.3.2	Domsrätt	43
4.3.3	Förebyggande av brott.....	44
4.3.4	Åtgärder för att utreda en persons närvaro i ett land och för att säkerställa närvaro för åtal eller utlämning.....	50
4.3.5	Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål.....	52
4.3.6	Överförande för utredning m.m.	55
4.3.7	Hanteringen av radioaktivt material m.m.....	56
4.3.8	Underrättelse	60
4.3.9	Tvistlösning och slutbestämmelser.....	60
4.3.10	Övriga frågor.....	61
5	Protokollet till SUA-konventionen och protokollet till plattformsprotokollet.....	65

5.1	Det huvudsakliga innehållet i protokollet till SUA-konventionen.....	65
5.1.1	Protokollets uppbyggnad.....	65
5.1.2	Definitioner.....	66
5.1.3	Handlingar som ska utgöra brott	67
5.1.4	Domsrätt	72
5.1.5	Överlämnande av misstänkta och bordning av fartyg	72
5.1.6	Garanti för en rättvis behandling.....	75
5.1.7	Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål.....	76
5.1.8	Förebyggande av brott och underrättelser.....	77
5.1.9	Slutbestämmelser	78
5.2	Det huvudsakliga innehållet i protokollet till plattformsprotokollet	78
5.2.1	Protokollets uppbyggnad.....	78
5.2.2	Bestämmelser i konventionen som ska anses ingå i plattformsprotokollet.....	79
5.2.3	Handlingar som ska utgöra brott	80
5.2.4	Domsrätt	81
5.2.5	Slutbestämmelser	81
5.3	Sveriges tillträde till protokollen.....	81
5.4	Behovet av lagändringar.....	83
5.4.1	Utgångspunkter	83
5.4.2	Definitioner.....	85
5.4.3	Handlingar som ska utgöra brott	85
5.4.4	Ansvar och sanktioner för juridiska personer.....	96
5.4.5	Domsrätt	97
5.4.6	Bordning och andra former av ingripanden mot fartyg.....	98
5.4.7	Övriga bestämmelser	121
6	Ikraftträdande och ekonomiska konsekvenser	125

6.1	Ikraftträdande och övergångsbestämmelser	125
6.2	Ekonomiska konsekvenser	125
7	Författningskommentar	127
7.1	Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg.....	127
7.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet	128
	Bilaga 1 – Konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (på engelska och i svensk översättning)	131
	Bilaga 2 – Protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (på engelska och i svensk översättning)	145
	Bilaga 3 – International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism	151
	Bilaga 4 – Internationell konvention för bekämpande av nukleär terrorism	167
	Bilaga 5 – Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation	191

Bilaga 6 – 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet.....	211
Bilaga 7 – Protocol of 2005 to the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf.....	247
Bilaga 8 – 2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.....	253

1 Sammanfattning

I promemorian föreslås att Sverige ska tillträda

- den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism,
- 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (protokollet till SUA-konventionen), och
- 2005 års protokoll till SUA-konventionens protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (protokollet till plattformsprotokollet).

Bestämmelserna i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism bedöms inte kräva några lagändringar. Däremot lämnas förslag till en ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet, som innebär att straffansvaret enligt denna lag ska vara tillämpligt även i förhållande till sådan brottslighet som avses i artikel 2 i konventionen.

Som en följd av förslaget att Sverige ska tillträda protokollet till SUA-konventionen föreslås tillägg i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg. De kompletterande bestämmelserna innebär dels att en annan stat ska kunna få tillstånd att borda ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med konventionen och dess protokoll, dels att svenska staten under vissa förutsättningar ska svara för skada i samband med sådana tillstånd. Bestämmelserna i protokollet till plattformsprotokollet bedöms inte kräva några lagändringar.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2013.

2 Promemorians lagförslag

2.1 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg

Härigenom föreskrivs att lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Efter framställning av annan stat får regeringen medge den staten att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med

1. Förenta nationernas konvention den 19 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen, *eller*

2. tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet.

1. Förenta nationernas konvention den 19 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

2. tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet, *eller*

---

¹ Senaste lydelse av lagen 2005:585.

3. Förenta nationernas konvention den 10 mars 1988 för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet med dess protokoll den 14 oktober 2005.

Ett sådant medgivande får dock lämnas endast om det finns skälig anledning att anta att fartyget används för brottslighet som begås på den främmande statens territorium eller som är avsedd att fullbordas där eller som annars riktar sig mot den statens intressen samt att brottsligheten motsvarar brott för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer.

Regeringen får förena ett medgivande med de villkor som anses behövliga.

För skada med anledning av beslut enligt denna lag är staten ansvarig i enlighet med 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) utan den begränsning som föreskrivs i 3 kap. 7 § samma lag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2013.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet

Härigenom föreskrivs att 2 § lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Med särskilt allvarlig brottslighet avses i denna lag

1. mord, dråp, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grovt olaga tvång, mordbrand, grov mordbrand, allmänfarlig ödeläggelse, sabotage och spridande av gift eller smitta, om syftet med gärningen är att injaga skräck i en befolkning eller en befolkningsgrupp eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller att avstå från att vidta en åtgärd,

2. terroristbrott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott, grovt sabotage, kapning, sjö- eller luftfartssabotage och flygplatssabotage,

3. sådan brottslighet som avses i artikel 1 i den internationella konventionen den 17 december 1979 mot tagande av gisslan, artikel 7 i konventionen den 3 mars 1980 om fysiskt skydd av kärnämne *samt* artikel 2 i den internationella konventionen den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister,

3. sådan brottslighet som avses i artikel 1 i den internationella konventionen den 17 december 1979 mot tagande av gisslan, artikel 7 i konventionen den 3 mars 1980 om fysiskt skydd av kärnämne, artikel 2 i den internationella konventionen den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister *samt artikel 2 i den internatio-*

*nella konventionen den 13 april
2005 för bekämpande av nukle-
är terrorism,*

4. mord, dråp, misshandel, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grov skadegörelse, mordbrand, grov mordbrand samt hot om sådana brott, om gärningen utförs mot sådana internationellt skyddade personer som avses i konventionen den 14 december 1973 om förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, samt

5. brott enligt 3 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2013.

3 Allmänt om överenskommelserna

3.1 Inledning

Under 2005 antogs inom FN tre internationella överenskommelser om bekämpning av terrorism. Dessa är konventionen för bekämpande av nukleär terrorism, ett protokoll till 1988 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (protokollet till SUA-konventionen) och ett protokoll till 1988 års protokoll till SUA-konventionen om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (protokollet till plattformsprotokollet). SUA är en initialförkortning av konventionens engelska namn, Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Maritime Navigation. Instrumenten innebär bl.a. skyldigheter för parterna att kriminalisera vissa handlingar, fastställa domsrätt och att samarbeta för att förebygga brott. Protokollet till SUA-konventionen innehåller också bestämmelser om ingripanden mot fartyg som misstänks vara involverade i sådan brottslighet som omfattas av konventionen.

3.2 Den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism

Konventionen för bekämpande av nukleär terrorism antogs den 13 april 2005. Arbetet hade då pågått sedan 1998 som en fort-

sättning på det arbete som ledde fram till antagandet av FN:s konvention om bekämpande av bombattentat av terrorister den 15 december 1997 (terroristbombningskonventionen).

Konventionen utarbetades inom en ad hoc-kommitté som inrättats genom generalförsamlingens resolution 51/210 av den 16 januari 1997. I resolutionen uttalades bl.a. att det fanns behov av att förbättra det internationella samarbetet för att förhindra användning av nukleärt material i terroristsyfte och att utveckla ändamålsenliga rättsliga instrument. Bakom dessa uttalanden låg vetenskapen om vilka skador som olyckor i kärntekniska anläggningar, eller olyckor som orsakats av nukleärt material eller ämne, kan leda till. Det fanns även en insikt om att terrorism med sådan verksamhet för ögonen kan utgöra ett allvarligt hot mot internationell fred och säkerhet. Någon tillräckligt omfattande straffrättslig reglering på detta område hade dittills inte tagits fram.

Under inledningsskedet av arbetet ansåg vissa att straffrättsliga åtgärder mot nukleär terrorism borde tas in som ett tillägg till den då nyligen antagna terroristbombningskonventionen. Den ståndpunkten vann dock inte ett sådant gehör att det föreslagna tillvägagångssättet fullföljdes. I stället blev inriktningen på arbetet att en självständig konvention skulle tas fram. Det rådde dock samsyn om att konventionen för bekämpande av nukleär terrorism inte skulle omfatta sådana frågor som fått en nöjaktig lösning genom terroristbombningskonventionen.

Den 14 september 2005, dvs. samma år som antagandet, undertecknade Sverige konventionen. Den trädde i kraft den 7 juli 2007. I dagsläget (november 2011) har 115 stater undertecknat konventionen och 77 stater tillträtt den.

3.3 Protokoll till SUA-konventionen och protokollet till plattformsprotokollet

Med anledning av att ett italienskt kryssningsfartyg kapats i oktober 1985 inbjöd FN:s generalförsamling i december samma år

Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) att undersöka problemet med terroristaktioner ombord på eller riktade mot fartyg och att föreslå lämpliga åtgärder. Som ett resultat av det arbetet antogs vid en internationell konferens i Rom den 10 mars 1988 dels en konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (SUA-konventionen), dels ett protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (plattformprotokollet). Konventionen och protokollet är uppbyggda efter förebild av liknande internationella konventioner. Enligt instrumenten åtar sig staterna att straffbelägga vissa gärningar och att antingen lagföra eller utlämna förövarna. Till detta ändamål innehåller överenskommelserna bl.a. bestämmelser om domsrätt och internationell rättslig hjälp. Konventionen och protokollet trädde i kraft den 1 mars 1992 och har ratificerats av Sverige (prop. 1989/90:130, bet. 1989/90:JuU33, rskr. 1989/90:286, SFS 1990:416, SÖ 1990:38 respektive 1990:39). Ändringar gjordes då i bl.a. bestämmelserna om kapning och sjö- eller luftfartssabotage.

Efter händelserna i New York den 11 september 2001 uttryckte IMO:s församling att det var nödvändigt att organisationen såg över bl.a. befintliga internationella rättsliga åtgärder och överväga nya lämpliga åtgärder, för att förhindra och bekämpa terrorism som riktas mot fartyg. Vidare skulle åtgärderna inriktas på att förbättra säkerheten ombord på fartyg och i land för att minska risken för passagerare, besättningar och hamnpersonal ombord på fartyg och i hamnområden och för fartyg och last. Till detta ändamål gav församlingen organisationens juridiska kommitté i uppdrag att med hög prioritet se över 1988 års konvention och protokoll för att bedöma om det fanns behov av att ändra instrumenten och att med utgångspunkt i resultatet av en sådan översyn skyndsamt vidta lämpliga åtgärder. Detta arbete bedrevs under åren 2003–2005 i en särskild arbetsgrupp och vid den juridiska kommitténs möten.

Vid en diplomatkonferens i London den 10–14 oktober 2005 antogs protokollet till SUA-konventionen och protokollet till plattformprotokollet.

Sverige undertecknade de båda protokollen den 14 februari 2006. Dessa trädde i kraft den 28 juli 2010. I dagsläget (november 2011) har 21 respektive 17 stater tillträtt protokollen.

4 Den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism

4.1 Konventionens huvudsakliga innehåll

4.1.1 Konventionens uppbyggnad

Konventionen, som består av en ingress och 28 artiklar, innehåller följande grundläggande delar.

- Handlingar som ska utgöra brott (artiklarna 2, 3, 5 och 6)
- Förebyggande av brott (artiklarna 7 och 8)
- Domsrätt (artikel 9)
- Åtgärder för att utreda en persons närvaro i ett land och för att säkerställa närvaro för åtal eller utlämning (artiklarna 10, del av, och 11)
- Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål (artiklarna 13–16)
- Överförande för utredning m.m. (artiklarna 12 och 17)
- Hanteringen av radioaktivt material m.m. (artikel 18)
- Underrättelse (artiklarna 10, del av, och 19)
- Bestämmelser om hur förpliktelserna enligt konventionen ska fullgöras (artiklarna 4 och 20–22)
- Tvistlösning (artikel 23)
- Slutbestämmelser (artiklarna 24–28)

Ingressen beskriver bakgrunden till konventionen och målsättningarna med denna. I *artikel 1* definieras centrala begrepp i konventionen, nämligen radioaktivt material, kärnämne, kärn-

teknisk anläggning, anordning, statlig eller annan offentlig anläggning och en stats försvarsmakt. Övriga bestämmelser beskrivs nedan.

Konventionen liknar till struktur och, vid sidan av kriminaliseringsbestämmelserna, innehåll bl.a. konventionen om bekämpande av bombattentat av terrorister (terroristbombningskonventionen, se prop. 2000/01:86) och den internationella konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism (finansieringskonventionen, se prop. 2001/02:149). Liksom dessa två överenskommelser saknar konventionen för bekämpande av nukleär terrorism en uttrycklig definition av begreppet terrorism eller terroristdåd. Konventionens sakliga tillämpningsområde bestäms i stället genom att den anger vilka handlingar som ska utgöra brott.

4.1.2 Handlingar som ska utgöra brott

Allmänt

Konventionen innehåller två huvudbestämmelser om de handlingar som ska utgöra brott (artikel 2.1 och 2.2). Till denna reglering anknyter olika bestämmelser som anger i vilken omfattning försök och medverkan ska vara straffbelagt (artikel 2.3 och 2.4).

Enligt *artikel 3* är konventionen inte tillämplig om handlingen begås inom en enda stat, den misstänkte och offren är medborgare i den staten, den misstänkte påträffas inom den statens territorium och ingen annan stat har en grund enligt artikel 9.1 eller 9.2 att utöva domsrätt.

Varje konventionsstat ska vidta de åtgärder som krävs för att i sin nationella lagstiftning fastställa att de handlingar som anges i artikel 2 utgör brottsliga handlingar (*artikel 5 a*). Staten ska dessutom se till att sådana brott kan beläggas med lämpliga straff, varvid hänsyn ska tas till brottens allvarliga beskaffenhet (*artikel 5 b*).

Enligt *artikel 6* ska varje konventionsstat vidta de åtgärder, inbegripet i förekommande fall nationell lagstiftning, som krävs för att säkerställa att de handlingar som utgör brott enligt konventionen – särskilt om handlingarna är avsedda eller ägnade att framkalla skräck hos allmänheten, en grupp personer eller särskilda personer – inte under några omständigheter rättfärdigas av överväganden av politisk, filosofisk, ideologisk, rasmässig, etnisk, religiös eller annan liknande karaktär, utan bestraffas med straff som står i överensstämmelse med handlingarnas allvarliga beskaffenhet.

Huvudbestämmelserna om brott

En person begår ett brott i konventionens mening om personen rättsstridigt och uppsåtligt samt med uppsåt att orsaka dödsfall eller allvarlig kroppsskada eller omfattande sak- eller miljöskada

a) innehar radioaktivt material eller tillverkar eller innehar en anordning (*artikel 2.1 a*), eller

b) på något sätt använder radioaktivt material eller en anordning, eller använder eller skadar en kärnteknisk anläggning på ett sätt som förorsakar utsläpp eller riskerar att förorsaka utsläpp av radioaktivt material (*artikel 2.1 b*).

I sistnämnda fall föreligger även ett brott om uppsåtet varit att tvinga en fysisk eller juridisk person, en internationell organisation eller en stat att utföra eller underlåta att utföra en handling.

En person begår också ett brott om den personen

a) hotar, under omständigheter som visar på allvaret i hotet, att begå ett sådant brott som anges i punkt 1 b (*artikel 2.2 a*), eller

b) rättsstridigt och uppsåtligt tilltvingar sig radioaktivt material, en anordning eller kärnteknisk anläggning genom hot, under omständigheter som visar på allvaret i hotet, eller genom att använda våld (*artikel 2.2 b*).

Försök och medverkan till brott

En person begår ett brott om personen försöker begå ett sådant brott som anges i artikel 2.1 (*artikel 2.3*).

En person begår även ett brott om personen

a) medverkar till ett sådant brott som avses i artikel 2.1, 2.2 eller 2.3,

b) värvar eller instruerar andra att begå ett sådant brott som avses i artikel 2.1, 2.2 eller 2.3, eller

c) på något annat sätt bidrar till att en grupp personer som handlar med ett gemensamt syfte begår ett eller flera sådana brott som anges i artikel 2.1, 2.2 eller 2.3. Ett sådant bidrag måste vara uppsåtligt och ske antingen i syfte att främja gruppens allmänna brottsliga verksamhet eller syfte eller i vetskap om gruppens avsikt att begå det eller de berörda brotten (*artikel 2.4*).

4.1.3 Förebyggande av brott

Konventionen ålägger konventionsstaterna att samarbeta med varandra i olika hänseenden. I artikel 7 finns bestämmelser om skyldighet för staterna att samarbeta för att förebygga, bekämpa och utreda brottsliga handlingar. Skyldigheterna omfattar dels nationella åtgärder, dels samarbete mellan staterna.

Enligt *artikel 7.1 a* ska staterna vidta alla åtgärder som är möjliga, inbegripet anpassning av sin nationella lagstiftning om det behövs, för att förebygga och motverka förberedelser inom sina respektive territorier till förövandet av dessa brott inom eller utom sina territorier. Hit räknas bl.a. åtgärder för att förhindra sådan illegal verksamhet av personer, grupper och organisationer varigenom dessa främjar, anstiftar, organiserar, uppsåtligen finansierar eller deltar i förövandet av sådana brott som anges i artikel 2.

Konventionsstaterna ska dessutom enligt *artikel 7.1 b* samarbeta genom att, i enlighet med nationell lagstiftning, utbyta kor-

rekt och verifierad information, samordna administrativa och andra åtgärder för att upptäcka, förebygga, bekämpa och utreda de brottsliga handlingar som anges i artikel 2 och för att inleda straffrättsliga förfaranden mot personer som är misstänkta för att ha begått sådana brott. Konventionsstaterna är också skyldiga att informera de andra stater som avses i artikel 9 om förövandet av brott enligt artikel 2 och om förberedelser till sådana brott.

Enligt *artikel 7.2* ska konventionsstaterna vidta lämpliga åtgärder som är förenliga med deras nationella lagstiftning för att bevara den förtroliga karaktären hos den information som de mottar från en annan konventionsstat med stöd av bestämmelserna i denna konvention eller genom att delta i verksamhet för att genomföra denna konvention. Om konventionsstaterna lämnar information i förtroende till internationella organisationer, ska åtgärder vidtas för att tillförsäkra att informationen inte blir offentlig.

Artikel 7.4 ålägger konventionsstaterna att underrätta FN:s generalsekreterare om de behöriga myndigheter och kontaktpunkter som är ansvariga för att sända och ta emot information enligt artikeln.

För att förhindra brott enligt konventionen ska konventionsstaterna enligt *artikel 8* vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa skyddet av radioaktivt material. Staterna ska till detta ändamål beakta Internationella atomenergiorganets (IAEA) rekommendationer och verksamhet.

4.1.4 Domsrätt

Enligt artikel 9.1 ska varje konventionsstat vidta de åtgärder som krävs för att den ska kunna utöva domsrätt beträffande de brott som anges i artikel 2 om brottet har begåtts

- a) inom den statens territorium (*9.1 a*),
- b) ombord på ett fartyg som förde den statens flagg eller ombord på ett luftfartyg som var registrerat enligt dess lagstiftning när brottet begicks (*9.1 b*), eller

c) av en av den statens medborgare (9.1 c).

Enligt artikel 9.2 får en konventionsstat även fastställa att den har domsrätt beträffande varje sådant brott om brottet har begåtts

a) mot en av den statens medborgare (9.2 a),

b) mot en statlig eller annan offentlig anläggning som tillhör den staten utomlands, inbegripet en ambassad eller annan diplomatisk eller konsulär lokal som tillhör den staten (9.2 b),

c) av en statslös person med hemvist inom den statens territorium (9.2 c),

d) vid ett försök att tvinga den staten att vidta eller avstå från att vidta en handling (9.2 d), eller

e) ombord på ett luftfartyg som den statens regering har under sin förvaltning (9.2 e).

Enligt artikel 9.4 ska varje konventionsstat också vidta de åtgärder som krävs för att den ska kunna utöva domsrätt beträffande de brott som anges i artikel 2 när den misstänkte gärningsmannen befinner sig på dess territorium och staten inte utlämnar personen.

4.1.5 Åtgärder för att utreda en persons närvaro i ett land och för att säkerställa närvaro för åtal eller utlämning

När en konventionsstat har mottagit information om att ett brott enligt artikel 2 har begåtts eller håller på att begås på den statens territorium eller att en person som har begått eller påstås ha begått ett sådant brott kan befinna sig på den statens territorium, ska den staten vidta de åtgärder som kan fordras enligt dess nationella lagstiftning för att utreda de omständigheter som informationen avser (artikel 10.1).

Efter att ha övertygat sig om att omständigheterna motiverar det ska den konventionsstat inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta befinner sig, vidta de enligt den nationella lagstiftningen lämpliga åtgärderna för att sä-

kerställa den personens närvaro för åtal eller för utlämning (*artikel 10.2*).

Artikel 10.3 stadgar en rätt för den som har blivit utsatt för tvångsmedel enligt punkt 2 att

a) ofördröjligen sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat i vilken personen är medborgare eller för den stat som annars är behörig att tillvarata personens rättigheter eller, om personen är statslös, för den stat inom vars territorium personen har sitt hemvist (*10.3 a*),

b) ta emot besök av en företrädare för den staten (*10.3 b*), och

c) bli informerad om sina rättigheter enligt punkterna a och b (*10.3 c*).

Enligt *artikel 10.4* ska de rättigheter som avses i artikel 10.3 utövas i enlighet med lagar och andra författningar i den stat inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta befinner sig, under förutsättning att dessa lagar och andra författningar gör det möjligt att fullt ut uppnå de syften som avses med de enligt punkten 3 tillerkända rättigheterna.

Enligt *artikel 10.5* ska bestämmelserna i punkterna 3 och 4 inte inverka på rätten för en konventionsstat med anspråk på domsrätt enligt artikel 9.1 c eller 9.2 c att anmoda Internationella Rödakorskommittén att sätta sig i förbindelse med och besöka den misstänkte.

I de fall där artikel 9 är tillämplig ska den konventionsstat inom vars territorium den misstänkte befinner sig, om den inte utlämnar vederbörande, undantagslöst och oberoende av om brottet har begåtts inom dess territorium vara skyldig att utan onödigt dröjsmål genom förfaranden i enlighet med den statens lagstiftning överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för beslut i åtalsfrågan. Dessa myndigheter ska fatta beslut enligt samma regler som gäller i fråga om varje annat brott av allvarlig karaktär enligt lagstiftningen i den staten (*artikel 11.1*).

Om en konventionsstat enligt sin nationella lagstiftning har rätt att utlämna eller på annat sätt överföra en av sina medborgare endast på villkor att vederbörande återlämnas till den staten

för att avtjäna det straff som ådömts till följd av den rättegång eller det förfarande för vilka utlämning eller överförandet har begärts, och denna stat och den stat som begär utlämning är överens om detta alternativ och de andra villkor som de anser lämpliga, ska en sådan villkorad utlämning eller ett sådant överförande vara tillräckligt för att upphäva den skyldighet som avses i punkt 1 (*artikel 11.2*).

4.1.6 Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål

Enligt *artikel 13.1* ska de brott som anges i artikel 2 anses tillhöra de utlämningsbara brotten i varje utlämningsavtal som redan föreligger mellan några av konventionsstaterna före konventionens ikraftträdande. Konventionsstaterna åtar sig vidare att ta med sådana brott som utlämningsbara brott i varje utlämningsavtal som senare kommer att ingås mellan dem.

Om en konventionsstat som för utlämning ställer som villkor att ett utlämningsavtal ska föreligga mottar en framställning om utlämning från en annan konventionsstat med vilken den inte har ingått något sådant avtal, får den anmodade staten efter fritt val betrakta konventionen som laglig grund för utlämning för de brott som anges i artikel 2. För utlämning ska gälla de övriga villkor som föreskrivs i den anmodade statens lagstiftning (*artikel 13.2*).

Enligt *artikel 13.3* ska konventionsstater som för utlämning inte ställer som villkor att utlämningsavtal ska föreligga, sinsemellan betrakta de brott som anges i artikel 2 som utlämningsbara brott, enligt de villkor som uppställs i den anmodade statens lagstiftning.

Enligt *artikel 13.4* ska, om så är nödvändigt för utlämning mellan konventionsstater, de brott som anges i artikel 2 behandlas som om brottet begåtts inte endast på gärningsorten utan även inom territoriet för de stater som har fastställt att de har domsrätt i enlighet med artikel 9.1 och 9.2.

Artikel 13.5 anger att bestämmelserna i alla fördrag och avtal om utlämning mellan konventionsstater med avseende på brott som anges i artikel 2 ska anses vara ändrade mellan staterna i den utsträckning som de är oförenliga med konventionen.

Enligt *artikel 14.1* ska konventionsstaterna lämna varandra största möjliga bistånd i samband med utredningar, straffrättsliga förfaranden eller utlämningsförfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artikel 2. I denna skyldighet inbegrips också bistånd med tillhandahållande av bevismaterial som en stat förfogar över och som är nödvändigt vid det aktuella förfarandet.

Konventionsstaterna ska enligt *artikel 14.2* fullgöra de nu nämnda skyldigheterna i överensstämmelse med de fördrag eller andra avtal om internationellt straffrättsligt samarbete som kan finnas mellan dem. Om det saknas sådana fördrag eller avtal ska konventionsstaterna bistå varandra enligt nationell lagstiftning.

Enligt *artikel 15* ska inget av de brott som anges i artikel 2 med avseende på utlämning eller internationell rättslig hjälp betraktas som ett politiskt brott, som ett brott förknippat med ett politiskt brott eller som ett brott inspirerat av politiska motiv. En framställning om utlämning som grundar sig på ett sådant brott får därför enligt samma artikel inte avslås endast av det skälet att framställningen avser ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv.

Av *artikel 16* följer att ingen bestämmelse i konventionen ska tolkas så att utlämningsskyldighet eller skyldighet att lämna internationell rättslig hjälp uppkommer om den anmodade staten har grundad anledning att anta att en framställning om utlämning för brott som anges i artikel 2 eller om internationell rättslig hjälp avseende sådana brott har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person i anledning av dennas ras, trosbekännelse, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning. Detsamma gäller om ett bifall till en sådan framställning skulle vara till men för den personens ställning av något av dessa skäl.

4.1.7 Överförande för utredning m.m.

Enligt *artikel 12* ska den som tas i fängsligt förvar eller gentemot vilken andra åtgärder vidtas eller förfaranden genomförs med stöd av konventionen garanteras en rättvis behandling. Detta ska innefatta åtnjutande av alla rättigheter och garantier i enlighet med lagstiftningen i den stat inom vars territorium personen befinner sig och i enlighet med tillämpliga folkrättsliga bestämmelser, däribland principerna om de mänskliga rättigheterna.

En person som undergår verkställighet av en påföljd eller på annat sätt är i fängsligt förvar inom en konventionsstats territorium och vars närvaro i en annan konventionsstat begärs för vittnesmål, identifiering eller annan medverkan för att få fram bevisning för utredning av eller åtal för brott enligt konventionen får tillfälligt överföras enligt artikel 17.1 under förutsättning att

a) personen frivilligt och välinformerad ger samtycke (*17.1 a*), och

b) båda staternas behöriga myndigheter ger sitt tillstånd, med förbehåll för sådana villkor som dessa stater kan anse vara lämpliga (*17.1 b*).

Den stat till vilken en person på detta sätt har överförts ska enligt artikel *17.2 a* ha behörighet och skyldighet att hålla den överförda personen i fängsligt förvar, såvida inte den stat från vilken personen överfördes begär eller tillåter något annat.

Den stat till vilken personen överförs ska ofördröjligen återlämna personen till fängsligt förvar i den stat från vilken personen överfördes, i enlighet med vad de båda staternas behöriga myndigheter i förväg eller på annat sätt kommit överens om (*artikel 17.2 b*).

I *artikel 17.2 c* anges att den stat till vilken personen överförs inte får kräva att den stat varifrån personen överfördes inleder ett utlämningsförfarande för att personen ska återlämnas.

Den överförda person ska enligt artikel *17.2 d* i fråga om verkställigheten av den påföljd som verkställs i den stat varifrån överförandet skedde tillgodoräknas den tid som tillbringas i fängsligt förvar i den stat till vilken personen överfördes.

Utan samtycke av den konventionsstat från vilken en person ska överföras får inte den personen, oavsett hans eller hennes nationalitet, inom territoriet för den stat till vilken överförandet sker åtalas eller häktas eller bli föremål för någon annan frihetsberövande åtgärd med avseende på gärningar som begåtts eller domar som meddelats före personens avresa från territoriet för den stat från vilken han eller hon överfördes (*artikel 17.3*).

4.1.8 Hanteringen av radioaktivt material m.m.

Efter att ha beslagtagit eller på annat sätt tagit kontrollen över radioaktivt material, anordningar eller kärntekniska anläggningar efter att ett sådant brott som anges i artikel 2 har begåtts, ska enligt *artikel 18.1* den konventionsstat som har föremålen i sin besittning

- a) vidta åtgärder för att oskadliggöra det radioaktiva materialet, anordningen eller kärntekniska anläggningen,
- b) tillförsäkra att radioaktivt material förvaras i enlighet med tillämpliga säkerhetsföreskrifter som meddelats av IAEA, och
- c) beakta rekommendationer om fysiskt skydd samt hälso- och säkerhetsstandarder från IAEA.

När rättsliga förfaranden med anledning av ett sådant brott som avses i artikel 2 har avslutats, eller tidigare om det krävs enligt folkrättsliga regler, ska efter överläggningar mellan berörda konventionsstater allt radioaktivt material och varje anordning eller kärnteknisk anläggning lämnas tillbaka till den konventionsstat i vilken den person som äger det radioaktiva materialet, anordningen eller den kärntekniska anläggningen är medborgare eller har sitt hemvist, eller till den konventionsstat från vars territorium föremålen stals eller åtkoms på annat rättsstridigt sätt (*artikel 18.2*).

Om nationell lag eller folkrätten hindrar en konventionsstat från att återlämna eller ta emot radioaktivt material, anordningar eller kärntekniska anläggningar, eller om de berörda konventionsstaterna kommer överens om det, ska enligt *artikel 18.3 a*

den konventionsstat som har föremålen i sin besittning fortsätta att vidta de åtgärder som anges i punkt 1 i artikeln. Radioaktivt material, anordningar och kärntekniska anläggningar får bara användas för fredliga ändamål.

Enligt artikel 18.3 b ska en konventionsstat som har det radioaktiva materialet, anordningen eller kärntekniska anläggningen i sin besittning, men inte lagligen får ha det, se till att föremålen snarast möjligt överförs till en konventionsstat för vilken innehavet är lagligt och som, där det är lämpligt, i samråd med den första staten har ställt garantier som svarar mot kraven i punkt 1 i artikeln, i syfte att oskadliggöra föremålen. Också i detta fall gäller att det radioaktiva materialet, anordningen eller den kärntekniska anläggningen bara får användas för fredliga ändamål.

Om det radioaktiva ämne, den anordning eller den kärntekniska anläggning som avses i punkterna 1 och 2 i artikeln inte tillhör någon konventionsstat eller en medborgare eller någon som har hemvist i en konventionsstat eller inte stals eller åtkoms på något annat olagligt sätt på en konventionsstats territorium, eller om inte någon konventionsstat är beredd att ta emot sådana föremål enligt punkt 3 i denna artikel, ska ett särskilt beslut om hanteringen av föremålen fattas med beaktande av punkt 3 b i artikeln efter samråd mellan de berörda staterna och berörda internationella organisationer (*artikel 18.4*).

För ändamålen med punkterna 1–4 i denna artikel, får enligt *artikel 18.5* den konventionsstat som har det radioaktiva materialet, anordningen eller kärntekniska anläggningen i sin besittning begära att andra konventionsstater, särskilt de berörda konventionsstaterna, och relevanta internationella organisationer, särskilt IAEA, lämnar hjälp och samarbetar. Konventionsstaterna och alla relevanta internationella organisationer uppmanas att bistå enligt denna punkt i största möjliga utsträckning.

Enligt *artikel 18.6* ska de konventionsstater som är involverade i bortskaffandet eller kvarhållandet av det radioaktiva materialet, anordningen eller den kärntekniska anläggningen enligt denna artikel informera generaldirektören för IAEA om det sätt på vilket ett sådant föremål bortskaffats eller kvarhållits. Generaldi-

rektören för IAEA ska vidarebefordra informationen till de andra konventionsstaterna.

I händelse av utsläpp i samband med ett brott som anges i artikel 2 ska enligt *artikel 18.7* inget i artikeln i något avseende påverka folkrättsliga bestämmelser om ansvaret för radiologisk skada eller andra folkrättsliga bestämmelser.

4.1.9 Underrättelse

Konventionen innehåller två uttryckliga bestämmelser om underrättelse till övriga konventionsstater.

Om en konventionsstat har tagit någon i förvar enligt artikel 10 ska den omedelbart, direkt eller via FN:s generalsekreterare, underrätta de konventionsstater som har fastställt att de har domsrätt i enlighet med artikel 9.1 och 9.2 och, om den förstnämnda staten så finner lämpligt, alla andra berörda konventionsstater om att personen har tagits i förvar och om de omständigheter som motiverar att så har skett (*artikel 10.6*). En underrättelse till samma krets av stater ska också ske beträffande resultatet av sådana undersökningar som avses i artikel 10.1 (om en person finns inom ett lands territorium) och huruvida den avser att utöva domsrätt.

Enligt *artikel 19* ska den konventionsstat där en misstänkt åtalas för brott enligt konventionen i enlighet med sin nationella lagstiftning eller sina tillämpliga förfaranden meddela slutresultatet av den rättegång där frågan prövas. Underrättelsen ska ske till FN:s generalsekreterare, som i sin tur ska vidarebefordra informationen till de övriga konventionsstaterna.

4.1.10 Bestämmelser om hur förpliktelserna enligt konventionen ska fullgöras

Enligt *artikel 4.1* ska inga bestämmelser i konventionen inverka på andra rättigheter, skyldigheter och ansvar för stater och en-

skilda enligt folkrätten, särskilt ändamålen och grundsatserna i FN:s stadga och i internationell humanitär rätt.

Enligt *artikel 4.2* är konventionen inte tillämplig på sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt – med den innebörd som dessa termer har i internationell humanitär rätt – som regleras av sådan rätt. Den verksamhet som utövas av en stats försvarsmakt då denna fullgör sina officiella uppgifter är inte underkastad konventionen i den mån som verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler. Detta ska inte tolkas som att annars olagliga handlingar godtas eller betraktas som rättsliga eller utesluter lagföring enligt annan lagstiftning (*artikel 4.3*).

Av *artikel 4.4* följer att konvention inte behandlar, och inte i något avseende kan tolkas som att den behandlar, frågan om en stats användning eller hot om användning av kärnvapen är laglig.

Det framgår av *artikel 20* att konventionsstaterna ska samråda med varandra direkt eller genom FN:s generalsekreterare, vid behov med hjälp av internationella organisationer, för att säkerställa ett effektivt genomförande av konventionen.

Enligt *artikel 21* ska konventionsstaterna fullgöra sina förpliktelser enligt konventionen på ett sätt som är förenligt med principerna om staters suveräna likställdhet och territoriella integritet samt med icke-interventionsprincipen.

Enligt *artikel 22* ska inga bestämmelser i konventionen tillåta en konventionsstat att inom en annan konventionsstats territorium utöva domsrätt eller fullgöra uppgifter som är uteslutande förbehållna myndigheterna i den andra konventionsstaten enligt dennas nationella lagstiftning.

4.1.11 Tvistlösning

Enligt *artikel 23.1* ska varje tvist mellan två eller flera konventionsstater angående tolkningen eller tillämpningen av konventionen och som inte kan lösas genom förhandlingar inom rimlig tid hänskjutas till avgörande genom skiljeförfarande. Om de

tvistande staterna inte kan enas om formerna för skiljeförfarandet inom sex månader efter begäran om skiljedom, får vilken som helst av staterna hänskjuta tvisten till Internationella domstolen genom framställning enligt reglerna i domstolens stadga.

Enligt *artikel 23.2* får varje stat vid undertecknande, ratifikation, godtagande eller godkännande av konventionen eller vid anslutning till den förklara att den inte anser sig bunden av punkt 1. De övriga konventionsstaterna blir då inte bundna av punkt 1 gentemot en stat som har gjort ett sådant förbehåll.

En stat som har gjort ett förbehåll enligt punkt 2 får när som helst återta förbehållet genom en underrättelse till FN:s generalsekreterare (*artikel 23.3*).

4.1.12 Slutbestämmelser

Enligt *artikel 24.1* står konventionen öppen för undertecknande av alla stater från och med den 14 september 2005 till och med den 31 december 2006. Konventionen ska ratificeras, godtas eller godkännas. Ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrumenten ska deponeras hos FN:s generalsekreterare (*artikel 24.2*). Konventionen står öppen för anslutning av alla stater. Anslutningsinstrumenten ska deponeras hos FN:s generalsekreterare (*artikel 24.3*).

Konventionen träder i kraft den trettionde dagen efter den dag då det tjugoandra ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet har deponerats hos FN:s generalsekreterare (*artikel 25.1*).

För en stat som ratificerar, godtar, godkänner eller ansluter sig till konventionen efter det att det tjugoandra instrumentet deponerades träder den i kraft den trettionde dagen efter den dag då staten i fråga har deponerat sitt instrument (*artikel 25.2*).

En konventionsstat får enligt *artikel 26.1* föreslå att konventionen ändras. Ändringsförslaget ska ges in till depositarien, som omedelbart ska skicka det till alla konventionsstater. Om en majoritet av konventionsstaterna begär att depositarien sammankal-

lar en konferens för att ta ställning till förslaget, ska depositarien inbjuda alla konventionsstater att delta i en sådan konferens vilken ska inledas inte senare än tre månader efter att inbjudningarna har skickats (*artikel 26.2*).

Konferensen ska anstränga sig för att åstadkomma att ändringar antas enhälligt (*artikel 26.3*). Om detta inte är möjligt, ska ändringar antas med två-tredjedels majoritet av alla konventionsstater. Alla ändringar som antas vid konferensen ska genast sändas av depositarien till alla konventionsstater.

En ändring som har antagits enligt artikel 26.3 träder i kraft för varje konventionsstat som deponerar sitt instrument för ratifikation, godtagande eller godkännande av eller anslutning till ändringen den trettionde dagen efter den dag då två tredjedelar av konventionsstaterna har deponerat sitt respektive instrument. Därefter träder ändringen i kraft för en stat den trettionde dagen efter den dag då staten i fråga deponerat sitt instrument (*artikel 26.4*).

En stat får säga upp konventionen genom skriftlig underrättelse till FN:s generalsekreterare (*artikel 27.1*). Uppsägningen träder i kraft ett år efter den dag då FN:s generalsekreterare mottog underrättelsen (*artikel 27.2*).

Originalen till konventionen, vars arabiska, kinesiska, engelska, franska, ryska och spanska texter är lika giltiga, ska deponeras hos FN:s generalsekreterare. Generalsekreteraren ska överlämna bestyrkta kopior till samtliga konventionsstater (*artikel 28*).

4.2 Sveriges tillträde till konventionen

Förslag: Regeringen ska föreslå riksdagen att godkänna den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism.

Skälen för förslaget: Terrorism är ett av de allvarligaste hoten mot demokratin, det fria utövandet av mänskliga rättigheter

samt den ekonomiska och sociala utvecklingen. Konventionen för bekämpande av nukleär terrorism är en fortsättning på det arbete som under åtskilliga år har bedrivits inom det internationella samfundet för att skapa ett robust och heltäckande regelverk för att motverka, uppdaga och bestraffa internationell terrorism. Sverige tillhör de stater som verkat för att åstadkomma en konventionsreglering och har deltagit aktivt i förhandlingsarbetet. Konventionen öppnades för undertecknande år 2005 och trädde i kraft den 7 juli 2007. Sverige undertecknade konventionen 2005.

En okontrollerad detonation av en kärnladdning får förödande konsekvenser. Även ett mindre utsläpp av radioaktivt material kan få konsekvenser av mycket allvarligt slag. Det är angeläget att radioaktivt material – liksom kontrollen över t.ex. kärnladdningar och andra anordningar som sprider radioaktivt material eller släpper ut strålning – inte kommer i orätta händer. Konventionen är ett viktigt led i det internationella arbetet för att förhindra personer från att använda nukleärt material m.m. i syfte att begå allvarliga brott. Flera länder i vårt närområde och inom EU har tillträtt konventionen, bl.a. Danmark, Finland och Tyskland. FN:s generalförsamling har i resolution 61/40 den 18 december 2006 uppmanat staterna att prioritera tillträdet till konventionen.

Det är ett naturligt steg att Sverige nu ratificerar konventionen.

4.3 Behovet av lagändringar

4.3.1 Handlingar som ska utgöra brott

Bedömning: De handlingar som ska utgöra brott enligt konventionen är straffbelagda enligt svensk rätt. Det behövs således inte några lagändringar för att tillgodose konventionens krav (artiklarna 2, 5 och 6). Se dock avsnitt 4.3.10 angående

ett förslag om tillägg i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet.

Skälen för bedömningen

Huvudbestämmelserna om brott

Uttrycket rättsstridigt ("unlawfully") i ingressen till artikel 2.1 innebär att konventionen inte är tillämplig på legal användning av bl.a. radioaktivt material. Genom kravet på uppsåt tillämpas den inte heller på olyckshändelser eller vårdslösa förfaranden.

De handlingar som beskrivs i *artikel 2.1 a*, som avser innehav av radioaktivt material eller tillverkning eller innehav av en anordning, aktualiserar bestämmelser i såväl specialstraffrätten som brottsbalken. Enligt 1 och 5 §§ lagen (1984:3) om kärnteknisk verksamhet krävs tillstånd för bl.a. innehav av kärnämne och kärnavfall. Den som med uppsåt eller av oaktsamhet bedriver sådan verksamhet utan föreskrivet tillstånd döms enligt 25 § till böter eller fängelse i högst två år. Om brottet har begåtts uppsåtligt och det är att anse som grovt, döms till fängelse i lägst sex månader och högst fyra år (25 a §). Även strålskyddslagen (1988:220) innehåller en tillståndsplikt som är relevant för konventionens förhållande till svensk rätt. Enligt 20 § krävs tillstånd för att dels tillverka och inneha ett radioaktivt ämne eller ett material som innehåller radioaktiva ämnen, dels tillverka och inneha en teknisk anordning som kan och är avsedd att sända ut joniserande strålning eller sådan del av anordningen som är av väsentlig betydelse från strålningssynpunkt. Den som med uppsåt eller av oaktsamhet bryter mot tillståndsplikten döms enligt 36 § till böter eller fängelse i högst två år. Genom dessa bestämmelser torde svensk rätt leva upp till kraven enligt konventionen på kriminalisering av såväl innehav av radioaktivt material som tillverkning eller innehav av anordning. Även lagen (2006:263) om transport av farligt gods och lagen (1992:1300) om krigsmateriel innehåller

bestämmelser om hantering av t.ex. radioaktiva ämnen som kan vara tillämpliga. Ansvarsbestämmelserna i den specialstraffrättsliga regleringen ovan är subsidiärt tillämpliga i förhållande till brottsbalken.

Konventionen kräver emellertid kriminalisering först när uppsåtet med innehavet eller tillverkningen har varit att orsaka dödsfall, allvarlig kroppsskada eller omfattande sak- eller miljöskada, se punkterna i och ii. Om avsikten förverkligas kan brott enligt bl.a. 3, 12 eller 13 kap. brottsbalken, liksom grovt miljöbrott enligt 29 kap. 1 § miljöbalken, föreligga. Detta förhållande medför att brottsbalkens bestämmelser om förberedelse till brott (23 kap. 2 §) i många fall motsvarar konventionsåtagandet i denna del. Det radioaktiva materialet och anordningen torde i detta sammanhang kunna utgöra ”något som är särskilt ägnat att användas som hjälpmedel vid ett brott” (23 kap. 2 § första stycket 2). Förberedelsegärningen skulle således bestå i att gärningsmannen med uppsåt att begå brott tar befattning med ett objekt som på olika sätt kan underlätta eller möjliggöra utförandet av ett brott. Straffansvar kan därmed föreligga för förberedelse till t.ex. mord och grov misshandel (3 kap. 1 och 6 §§ samt 11 § brottsbalken), grov skadegörelse (12 kap. 3 § samt 5 § brottsbalken) samt mordbrand, grov mordbrand och allmänfarlig ödeläggelse (13 kap. 1–3 §§ samt 12 § brottsbalken). För sådana gärningar kan även ansvar för förberedelse till terroristbrott enligt lagen (2003:148) om straff för terroristbrott (terroristbrottslagen) komma i fråga, om det där föreskrivna överskjutande subjektiva rekvisitet är för handen (2 § samt 4 §). Beroende på omständigheterna kan straffansvar även för försök till brott aktualiseras, när detta är särskilt föreskrivet.

Även *artikel 2.1 b*, som avser användning av radioaktivt material eller anordning eller användning eller skadegörelse av en kärnteknisk anläggning, motsvaras av bestämmelser i lagen om kärnteknisk verksamhet och strålskyddslagen. Enligt dessa lagar krävs tillstånd för t.ex. hantering eller annan befattning med kärnämne eller kärnavfall respektive användning av bl.a. ett radioaktivt ämne, se ovan under artikel 2.1 a. Liksom den artikeln

innehåller även artikel 2.1 b ett krav på uppsåt att orsaka bl.a. viss skada, se punkterna i och ii. Konventionens bestämmelser i denna del motsvaras i första hand av de svenska bestämmelserna om försök (23 kap. 1 § brottsbalken) till brott i 3, 12 och 13 kap. brottsbalken i de fall det är särskilt föreskrivet. Sådan särskild föreskrift finns bl.a. avseende de ovan angivna brotten. Beträffande punkt iii, dvs. när avsikten varit att tvinga en fysisk eller juridisk person, en internationell organisation eller en stat att utföra eller underlåta att utföra en handling, torde förfarandet i alla praktiskt tänkbara fall vara straffbart som terroristbrott, se 2 § första stycket 2 terroristbrottslagen, under förutsättning att handlingen utgör en sådan gärning som räknas upp i 3 § samma lag, t.ex. punkt 1 (mord), punkt 2 (dråp), punkt 3 (grov miss-handel) eller punkt 9 (sabotage och grovt sabotage).

Om gärningen ger upphov till vinning för gärningsmannen och skada för den som tvingas, eller någon i vars ställe denne är, kan även ansvar för utpressning enligt 9 kap. 4 § brottsbalken bli aktuellt. Ansvar för miljöbrott eller grovt miljöbrott enligt 29 kap. 1 § miljöbalken torde också kunna komma i fråga.

Artikel 2.2 a avser hot att begå ett sådant brott som anges i punkt 1. Handlingen motsvaras, beroende på omständigheterna och vem hotet riktar sig mot, i svensk rätt i första hand av bestämmelserna om terroristbrott i 2 § jämförd med 3 § 19 terroristbrottslagen, olaga hot i 4 kap. 5 § brottsbalken och hot mot tjänsteman i 17 kap. 1 § brottsbalken.

Vad slutligen gäller de handlingar som beskrivs i *artikel 2.2 b*, som avser tilltvingande av radioaktivt material, anordning eller kärnteknisk anläggning genom hot eller användning av våld, lever svensk rätt upp till kraven genom brottsbalkens bestämmelser om rån och grovt rån (8 kap. 5 och 6 §§).

Försök och medverkan till brott

Enligt artikel 2.3 och 2.4 ska kriminaliseringen även omfatta försök att begå brott enligt artikel 2.1 respektive att medverka eller

att värva eller instruera andra personer att begå sådant brott som anges i artikel 2.1, 2.2 eller 2.3 eller på annat sätt bidra till att en grupp personer, som handlar i ett gemensamt syfte, begår ett eller flera brott som anges i någon av dessa punkter.

Konventionen innehåller inte någon definition av begreppet försök eller under vilka närmare förutsättningar ansvar för försök till brott kan komma i fråga. *Artikel 2.3* bör i detta hänseende kunna tolkas med utgångspunkt från nationell rätt. Avgörande bör inte vara om just begreppet försök, så som det definieras i olika rättsordningar, kan appliceras på en viss gärning utan om det handlande som anges i konventionen omfattas av ett straffansvar i nationell rätt.

Som konstaterats ovan motsvaras bestämmelserna i artikel 2.1 av bl.a. förberedelse (punkt a) och försök (punkterna a och b) till brott enligt 3, 12 och 13 kap. brottsbalken. Tolkad enligt sin ordalydelse kan konventionstexten, i vart fall teoretiskt, för svenska förhållanden sägas ställa upp ett krav på kriminalisering av försök till förberedelse respektive försök till försök. Enligt svensk rätt är detta inte straffbart. Något särskilt försöksansvar är inte föreskrivet för brott enligt lagen om kärnteknisk verksamhet eller strålskyddslagen.

Att ge konventionstexten en sådan innebörd framstår dock inte som rimligt. Konventionen är inte utformad med utgångspunkt från den systematik som svensk rätt är uppbyggd kring. Det förhållandet att svensk rätt är konstruerad så att punkten för fullbordat brott inte alltid föreligger redan vid utförandet av varje enskilt gärningsmoment som räknas upp i artikel 2.1 behöver därför inte innebära att Sverige inte lever upp till de krav på kriminalisering som ställs. Konventionen måste i stället uppfattas som ett krav på att de handlingar som kan tänkas rymmas inom den aktuella bestämmelsen ska vara förenade med straffansvar i nationell rätt, oberoende av om gärningen kan bestraffas som ett självständigt brott eller inte.

Ansvar för försök till brott föreligger enligt 23 kap. 1 § brottsbalken när någon har påbörjat utförandet av visst brott utan att detta har kommit till fullbordan, under förutsättning

antingen att fara har förelegat för att handlingen skulle leda till brottets fullbordan eller att sådan fara har varit utesluten endast på grund av tillfälliga omständigheter. För straffbarhet krävs att gärningsmannen har kommit så långt att den s.k. försökspunkten har uppnåtts. Försökspunktens placering varierar från fall till fall och bedöms efter en tolkning av det tillämpliga straffbudet. Beror på vilket straffbud det handlar om och på omständigheterna i det enskilda fallet, kan även en gärning som ligger förhållandevis tidigt i händelseförloppet utgöra straffbart försök.

I sammanhanget ska också regleringen om förberedelse i 23 kap. 2 § första stycket 1 brottsbalken beaktas. Enligt den bestämmelsen ska, i de fall det särskilt anges, den dömas som med uppsåt att utföra eller främja brott tar emot eller lämnar pengar eller annat som betalning för ett brott eller för att täcka kostnader för utförande av ett brott. En sådan gärning torde i många fall i praktiken motsvara vad konventionen avser med försök till brott enligt artikel 2.1.

Försök enligt konventionen bör även kunna vara att bedöma som stämpling till brott enligt 23 kap. 2 § andra stycket brottsbalken. Med stämpling förstås att någon i samråd med en annan person beslutar sig för att utföra ett brott, att någon söker anstifta annan person att begå gärningen eller att någon åtar sig eller erbjuder sig att utföra den. Genom föreskriften om stämpling till brott straffbeläggs alltså vissa former av förfaranden på planeringsstadiet som kan sägas ha det gemensamt att de innebär att någon sätter sig i förbindelse med andra personer i syfte att brott ska begås. Liksom beträffande försök och förberedelse krävs att det särskilt har föreskrivits att stämpling till den aktuella brottsypen är straffbar. Sådant ansvar är föreskrivet för brott som mord, mordbrand, allmänfarlig ödeläggelse och sabotage. I specialstraffrätten är stämplingsansvar föreskrivet för bl.a. terroristbrott. Att t.ex. två personer överenskommer att ta befattning med nukleärt material i syfte att utsätta andra människor för strålning torde kunna utgöra försöksbrott enligt konventionen. En sådan gärning kan vara straffbar som stämpling till brott enligt svensk rätt.

Sammantaget görs bedömningen att konventionsåtagandet i artikel 2.3 motsvaras av den svenska regleringen om försök, förberedelse och stämpling till brott enligt 3, 12 och 13 kap. brottsbalken. Beträffande terroristbrott respektive utpressning, se ovan om artikel 2.1 b, är dessutom ett särskilt försöksansvar föreskrivet (4 § terroristbrottslagen respektive 9 kap. 11 § brottsbalken).

Regleringen i *artikel 2.4* motsvaras av brottsbalkens bestämmelser om medverkan (anstiftan och medhjälp) i 23 kap. 4 §. Medverkan är enligt svensk rätt kriminaliserad i förhållande till alla brottsbalksbrott och till brott i specialstraffrätten för vilka är föreskrivet fängelse. Som framgått ovan uppfylls kriminaliseringsförpliktelserna i artikel 2 genom sådana brott. Medverkansansvar föreligger även i förhållande till osjälvständiga brottsformer som försök och förberedelse. Även bestämmelserna i lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall och lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet kan vara tillämpliga. Detsamma gäller bestämmelserna om ansvar för förberedelse till brott när sådant straffansvar är särskilt föreskrivet. Någon lagstiftning behövs därför inte för att leva upp till kraven på kriminalisering av medverkansgärningar. För regeringens överväganden till motsvarande konventionsåtaganden i andra konventioner kan hänvisas till bl.a. prop. 2000/01:86 s. 22 ff (terroristbombningskonventionen).

Särskilt om artikel 6

Enligt artikel 6 ska konventionsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de handlingar som utgör brott inte rättfärdigas av överväganden av bl.a. politisk, etnisk eller religiös karaktär.

I 24 kap. brottsbalken finns allmänna bestämmelser om grunder för ansvarsfrihet. Också brottsbalkens allmänna bestämmel-

ser om straffmätning och påföljdseftergift kan nämnas (29 kap.) De omständigheter som nämns i artikeln anses inte utgöra grund för ansvarsfrihet eller verka förmildrande vid straffmätningen enligt dessa bestämmelser.

Sammanfattande bedömning av lagstiftningsbehovet i fråga om de gärningar som ska utgöra brott samt påföljdsnivåer

De handlingar som ska utgöra brott enligt konventionen är i svensk rätt straffbelagda genom dels lagen om kärnteknisk verksamhet och strålskyddslagen, dels försök och förberedelse till brott enligt 3 kap. brottsbalken (brott mot liv och hälsa), 12 kap. brottsbalken (skadegörelsebrott) och 13 kap. brottsbalken (allmänfarliga brott). Konventionsregleringen motsvaras även av andra brottsbalksbrott, liksom av terroristbrott enligt terroristbrottslagen och miljöbrott enligt miljöbalken. Kraven på kriminalisering av försök och medverkan uppfylls i första hand genom bestämmelserna i 23 kap. brottsbalken.

Enligt *artikel 5 b* ska konventionsstaterna belägga brotten med lämpliga straff som återspeglar deras allvarliga beskaffenhet. För brott enligt 3, 12 och 13 kap. brottsbalken är föreskrivet stränga straff. Flera av brotten har maxstraffet fängelse i 18 år eller på livstid. Detsamma gäller terroristbrott. Vid ansvar för försök ska straffet bestämmas högst till vad som gäller för fullbordat brott. Straffet för förberedelse ska bestämmas under den högsta och får sättas under den lägsta gräns som gäller för fullbordat brott. De påföljder som föreskrivs i brottsbalken och den specialstraffrättsliga regleringen bedöms motsvara konventionens krav.

4.3.2 Domsrätt

Bedömning: Svensk domsrätt föreligger i de fall där konventionen kräver det (artikel 9.1 och 9.4). Det behövs således inte några lagändringar för att tillgodose konventionens krav i denna del.

Skälen för bedömningen: I artikel 9 regleras när konventionsstaterna är skyldiga att utöva domsrätt (artikel 9.1 och 9.4) samt när de får utöva sådan rätt (artikel 9.2).

Artikel 9.1 a motsvaras av 2 kap. 1 § brottsbalken enligt vilken det ska dömas efter svensk lag och vid svensk domstol för brott som har begåtts inom Sveriges territorium. Detsamma gäller om det är ovisst var brottet har förövats, men det finns skäl att anta att det har begåtts här.

Artikel 9.1 b motsvaras av 2 kap. 3 § 1 brottsbalken. Enligt denna bestämmelse föreligger svensk domsrätt om brottet har begåtts ombord på ett svensk fartyg eller luftfartyg. Den svenska domsrätten sträcker sig dessutom längre och omfattar gärningar som, utanför ett fartyg eller luftfartyg, har begåtts i tjänsten av befälhavaren eller någon som tillhörde besättningen på ett sådant fartyg.

Artikel 9.1 c motsvaras av 2 kap. 2 § första stycket 1 brottsbalken som föreskriver svensk domsrätt för brott som har begåtts utom riket av bl.a. svensk medborgare. I svensk rätt uppställs dock ett krav på s.k. dubbel straffbarhet, vilket innebär att domsrätten förutsätter att gärningen inte var fri från ansvar enligt lagen på gärningsorten eller, om den begåtts inom ett område som inte tillhör någon stat, att svårare straff än böter kan följa på gärningen (2 kap. 2 § andra stycket). Någon uttrycklig sådan begränsning finns inte i konventionen.

Alla konventionsstater är skyldiga att kriminalisera de handlingar som omfattas av artikel 2. Utgångspunkten måste vara att, även i stater som inte har tillträtt konventionen, dessa handlingar – särskilt mot bakgrund av att konventionen förutsätter ett kva-

lificerande uppsåt hos gärningsmannen – inte är helt straffria. Kravet på dubbel straffbarhet är då uppfyllt. Detta gäller särskilt brott som motsvarar de svenska brottsbalksbestämmelserna. Dessutom kan svensk domsrätt föreligga med stöd av 2 kap. 3 § brottsbalken. Enligt denna bestämmelse ska det för vissa uppräknade situationer dömas efter svensk lag och vid svensk domstol utan hinder av kravet på dubbel straffbarhet. De fall som framför allt torde kunna bli aktuella omfattas av punkt 6 (om brottet är t.ex. terroristbrott eller försök till sådant brott) och punkt 7 (om det lindrigaste straff som i svensk lag är stadgat för brottet är fängelse i fyra år eller däröver). Med hänvisning till den vidsträckt behörighet som bestämmelserna i 2 kap. brottsbalken ger svenska domstolar att döma över brott begångna utomlands, görs bedömningen att de gärningar som avses i artikel 2 faller under svensk domsrätt. Några lagändringar bedöms alltså inte nödvändiga för att tillgodose konventionens krav i denna del.

Regleringen i *artikel 9.2* anger när en stat får utöva domsrätt och utgör alltså inget åtagande för staterna. Några krav på lagstiftning ställs därför inte heller.

Artikel 9.4 ger uttryck för principen om ”aut dedere aut judicare” dvs. att utlämna eller lagföra en misstänkt som befinner sig på statens territorium. Domsrätt skulle i dessa fall kunna grundas på bestämmelserna i bl.a. 2 kap. 2 § första stycket 2 respektive 3 och andra stycket brottsbalken. Bedömningen görs att de svenska bestämmelserna motsvarar åtagandet i konventionen.

4.3.3 Förebyggande av brott

Bedömning: Konventionens bestämmelser om förebyggande av brott kräver inga lagändringar (artiklarna 7 och 8). Rikspolisstyrelsen ska vara behörig myndighet att ta emot och skicka information enligt artikel 7.

Skälen för bedömningen: I *artikel 7* finns bestämmelser om att konventionsstaterna ska samarbeta för att bl.a. förebygga, bekämpa och utreda brott enligt konventionen.

Säkerhetspolisen har till uppgift att inom Rikspolisstyrelsen leda och bedriva polisverksamhet när det gäller terrorismbekämpning. Det gäller också arbetet för att förebygga sådan brottslighet, som är en av Säkerhetspolisens grundläggande uppgifter. T.ex. ansvarar Säkerhetspolisen för att förhindra och avslöja olaglig handel med produkter som kan användas för framställning av massförstörelsevapen, vilket kan ses som en del i arbetet med att bekämpa terrorism.

Säkerhetspolisens arbete för att förebygga terrorism bygger framför allt på en kontinuerlig kartläggning av misstänkta personer och organisationer som kan misstänkas begå allvarlig brottslighet. Ett omfattande samarbete och informationsutbyte förekommer därvid med andra länders underrättelse-, säkerhets- och polisorganisationer.

Målsättningen för Säkerhetspolisens arbete är att på ett så tidigt stadium som möjligt identifiera personer och företeelser som kan misstänkas ha anknytning till aktiviteter som bedrivs av terrorgrupper. Åtgärder för att avvärja terrorhot vidtas om möjligt redan innan någon brottslig handling har begåtts, t.ex. genom samtal med de personer som kan misstänkas vara involverade i planering av attentat eller som misstänks bistå med logistiskt stöd i samband med sådan planering.

I vissa fall söker Säkerhetspolisen genom att tillämpa bestämmelserna i utlänningslagen (2005:716) och lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll förhindra att utländska medborgare som är knutna till terrororganisationer bosätter sig eller verkar i Sverige.

Vidare fullgör Säkerhetspolisen uppgifter enligt säkerhetskyddslagen (1996:627) och säkerhetskyddsförordningen (1996:633), som föreskriver ett ansvar att bl.a. lämna rådgivning till och utöva tillsyn hos myndigheter i syfte att förebygga terrorism. I den lagstiftningen finns även särskilda bestämmelser om registerkontroll i de fall detta behövs för skyddet mot terrorism.

År 2005 skapades Samverkansrådet mot terrorism, som är ett samarbete mellan 13 svenska myndigheter. Rådet syftar till att stärka Sveriges förmåga att motverka terrorism. I Samverkansrådets handlingsplan från 2008, vilken bygger på EU:s strategi för att motverka terrorism och regeringens nationella strategi för att möta hotet mot terrorism, nämns förmågan att förebygga terrorism som en väsentlig del i rådets arbete.

Sammanfattningsvis kan det konstateras att Sverige deltar i ett omfattande samarbete och informationsutbyte med andra länders underrättelse-, säkerhets- och polisorganisationer i syfte att förebygga och motverka förberedelser till terrordåd. Det kan också nämnas att liknande åtaganden om brottsförebyggande arbete finns i flera andra internationella överenskommelser som Sverige anslutit sig till, bl.a. artikel 4 i den internationella konventionen om tagande av gisslan (se prop. 1980/81:56 s. 11) och artikel 15 i terroristbombningskonventionen (se prop. 2000/01:86 s. 31 f.).

När det gäller inhämtande och spridning av information finns relevanta bestämmelser i personuppgiftslagen (1998:204), lagen (1998:620) om belastningsregister, lagen (1998:621) om misstankeregister, polisdatalagen (1998:622, ersätts den 1 mars 2012 med en ny polisdatalag [2010:361]), lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete och lagen (2000:344) om Schengens informationssystem. Dessa lagar innehåller bestämmelser som anger när och för vilka ändamål det är tillåtet att behandla personuppgifter, inbegripet sådan personuppgiftsbehandling som innebär att uppgifter lämnas till utländsk myndighet eller mellanstatlig organisation. I sistnämnda hänseende finns i de här ovan uppräknade särskilda lagarna som rör behandling av personuppgifter bestämmelser som tillåter att uppgifter ur register lämnas till utländsk myndighet eller en mellanfolklig organisation, om utlämnandet följer av en internationell överenskommelse som Sverige efter riksdagens godkännande har tillträtt. Vidare får uppgifter lämnas till polis- eller åklagarmyndighet i en stat som är ansluten till Interpol eller till den mellanfolkliga organisationen, om det behövs för att myndigheten eller organisationen

ska kunna förebygga, upptäcka, utreda eller beivra brott. Regeringen får meddela föreskrifter om utlämnande av uppgifter i ytterligare fall.

De begränsningar som dessa lagar kan innehålla när det gäller utlämning av uppgifter får anses förenliga med konventionen då denna anger att utbytet av information ska ske i enlighet med konventionsstaternas nationella lagstiftning (se t.ex. artikel 7.1 b).

När det gäller frågan om uppgifters förtroliga karaktär finns för svenskt vidkommande bestämmelser i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400). Bestämmelser som torde kunna bli aktuella i sammanhanget finns i 15 kap. (sekretess till skydd för rikets säkerhet eller dess förhållande till andra stater eller mellanfolkliga organisationer), 18 kap. (sekretess till skydd främst för intresset av att förebygga eller beivra brott), se särskilt 1–4, 12, 17 och 18 §§, 21 kap. (sekretess till skydd för uppgift om enskilds personliga förhållanden oavsett i vilket sammanhang uppgiften förekommer) och 35 kap. (sekretess till skydd för enskild i verksamhet som syftar till att förebygga eller beivra brott, m.m.).

Bestämmelser om användningsbegränsning när en svensk myndighet tar emot information finns i 5 kap. 1 § lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål och 3 § lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete (jfr prop. 2009/10:78 s. 37).

Konventionens krav på tillhandahållande av information och möjligheter att hemlighålla information får anses väl tillgodosedda genom befintlig svensk lag.

Av artikel 7.4 följer att konventionsstaterna ska utse behörig myndighet för att sända och ta emot information enligt artikeln. Det bör ankomma på Rikspolisstyrelsen att ansvara för dessa uppgifter.

Enligt *artikel 8* ska konventionsstaterna, för att förhindra brott enligt konventionen, vidta lämpliga åtgärder för att garantera skyddet av radioaktivt material och i det sammanhanget beakta relevanta rekommendationer och åtgärder av IAEA. Dessa

bestämmelser anknyter, även om det inte anges uttryckligen, till liknande bestämmelser i konventionen om fysiskt skydd av kärnämne. Sverige är part i den konventionen (SÖ 1985:24).

Enligt 3 § första stycket lagen om kärnteknisk verksamhet ska sådan verksamhet bedrivas på ett sådant sätt att kraven på säkerhet tillgodoses och de förpliktelser uppfylls som följer av Sveriges överenskommelser i syfte att förhindra spridning av kärnaväpnen och obehörig befattning med kärnämne och sådant kärnavfall som utgörs av använt kärnbränsle. Av bestämmelsens andra stycke framgår att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela de föreskrifter som behövs för att sådana förpliktelser ska uppfyllas som ingår i överenskommelser som avses i första stycket.

Vidare stadgas i 4 § samma lag att säkerheten vid kärnteknisk verksamhet ska upprätthållas genom att de åtgärder vidtas som krävs för att bl.a. förebygga felaktigt handlande, sabotage eller annat som kan leda till en radiologisk olycka och att förhindra olovlig befattning med kärnämne eller kärnavfall. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får enligt 4 § andra stycket meddela närmare föreskrifter om åtgärder som avses i första stycket.

Den som har tillstånd till kärnteknisk verksamhet ska svara för att de åtgärder vidtas som behövs bl.a. för att med hänsyn till verksamhetens art och de förhållanden under vilka den bedrivs upprätthålla säkerheten (10 § första stycket 1). Den som med uppsåt eller av grov oaktsamhet bryter mot denna bestämmelse döms enligt 25 § andra stycket till böter eller fängelse i högst två år.

Det följer av 20 a och 21 §§ förordningen (1984:14) om kärnteknisk verksamhet att Strålsäkerhetsmyndigheten får meddela föreskrifter bl.a. om åtgärder enligt 4 § lagen om kärnteknisk verksamhet för att upprätthålla säkerheten, om åtgärder för att Sverige ska uppfylla internationella åtaganden på området och om kontrollverksamhet. Sådana föreskrifter har meddelats genom Strålsäkerhetsmyndighetens föreskrifter (SSMFS 2008:1) om säkerhet i kärntekniska anläggningar med anslutande allmän-

na råd. Myndigheten har vidare meddelat föreskrifter (SSMFS 2008:12) om fysiskt skydd av kärntekniska anläggningar med anslutande allmänna råd. Sistnämnda föreskrifter innehåller bestämmelser om tekniska, organisatoriska och administrativa åtgärder. Bestämmelserna bygger bl.a. på de åtaganden Sverige gjort inom ramen för IAEA:s verksamhet.

Den verksamhet och de anläggningar som nämns i konventionen omfattas av säkerhetsskyddslagstiftningen, se ovan. Enligt den ska förebyggande åtgärder vidtas för att skydda mot brott som kan hota rikets säkerhet, skydda mot terroristbrott samt skydda hemliga uppgifter. Säkerhetsskydd delas in i fem olika områden; informationssäkerhet, tillträdesbegränsning (fysiskt skydd), säkerhetsprövning inklusive registerkontroll, utbildning och tillsyn. Verksamhet som omfattas av säkerhetsskyddslagstiftningen ska ha det säkerhetsskydd som behövs med hänsyn till verksamhetens art, omfattning och övriga omständigheter. Skyddsvärda resurser ska regelbundet inventeras i en säkerhetsanalys, kopplade till hot, risk och sårbarhet. När det gäller anläggningar inom elförsörjningsområdet är det Affärsverket svenska kraftnät som är sektorsansvarig myndighet och som beslutar om registerkontroll till skydd mot terrorism, som utövar tillsyn och som utfärdar närmare verkställighetsföreskrifter för detta område. Svenska kraftnät fyller således en viktig funktion och har en omfattande registerkontrollverksamhet för att tillsammans med den aktuella verksamheten säkerställa att personal och uppdragstagare som har tillträde till anläggningar m.m. är lojal och pålitlig.

Svensk rätt får genom regleringen ovan anses tillgodose konventionens krav enligt artiklarna 7 och 8. Någon lagändring bedöms alltså inte nödvändig.

4.3.4 Åtgärder för att utreda en persons närvaro i ett land och för att säkerställa närvaro för åtal eller utlämning

Bedömning: Konventionens bestämmelser om åtgärder för att utreda en persons närvaro i ett land och för att säkerställa närvaro för åtal eller utlämning kräver inga lagändringar (artiklarna 10, del av, och 11).

Skälen för bedömningen: *Artiklarna 10 och 11* reglerar konventionsstaternas skyldighet att bl.a. säkerställa att en misstänkt person finns närvarande för åtal eller utlämning och att, om personen inte utlämnas, ärendet överlämnas till behöriga myndigheter för beslut i åtalsfrågan. Artikel 10.6 behandlas under avsnitt 4.3.8.

Den tidigare genomgången av konventionens bestämmelser har visat att de handlingar som omfattas av artikel 2 utgör allvarliga brott enligt svensk rätt och att svensk domsrätt föreligger i samtliga fall som kan tänkas bli aktuella enligt konventionen. Om Sverige mottar information om att en person som har begått ett brott eller kan misstänkas ha begått ett brott enligt konventionen kan befinna sig här i landet finns det ett betydande svenskt intresse av att utreda om det finns förutsättningar för åtal för den aktuella gärningen.

När det finns anledning anta att ett brott som hör under allmänt åtal har förövats, ska enligt 23 kap. 1 § rättegångsbalken en förundersökning inledas. Beroende på omständigheterna i det enskilda fallet kan det bli aktuellt att beröva den misstänkte friheten enligt 24 kap. rättegångsbalken eller att vidta andra straffprocessuella tvångsåtgärder. Den som i ett annat land är misstänkt för brott som kan föranleda utlämning kan berövas friheten med stöd av 23 § lagen (1957:668) om utlämning för brott (utlämningslagen). Det framgår av bestämmelsen att en person kan frihetsberövas även innan en begäran om utlämning har överlämnats, förutsatt dock att det har utfärdats en efterlysning. När någon eftersöks enligt en europeisk arresteringsorder finns

en presumtion för att han eller hon ska anhållas av åklagaren, 4 kap. 5 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder (arresteringsorderlagen). När någon har gripits, anhållits, meddelats reseförbud eller anmälningskyldighet tillämpas enligt 4 kap. 6 § samma regler som vid motsvarande åtgärd under en svensk förundersökning. I ett beslut om att den eftersökte ska överlämnas ska rätten pröva om tvångsmedel ska gälla till dess att beslutet om överlämnande har verkställts (5 kap. 7 §). När en person som är under 18 år begärs överlämnad för lagföring ska särskilt utredas om lagföringen i stället ska ske i Sverige (3 kap. 3 §).

Det finns med anledning av regeln i artikel 11 om att myndigheterna ska fatta beslut i enlighet med vad som enligt konventionsstatens lagstiftning gäller i fråga om andra allvarliga brott, skäl att erinra om att en åklagare enligt 20 kap. 6 § rättegångsbalken är skyldig att väcka åtal för brott om något annat inte är föreskrivet. Åklagaren kan alltså inte fritt välja om åtal ska väckas eller inte.

När det inte pågår en förundersökning är vissa generella regler i polislagen (1984:387) tillämpliga, bl.a. om spaning och utredning när det gäller brott som hör under allmänt åtal. Se vidare bl.a. prop. 2000/01:86 s. 27 f. och prop. 2001/02:149 s. 32.

Här kan också nämnas att Sverige aktivt deltar i det internationella polissamarbetet, särskilt inom EU. Det finns bestämmelser om internationellt polisiärt samarbete i lagen om internationellt polisiärt samarbete och om samarbete i brottsutredningar i lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar. En inriktning mot ett förstärkt polisiärt samarbete har tagits genom det under det svenska ordförandeskapet 2009 antagna Stockholmsprogrammet, som också bör påverka arbetet mot terrorism.

Med hänvisning till ovanstående får svensk rätt väl anses svara mot konventionens krav i artiklarna 10.1, 10.2 och 11. Några lagändringar bedöms därför inte vara nödvändiga.

Enligt artikel 10.3 har en misstänkt rätt att meddela sig med företrädare för den egna staten. En sådan rätt finns i lagen

(1989:152) om underrättelseskyldighet m.m. när utlänningar är berövade friheten. Enligt denna lag ska den som ansvarar för verkställigheten av ett beslut om att beröva en utlänning friheten underrätta vederbörandes hemlands konsulat om frihetsberövandet och vidarebefordra meddelanden från personen till konsulatet (1 §). Om den som är berövad friheten inte motsätter sig det, ska hans eller hennes hemlands konsul beredas tillfälle att besöka, samtala och brevväxla med honom eller henne och se till att personen får hjälp att ta tillvara sin rätt (2 §). I övrigt gäller rättegångsbalkens bestämmelser och häkteslagen (2010:611) om behandlingen av häktade och anhållna m.fl. samt anknytande förordning i fråga om utlänningar som berövats friheten här i landet. Svensk rätt uppfyller härigenom konventionens krav i artikel 10.3.

4.3.5 Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål

Bedömning: Konventionens bestämmelser om utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål kräver inga lagändringar (artiklarna 13–16).

Skälen för bedömningen

Utlämning

Konventionen innebär inte någon ovillkorlig skyldighet för konventionsstaterna att lämna ut en misstänkt och anger inte heller de närmare förutsättningar för när utlämnande får ske. Den anknyter i stället till om det finns utlämningsavtal mellan de berörda konventionsstaterna (*artikel 13*).

De handlingar som enligt artikel 2 utgör brott enligt konventionen är av allvarligt slag. De har alla koppling till olika former av befattning med radioaktivt material eller kärntekniska anläggningar. De handlingar som avses är som tidigare angetts i svensk

rätt kriminaliserade framför allt genom bestämmelser i 3, 12 och 13 kap. brottsbalken. Det handlar bl.a. om brott mot person av mycket allvarligt slag, mordbrand, allmänfarlig ödeläggelse och sabotage. På dessa brott följer enligt straffskalorna fängelse i åtskilliga år. Det råder ingen tvekan om att det här är fråga om så allvarliga brott att utlämning eller överlämnande alltid kan ske med hänsyn till brottets svårhetsgrad (4 § utlämningslagen och 2 kap. 2 § arresteringsorderlagen).

Enligt *artikel 15* i konventionen får en framställan om utlämning inte avslås enbart på den grunden att en handling som enligt artikel 2 utgör brott avser ett politiskt brott, ett brott som är förknippat med politiskt brott eller som föranletts av politiska motiv. Någon möjlighet att reservera sig mot bestämmelsen finns inte i konventionen. Huvudregeln i svensk rätt är att utlämning inte får beviljas för ett politiskt brott (6 § första stycket utlämningslagen). Ett undantag från huvudregeln finns dock när ett avslag på utlämningsansökan skulle strida mot en internationell överenskommelse som gäller mellan Sverige och den ansökanden staten (6 § tredje stycket utlämningslagen). En sådan överenskommelse skulle t.ex. kunna vara en internationell konvention med en reglering av det slag som finns i artikel 15. Sverige har också accepterat motsvarande konventionsåtaganden tidigare, se t.ex. artikel 11 i terroristbombningskonventionen och vidare de överenskommelser som anges i tillkännagivandet till utlämningslagen. Att gärningen utgör ett politiskt brott utgör inte heller någon vägransgrund för överlämnande enligt en europeisk arresteringsorder, se arresteringsorderlagen.

Vad gäller frågan om utlämning vid politiska brott kan nämnas att Sverige vid tillträdet till Europarådets konvention den 16 maj 2005 om förebyggande av terrorism, valt att avge en förklaring om att, i förhållande till andra stater än EU:s medlemsstater samt Norge och Island, som grund för avslag på en utlämningsframställan åberopa att den gärning som avses med framställan utgör ett politiskt brott (se prop. 2009/10:78 s. 24 ff.). En sådan reservationsmöjlighet gavs i den konventionen. I sina skäl för att avge förklaringen anförde regeringen att en särskild utre-

dare getts uppdraget att göra en översyn av utlämningslagen och därvid bl.a. analysera behovet av att kunna vägra utlämning med hänvisning till att det rör sig om ett politiskt brott. Enligt regeringen borde om möjligt ett avstående från möjligheten att vägra utlämning på grund av att det rör sig om ett politiskt brott inte föregripa denna översyn. Europarådskonventionen berörde dessutom brott som begås genom yttranden i olika former. Vad gäller brottslighet enligt konventionen för bekämpande av nukleär terrorism görs i denna promemoria bedömningen att de villkor och avslagsgrunder som alltjämt finns att tillämpa utgör en tillräcklig reglering.

Det behövs alltså inga lagändringar för att svensk rätt ska leva upp till bestämmelserna om utlämning. Konventionen bör emellertid fogas till förteckningen över sådana konventioner som avses i 6 § tredje stycket utlämningslagen i tillkännagivandet till lagen. Som framgår ovan är utlämningslagen föremål för en översyn. Utlämningsutredningen lämnade i november 2011 sitt betänkande Utlämning (SOU 2011:71), där bl.a. frågan om politiska brott behandlas utförligt. Vidare bör det uppmärksammas att riksdagen har beslutat att lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge ska ersättas av en lag om överlämnade från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder. Den nya lagstiftningen träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Internationell rättslig hjälp i brottmål

Konventionen anger att staterna ska ge varandra mesta möjliga hjälp i samband med utredningar, straffrättsliga förfaranden eller utlämningsförfaranden som inletts med anledning av brott enligt konventionen, men reglerar varken villkor för hjälpen eller förfarandet.

Kravet i *artikel 14* på att konventionsstaterna ska ge varandra bistånd i samband med utredningar m.m. får anses väl tillgodosett genom bestämmelserna i lagen om internationell rättslig

hjälp i brottmål. Utgångspunkten i lagen är att samma förfarande och villkor som gäller i ett nationellt förfarande ska tillämpas vid rättslig hjälp till andra stater. I den lagen finns också en bestämmelse som innebär att sådan hjälp inte får vägras med hänvisning till att ett visst brott utgör ett politiskt brott om ansökan kommer från en medlemsstat i EU, Norge eller Island eller det skulle strida mot en internationell överenskommelse som gäller mellan Sverige och den andra staten (2 kap. 14 §). Svensk rätt tillgodoser därmed också *artikel 15* i konventionen med avseende på rättslig hjälp. Konventionen bör emellertid i likhet med vad som förordats ovan läggas till i tillkännagivandet till lagen.

4.3.6 Överförande för utredning m.m.

Bedömning: Konventionens bestämmelser om överförande för utredning m.m. kräver inga lagändringar (artiklarna 12 och 17).

Skälen för bedömningen: *Artikel 17* innehåller bestämmelser om överförande av frihetsberövade personer.

I lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål finns bestämmelser om överförande av frihetsberövade personer för förhör m.m. Förutsättningarna för en sådan åtgärd finns i 4 kap. 29 och 30 §§. En person som tillfälligt överförs till Sverige ska enligt 4 kap. 34 § samma lag tas i förvar. Åtgärden får avse förhör eller konfrontation i samband med förundersökning eller en rättegång i den främmande staten. Något krav på dubbel straffbarhet eller samtycke från den frihetsberövade finns inte. Vissa andra krav ställs dock upp. Förhöret eller konfrontationen får enligt 4 kap. 29 § första stycket 1 inte avse utredning om den frihetsberövades egen brottslighet. Vidare kan en ansökan avslås enligt 4 kap. 30 § andra stycket om ett överförande medför att tiden för frihetsberövandet förlängs eller om den frihetsberövades närvaro behövs i ett brottmål som handläggs här i landet.

Regeringen har även en möjlighet att avslå en framställning enligt 2 kap. 14 § första och andra styckena om en ansökan bl.a. skulle strida mot ordre public eller om omständigheterna annars är sådana att ansökan inte bör bifallas. En ansökan får inte avslås om ett avslag skulle strida mot en internationell överenskommelse som gäller mellan Sverige och den andra staten.

Artikel 17 i konventionen möjliggör endast för konventionsstaterna att överföra frihetsberövade personer; en konventionsstat är inte skyldig att göra det. Bestämmelserna om överförande av frihetsberövade personer för förhör m.m. och möjligheterna att avslå en begäran enligt lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål kan inte anses stå i strid med konventionens krav. Några lagstiftningsåtgärder är således inte nödvändiga i denna del.

Inte heller *artikel 12*, som reglerar att bl.a. den som tas i förvar ska tillförsäkras en rättvis behandling, föranleder något behov av lagstiftning.

4.3.7 Hanteringen av radioaktivt material m.m.

Bedömning: Konventionens bestämmelser om hanteringen av radioaktivt material kräver inga lagändringar (*artikel 18*).

Skälen för bedömningen: I *artikel 18* finns bestämmelser om hur konventionsstaterna ska hantera radioaktivt material, anordningar eller kärntekniska anläggningar efter att ett sådant brott som anges i *artikel 2* har begåtts.

Bestämmelser om beslag finns bl.a. i rättegångsbalken. Enligt 27 kap. 1 § första stycket rättegångsbalken får föremål, som skäliggen kan antas ha betydelse för utredning om brott eller vara genom brott någon avhänt eller på grund av brott förverkat, tas i beslag. Föremål får bara tas i beslag om skälen för åtgärden uppväger det intrång eller men i övrigt som åtgärden innebär för den misstänkte eller något annat motstående intresse.

Som huvudregel gäller enligt 27 kap. 4 § andra stycket rättegångsbalken att beslut om beslag fattas av undersökningsledaren eller åklagaren. Från denna regel görs undantag för det fallet att egendomen anträffas i samband med att en misstänkt grips eller anhålls eller häktning, husrannsakan, kroppsvisitation eller kroppsbesiktning verkställs. Vid fara i dröjsmål får dessutom en polisman utan föregående beslut av undersökningsledaren eller åklagaren ta egendom i beslag. I ett sådant fall ska polismannen utan dröjsmål anmäla beslutet hos undersökningsledaren eller åklagaren, som därvid ska avgöra om beslaget ska bestå. Se 27 kap. 4 § första och tredje styckena rättegångsbalken.

Ett beslagtaget föremål ska tas i förvar av den som verkställt beslaget, men kan under vissa särskilda förutsättningar lämnas kvar i innehavarens besittning (27 kap. 10 § rättegångsbalken).

Bestämmelser om rättens prövning av beslag finns i 27 kap. 6 och 7 §§ rättegångsbalken. Om åtal väcks ska rätten, när målet avgörs, enligt 27 kap. 8 § femte stycket rättegångsbalken pröva om beslaget ska bestå.

När ett beslag hävs ska egendomen lämnas ut till den hos vilken beslaget gjorts eller till målsäganden eller någon som trätt i dennes ställe (27 kap. 8 a § jämförd med 4 a § rättegångsbalken).

Egendom kan också tas i beslag enligt bestämmelser om internationell rättslig hjälp. Enligt 4 kap. 19 § lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål får egendom på ansökan av en annan stat tas i beslag och överlämnas till den ansökande staten om egendomen skäligen kan antas ha betydelse för utredning om gärningen, vara frånhänd någon genom brott, eller vara förverkad på grund av brott, om egendomen hade kunnat förverkas enligt svensk lag i en rättegång i Sverige och det finns särskilda skäl att överlämna egendomen till den ansökande staten.

En ansökan om beslag i Sverige handläggs enligt 4 kap. 16 § av åklagare. Verkställda beslag ska skyndsamt anmälas hos rätten för prövning och rätten ska så snart som möjligt hålla förhandling i frågan. Rätten ska enligt 4 kap. 21 § pröva om beslaget är lagligen grundat och om egendomen ska överlämnas till den an-

sökande staten. Beslut om att överlämna egendomen till en annan stat verkställs av åklagaren (4 kap. 22 §).

Den egendom som avses i artikeln är sådan att det bör finnas förutsättningar enligt 36 kap. brottsbalken att förverka den. Förverkande kan enligt 36 kap. 2 § första stycket ske av egendom som används vid brott enligt brottsbalken, om det behövs för att förebygga brott eller om det annars finns särskilda skäl. Också egendom som varit avsedd att användas som hjälpmedel vid brott enligt balken kan förverkas, om brottet har fullbordats eller om förfarandet har utgjort ett straffbart försök eller en straffbar förberedelse eller stämpling. Enligt bestämmelsens andra stycke kan också egendom som frambragts genom brott enligt balken förverkas. Detsamma gäller egendom vars användande utgör brott enligt balken och egendom som någon annars tagit befattning med på ett sätt som utgör sådant brott.

Det följer vidare av 36 kap. 3 § brottsbalken att förverkande får ske av föremål som på grund av sin särskilda beskaffenhet och omständigheterna i övrigt kan befaras komma till brottslig användning, är ägnade att användas som vapen vid brott mot liv eller hälsa och som har påträffats under omständigheter som gav anledning att befara att de skulle komma till sådan användning eller som är ägnade att användas som hjälpmedel vid brott som innefattar skada på egendom och som har påträffats under omständigheter som gav uppenbar anledning att befara att de skulle komma till sådan användning.

Ytterligare förverkandemöjligheter finns genom 26 § lagen om kärnteknisk verksamhet. Enligt denna bestämmelse kan kärnämne eller kärnavfall som någon utan tillstånd enligt 5 § förvärvat, innehaft, överlåtits, hanterat, bearbetat, transporterat eller annars tagit befattning med förklaras helt eller delvis förverkat, om det inte är uppenbart obilligt. Det framgår också av bestämmelsen att om ämnet inte längre innehas får i stället värdet förverkas.

När det gäller hanteringen av kärnämnen m.m. finns bestämmelser i samma lag. Med kärnteknisk verksamhet avses bl.a. förvärv, innehav, överlåtelse, hantering, bearbetning, transport av

eller annan befattning med kärnämne eller kärnavfall (1 §). Som kärnämne anses bl.a. uran, plutonium, eller annat ämne som används eller kan användas för utvinning av kärnenergi (kärnbränsle) eller förening i vilken sådant ämne ingår (2 §).

Bestämmelser om säkerheten vid kärnteknisk verksamhet finns i 4 § första stycket. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får enligt 4 § andra stycket meddela närmare föreskrifter om åtgärder som avses i första stycket. Ytterligare föreskrifter har meddelats genom förordningen om kärnteknisk verksamhet och med stöd av bemyndiganden i denna av Strålsäkerhetsmyndigheten och dess föregångare Statens kärnkraftinspektion.

Strålsäkerhetsmyndigheten har utfärdat bl.a. Strålsäkerhetsmyndighetens föreskrifter (SSMFS 2008:12) om fysiskt skydd av kärntekniska anläggningar med anslutande allmänna råd.

När det gäller radioaktivt material, anordning eller kärnteknisk anläggning som anträffats här i landet och vars rättmätige innehavare också finns här i landet innebär bestämmelserna i svensk rätt om beslag och förverkande att konventionens krav i artikel 18.1 är tillgodosedda. Det finns inte anledning att i lag eller förordning föreskriva om hur hanteringen av beslagtagna egendom ska ske. I den mån föreskrifter som meddelats av Strålsäkerhetsmyndigheten inte kan anses svara mot de krav som följer av konventionen, vilket förefaller osannolikt, bör sådana föreskrifter beslutas av myndigheten.

Om den beslagtagna egendomen inte tillhör en svensk rättmätig innehavare aktualiseras alltså frågan om att lämna egendomen till den rätte ägaren. Även detta medger de nu gällande svenska bestämmelserna om beslag i rättegångsbalken och i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål. Hur och under vilka förutsättningar egendomen ska överlämnas förefaller kunna vara så beroende av omständigheterna i det enskilda fallet att det inte är lämpligt att i författning fastlägga de närmare förutsättningarna. Det får bli en uppgift för berörda myndigheter – inbegripet i förekommande fall regeringen – och internationella organisationer att med sina behöriga motsvarigheter i berörd stat sörja för

den ordning som behöver iakttas. I dessa fall aktualiseras för övrigt sådan befattning med egendomen som täcks av redan i dag gällande föreskrifter om hanteringen av kärnämnen.

Övervägande skäl talar därför för att det inte behövs några ändringar i lag eller förordning för att uppfylla konventionens krav i nu berört avseende.

4.3.8 Underrättelse

Bedömning: Konventionens bestämmelser om underrättelse kräver inga lagändringar (artiklarna 10, del av, och 19).

Skälen för bedömningen: De skyldigheter att underrätta som finns i *artikel 10.6* (om frihetsberövande och resultat av vissa undersökningar) och *artikel 19* (om slutgiltiga avgöranden avseende brott enligt konventionen) överensstämmer med motsvarande bestämmelser i tidigare konventioner som Sverige har anslutit sig till, se bl.a. terroristbombningskonventionen (se prop. 2000/01:86 s. 33) och finansieringskonventionen (se prop. 2001/02:149 s. 35). Regeringen uttalade i dessa fall att några lagändringar inte syntes vara nödvändiga. Det finns inte anledning att nu göra någon annan bedömning i fråga om svensk rätts överensstämmelse med konventionsreglering än den som gjorts i tidigare lagstiftningsärenden. Bestämmelserna i artiklarna 10.6 och 19 föranleder alltså inte några lagändringar.

4.3.9 Tvistlösning och slutbestämmelser

Bedömning: Sverige bör inte utnyttja möjligheten att reservera sig mot konventionens ordning för tvistlösning (artikel 23). Konventionens slutbestämmelser kräver inga lagändringar (artiklarna 24–28).

Skälen för bedömningen: Konventionen tillhandahåller en särskild ordning för att lösa tvister mellan konventionsstater om tolkningen eller tillämpningen av konventionen. Enligt *artikel 23* ska en sådan tvist, som inte kunnat lösas inom rimlig tid, på begäran av någon av de tvistande staterna hänskjutas till skiljeförfarande. Kan parterna inte inom sex månader efter det att begäran om skiljeförfarande framställts enas om utformningen av förfarandet ska tvisten hänskjutas till Internationella domstolen. En stat kan reservera sig mot denna bestämmelse.

Sverige är redan part i konventioner där ett liknande tvistlösningsförfarande finns och har alltså godtagit att vara bundet av en sådan ordning. Det gäller bl.a. terroristbombningskonventionen (se prop. 2000/01:86 s. 33 f.) och finansieringskonventionen (se prop. 2001/02:149 s. 37). Sverige bör därför acceptera ett sådant tvistlösningsförfarande också i detta fall och alltså inte utnyttja möjligheten till reservation.

I *artiklarna 24–28* finns sedvanliga slutbestämmelser. De kräver inte några lagändringar.

4.3.10 Övriga frågor

Förslag: Sådan brottslighet som avses i artikel 2 i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism läggs till i uppräkningslistan i 2 § 3 lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet.

Skälen för förslaget: Sverige har nyligen ratificerat Europarådets konvention den 16 maj 2005 om förebyggande av terrorism (se prop. 2009/10:78). Genom att tillträda konventionen åtar sig Sverige att leva upp till kravet om att offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott ska vara straffbart. Åtagandena har genomförts framför allt genom lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och

utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet. I konventionen definieras terroristbrott genom en hänvisning till de brott som omfattas av elva internationella instrument på terrorismbekämpningens område som anges i en bilaga till konventionen. I bilagan finns konventionen för bekämpande av nukleär terrorism upptagen. Eftersom Sverige inte är part i den konventionen har i ratifikationsinstrumentet intagits en förklaring om att konventionen för bekämpande av nukleär terrorism inte ska anses ingå i bilagan i förhållande till Sverige. Förklaringen har avgetts med stöd av artikel 1.2 i Europarådskonventionen (se vidare a. prop. s. 26 f.). En sådan förklaring ska dock upphöra att gälla så snart instrumentet i fråga träder i kraft för den part som gjort en sådan förklaring.

I avsnitt 4.2 lämnas förslag om att Sverige ska tillträda konventionen för bekämpande av nukleär terrorism. Ett tillträde till konventionen medför att Sveriges förpliktelser enligt Europarådskonventionen om förebyggande av terrorism utökas i enlighet med vad som redogjorts för ovan. Frågan är om detta påkallar ändringar i lagen om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet. I 2 § i nu nämnd lag anges i fem punkter vad som avses med "särskilt allvarlig brottslighet" i lagen. De brott som motsvarar åtagandena i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism och som redogjorts för ovan i avsnitt 4.3.1, täcks inte fullt ut av den brottslighet som anges i 2 §. Det föreslås därför att uppräkningskompletteras med brottslighet enligt artikel 2 i konventionen för bekämpande av terrorism. Detta bör lämpligen ske genom att en uttrycklig hänvisning till artikel 2 läggs till i uppräkningskompletteringen i 2 § 3, som redan i dag innehåller motsvarande hänvisningar till tre andra instrument i bilagan till Europarådskonventionen.

En ytterligare fråga är om brottslighet enligt artikel 2 i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism bör fogas även till uppräkningskompletteringen i 2 § 3 lagen om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, som innehåller bestämmelser för genomförande av finansieringskonventionen. Uppräk-

ningen i 2 § i nu nämnd lag är till sin uppbyggnad i princip likalydande med motsvarande uppräkningslista i 2 § i 2010 års lag (se prop. 2009/10:78 s. 39 ff.). I finansieringskonventionen definieras den brottslighet som det, något förenklat beskrivet, ska vara straffbart att finansiera, genom en hänvisning till en bilaga där ett antal internationella konventioner räknas upp. Instrumenten är desamma som i bilagan till Europarådskonventionen, men med den skillnaden att konventionen för bekämpande av nukleär terrorism inte finns med.

De brott som anges i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism är visserligen av sådant allvarligt slag som finansieringskonventionen tar sikte på. I bilagan till finansieringskonventionen finns den emellertid inte upptagen. Sverige har med andra ord inget internationellt åtagande att kriminalisera sådana gärningar som avses i finansieringskonventionen i förhållande till brottslighet enligt artikel 2 i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism. Med hänsyn härtill och till att lagen om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall utgör ett genomförande av finansieringskonventionen bör någon komplettering i dess 2 § inte ske.

5 Protokoll till SUA-konventionen och protokollet till plattformsprotokollet

5.1 Det huvudsakliga innehållet i protokollet till SUA-konventionen

5.1.1 Protokollets uppbyggnad

Protokollet består av en ingress och 24 artiklar. Det innehåller följande grundläggande delar.

- Definitioner, både av begrepp i protokollet och i den reviderade konventionen (artiklarna 1 och 2)
- Tillämpningsområde, inklusive protokollets förhållande till konventionsstaternas åtaganden enligt andra internationella överenskommelser m.m. (artikel 3)
- Handlingar som ska utgöra brott m.m. (artiklarna 4, 5 och 7)
- Domsrätt (artikel 6)
- Överlämnande av misstänkta och bordning av fartyg (artikel 8)
- Garanti för en rättvis behandling (artikel 9)
- Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål (artiklarna 10 och 11)
- Förebyggande av brott (artikel 12)
- Underrättelser mellan staterna och berörda internationella organisationer (artiklarna 13 och 14)
- Tolkning och tillämpning (artikel 15)
- Slutbestämmelser (artiklarna 16–24)

Ingressen innehåller en utförlig redogörelse för andra överenskommelser, resolutioner och rekommendationer om bekämpandet av terrorism. Där finns även påminnelser om att de åtgärder som staterna vidtar till det ändamålet måste stå i överensstämmelse med deras åligganden enligt internationell rätt, särskilt internationella mänskliga rättigheter samt flyktingrätt och humanitär rätt. Ingressen innehåller däremot inga uttalanden till stöd för tolkningen av protokollets olika bestämmelser. Övriga bestämmelser beskrivs nedan.

Protokollet ska tillsammans med den underliggande konventionen (1988 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, SUA-konventionen) läsas och förstås som ett enda instrument samt kallas 2005 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, se *artikel 15*.

5.1.2 Definitioner

I artiklarna 1 och 2 i protokollet finns definitioner av begrepp som är centrala för protokollet och den reviderade konventionen. Definitionerna i *artikel 1* är inte avsedda att utgöra en del av den reviderade konventionen, vilket däremot definitionerna i artikel 2 ska vara. Artikel 1 omfattar begreppet konvention, dvs. 1988 års konvention, organisation, dvs. Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) och generalsekreterare, dvs. IMO:s generalsekreterare.

Genom *artikel 2* införs nya eller reviderade definitioner i konventionens artikel 1. I den gällande lydelsen av artikel 1 i konventionen är det bara begreppet ”fartyg” som definieras. Genom revideringen införs tiotalet nya begrepp, vilka uttryckligen definieras i instrumentet. Dessutom införs begrepp som definieras i andra överenskommelser och de ska då ha den innebörd som framgår av de instrumenten.

Av de nya begreppen kan nämnas ”transport”, ”allvarlig skada” och ”BCN-vapen”. Det sistnämnda begreppet utgörs av flera delbegrepp, som ”biologiska vapen”, ”kemiska vapen” och

”kärnvapen och andra kärnladdningar”. De två första delbegreppen har i sin tur definierats. Dessa definitioner är hämtade från FN:s konvention om förbud mot utveckling, framställning och lagring av bakteriologiska (biologiska) vapen och toxinvapen samt om deras förstöring (BTWC) och från FN:s konvention om förbud mot utveckling, produktion, innehav och användning av kemiska vapen samt om deras förstöring (CWC). Från CWC har också hämtats begreppen ”giftig kemikalie” och ”utgångsämne” (prekursor). Begreppet ”kärnvapen och andra kärnladdningar”, som inte definieras särskilt i protokollet, har hämtats från FN:s fördrag om förhindrande av spridning av kärnvapen, där de inte heller definieras närmare. Dessa definitioner har till största delen betydelse för de bestämmelser i protokollet och den reviderade konventionen som anger vilka gärningar som ska utgöra brott.

5.1.3 Handlingar som ska utgöra brott

Artikel 4 i protokollet

Genom artikel 4 i protokollet görs omfattande ändringar av konventionens bestämmelser om de gärningar som ska utgöra brott.

Ändringarna är till en begränsad del redaktionella. I inledningen till artikel 3.1 i konventionen och dess artikel 3.1 f görs vissa ändringar. Artikel 3.1 g i konventionen om personer som skadas eller dödas i samband med att något annat brott begås, upphävs, jfr dock nedan om artikel 4.7 i protokollet (artikel 3quater i den reviderade konventionen). Till den senare bestämmelsen hänförs också nuvarande artikel 3.2 a och 3.2 b om försök och medverkan till brott.

Följande materiella ändringar görs.

Artikel 3bis i konventionen

Genom *artikel 4.5* i protokollet införs en ny artikel i konventionen, artikel 3bis. Därmed sker en utvidgning av de handlingar som ska utgöra brott. Bestämmelsen avser gärningar där fartyget är angreppsobjekt, där det används som brottsverktyg och där närmare angivna föremål (framför allt olika typer av vapen) transporteras ombord på fartyget.

De två första grupperna har upptagits i artikel 3bis 1 a och omfattar gärningar som utgör terroristbrott eller där det finns ett terrormotiv. Bestämmelsens inledning anger nämligen att en person begår ett brott om den personen rättsstridigt och uppsåtligt, när avsikten med handlingen, på grund av dess beskaffenhet eller sammanhang är att injaga skräck i en befolkning eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller avstå från att vidta en åtgärd. Det är alltså när dessa kvalificerande rekvisit är uppfyllda – och någon av de handlingar som räknas upp i övrigt i bestämmelsen – som det föreligger ett brott enligt artikel 3bis 1 a. De handlingar som enligt denna bestämmelse ska utgöra brott är att, med sådant uppsåt och motiv som just nämnts, riktat mot eller ombord på ett fartyg använda eller från fartyget avlossa eller frigöra sprängämne, radioaktivt material eller BCN-vapen på ett sätt som orsakar, eller är ägnat att orsaka, dödsfall eller allvarlig skada (punkt i). Det krävs alltså inte att effekten blir att någon dödas eller skadas allvarligt utan redan den omständigheten att gärningen typiskt sett kan leda till en sådan följd innebär att den utgör brott enligt bestämmelsen. Vidare omfattas gärningar som innebär att det från fartyget släpps ut olja, flytande naturgas eller andra farliga eller skadliga ämnen, som inte omfattas av punkt a i, från ett fartyg och det i sådan mängd eller koncentration som orsakar eller är ägnat att orsaka dödsfall eller allvarlig skada (punkt ii). Det ska även utgöra ett brott att använda fartyget på ett sätt som orsakar dödsfall eller allvarlig skada (punkt iii). Slutligen ska det enligt punkt iv utgöra brott att hota att begå ett sådant brott som anges i punkt a i, ii eller iii.

Artikel 3bis innehåller också bestämmelser enligt vilka det utgör ett brott att transportera olika föremål, företrädesvis vapen eller till sådana anknyttande föremål, ombord på ett fartyg (artikel 3bis 1 b). Också dessa gärningar ska begås rättstridigt och uppsåtligt för att utgöra brott i den reviderade konventionens mening, men det krävs inte i samtliga fall sådant särskilt terrormotiv som för den just behandlade gruppen av gärningar för att ett brott ska anses föreligga. Till denna grupp av gärningar hör att ombord på fartyg transportera sprängämne eller radioaktivt material med vetskap, dvs. direkt uppsåt, att det är avsett att användas för att orsaka, eller för att hota med att orsaka, dödsfall eller allvarlig skada (punkt i). Det fordras också vetskap om att den som avser att använda vapnen har sådant terrormotiv som angetts ovan. Något terrormotiv krävs dock inte för övriga gärningar som utgör brott enligt artikel 3bis 1 b. Dessa gärningar avser transport ombord på fartyg av BCN-vapen, med vetskap om att det är ett sådant vapen enligt definitionen i artikel 1 (punkt ii). Enligt punkt iii utgör det ett brott att ombord på ett fartyg transportera källmaterial (atområbränsle), särskilt klyvbart material eller utrustning eller andra material som är anpassat för tillverkning eller bearbetning av sådant klyvbart material. För straffbarhet krävs också att gärningsmannen haft vetskap om att materialet är avsett att användas i verksamhet som innefattar en kärnladdning eller i annan kärnteknisk verksamhet som inte bedrivs i enlighet med ett avtal med internationella atomenergiorganet (IAEA) om fullständiga säkerhetsåtgärder. Det utgör slutligen ett brott enligt artikel 3bis 1 b att ombord på fartyg transportera utrustning, material, mjukvara eller likartad teknik som påtagligt bidrar till konstruktion, tillverkning och användningen av BCN-vapen med avsikt att materialet ska användas för sådant syfte (punkt iv).

Under de förutsättningar som anges i artikel 3bis 2 i konventionen utgör de gärningar som beskrivits i artikel 3bis 1 b iii och iv inte brott enligt konventionen. Så är fallet om materialet transporteras till eller från en stat – och i vissa fall vid transport inom en stat – som är part i fördraget om förhindrande av sprid-

ning av kärnvapen. Sker transporten i enlighet med den statens förpliktelser enligt fördraget eller ska materialet användas för avfyrningsanordningar för kärnvapen eller andra kärnladdningar som hör till en stat som är part i fördraget, utgör transporten inte ett brott enligt konventionen.

Artikel 3ter i konventionen

Artikel 4.6 i protokollet innebär att ytterligare en ny artikel i konventionen införs, artikel 3ter. Enligt denna bestämmelse ska det utgöra ett brott att rättsstridigt och uppsåtligen transportera en person ombord på ett fartyg med vetskap om att den personen har begått något av de brott som anges i artikel 3, 3bis eller 3quater eller brott enligt någon av de fördrag som anges i bilagan till den reviderade konventionen (se *artikel 7* i protokollet) och i avsikt att hjälpa den personen att undkomma lagföring. Sverige är part i samtliga elva fördrag i bilagan.

Denna bestämmelse knyter an till *artikel 21.3* i protokollet. Enligt den bestämmelsen får en stat när den tillträder protokollet förklara att den avser att tillämpa bestämmelserna i artikel 3ter i enlighet med bestämmelser i dess strafflagstiftning som gäller principer för ansvarsfrihet hänförliga till familjeförhållanden.

Artikel 3quater i konventionen

I artikel 3quater, som införs genom *artikel 4.7* i protokollet, finns bestämmelser om ytterligare handlingar som ska utgöra brott. Det handlar här om brott mot person, osjälvständiga brottsformer m.m.

Enligt artikel 3quater a begår den ett brott som uppsåtligen och rättsstridigt skadar eller dödar en person i samband med något av de brott som anges i artikel 3.1, 3bis eller 3ter. Bestämmelsen har sin motsvarighet i artikel 3.1 g i konventionen. En

utvidgning av tillämpningsområdet har dock skett genom hänvisningen till de nya brotten i artiklarna 3bis och 3ter.

I artikel 3quater b finns bestämmelser om ansvar för försök till vissa brott. Bestämmelsen motsvarar artikel 3.2 a i konventionen, men har ett vidare tillämpningsområde genom att den också omfattar försök till sådana brott som anges i artikel 3bis 1 a i–iii, dvs. de terroristbrott som innefattar bl.a. användning av BCN-vapen mot eller ombord på ett fartyg, utsläpp av farliga ämnen eller användning av fartyg på ett sätt som orsakar dödsfall eller allvarlig skada. Den omfattar också försök till sådant brott som anges i punkt a i artikeln. Bestämmelsen omfattar däremot inte försök till hotbrott enligt artikel 3bis 1 a iv eller försök till transport av vapen och särskilt angivna ämnen samt brottslingar (artiklarna 3bis 1 b och 3ter).

Medverkansansvaret regleras i artikel 3quater c. Enligt denna bestämmelse ska det utgöra ett brott om någon medverkar till sådant brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller punkt a eller b i artikel 3quater. Bestämmelsen innebär alltså att medverkansansvar kan inträda beträffande samtliga de brott som omfattas av konventionens reglering, så också i fråga om försök till brott.

I artikel 3quater d slås fast att det ska utgöra en brottslig handling att värva eller instruera andra för att dessa ska begå brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller punkt a eller b i artikel 3quater.

Bestämmelsen i artikel 3quater e slår fast att det också ska utgöra ett brott enligt konventionen att bidra till att en grupp som handlar med ett gemensamt syfte begår ett eller flera av de brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller i punkt a eller b i artikel 3quater. För straffbarhet krävs vidare att bidraget lämnas uppsåtligt och antingen för att främja gruppens brottsliga verksamhet eller brottsliga syfte, om verksamheten eller syftet innefattar brott som anges i artikel 3, 3bis eller 3ter, eller med vetskap om gruppens avsikt att begå ett sådant brott.

Artikel 5 i protokollet

Artikel 5 i konventionen ålägger konventionsstaterna att belägga de brott som anges i artikel 3 med lämpliga straff och att då beakta brottens allvarliga karaktär. Denna bestämmelse ändras genom *artikel 5.1* i protokollet på så sätt att skyldigheten enligt artikeln också omfattar de brott som anges i artiklarna 3bis, 3ter och 3quater.

Genom *artikel 5.2* i protokollet införs en ny bestämmelse i konventionen, *artikel 5bis*. Den nya bestämmelsen innehåller regler om ansvar och sanktioner för juridiska personer. Bestämmelsen innebär att konventionsstaterna i överensstämmelse med sina nationella rättsliga principer ska se till att ansvar kan utkrävas av en juridisk person, när en företrädare för denna – i sin egenskap av företrädare – begått ett brott enligt konventionen. Ansvaret kan vara straffrättsligt, civilrättsligt eller administrativt. Sådant ansvar får inte påverka ansvaret för företrädaren. De sanktioner som införs ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

5.1.4 Domsrätt

Artikel 6 i protokollet handlar om domsrätt och innebär endast redaktionella ändringar och anpassningar till att nya brott införts.

5.1.5 Överlämnande av misstänkta och bordning av fartyg

Enligt konventionen har befälhavaren viss befogenhet att överlämna den som är skäligen misstänkt för brott enligt konventionen. Denna befogenhet kvarstår enligt protokollet, men utvidgas genom *artikel 8.1* i protokollet till att också omfatta de nya brotten enligt artiklarna 3bis, 3ter och 3quater.

En av de mer påtagliga ändringarna av konventionen utgör protokollets bestämmelser om bordning och andra ingripanden

mot fartyg (*artikel 8.2*). Några sådana bestämmelser finns överhuvudtaget inte i konventionen. De nya bestämmelserna har införts som artikel 8bis i konventionen.

Artikeln innehåller i punkt 1 en uppmaning till konventionsstaterna att – i överensstämmelsen med folkrätten – samarbeta så långt det är möjligt för att förhindra och bekämpa olagliga handlingar som omfattas av konventionen. Staterna anmodas också att besvara framställningar enligt artikeln så skyndsamt som möjligt.

När det gäller de bestämmelser i artikeln som avser åtgärder med anledning av misstanke om brott som involverar ett fartyg utgörs de dels av flaggstatens framställan om hjälp från andra konventionsstater för att förhindra eller bekämpa brott (punkt 4), dels av andra konventionsstaters framställningar till flaggstaten att kunna ingripa mot ett fartyg, framför allt genom att borda det (punkterna 5–7).

Till gruppen gemensamma bestämmelser hör de som rör de uppgifter som bör lämnas i samband med en framställan enligt artikeln (punkt 2), risker som är förenade med åtgärder mot fartyg till sjöss (punkt 3), flaggstatens domsrätt vid ingripanden enligt artikeln (punkt 8), våldsanvändning vid ingripanden (punkt 9) samt säkerhetsåtgärder och skadeståndsansvar m.m. (punkt 10).

Flaggstaten kan alltså begära hjälp från andra konventionsstater för att förhindra och bekämpa sådana handlingar som utgör brott enligt konventionen (punkt 4). Rätten att begära bistånd avser inte bara redan begångna brott utan också brott som är under utförande eller som är på väg att utföras. Vidare krävs inte full bevisning om att ett brott har begåtts etc. utan det är tillräckligt att flaggstaten har skälig anledning att misstänka detta. En konventionsstat som tar emot en begäran från flaggstaten ska lämna den begärda hjälpen så långt det är möjligt.

De delar av artikeln som under förhandlingsarbetet var mest kontroversiella var de som gällde en konventionsstats bordning av ett fartyg som inte för dess flagg när detta befinner sig på det fria havet. Bestämmelser om detta finns i punkt 5. På det fria ha-

vet har flaggstaten enligt artikel 92 i havsrättskonventionen exklusiv jurisdiktion. Denna exklusivitet kan brytas genom undantag i internationella fördrag eller i havsrättskonventionen. Protokollet ger inte konventionsstaterna någon absolut rätt att borda fartyg som för en annan konventionsstats flagg. Sådana ingripanden kräver att flaggstaten, efter framställan från berörd konventionsstat, ger sitt tillstånd till åtgärden.

Den påkallande staten kan göra en framställan till flaggstaten om den har skälig anledning att misstänka att fartyget eller någon person ombord på detta har medverkat i ett sådant brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater. Flaggstaten kan välja mellan att bevilja tillstånd att borda eller på annat sätt ingripa mot fartyget, att verkställa åtgärden själv, att genomföra den tillsammans med den påkallande staten eller att avslå begäran.

Artikeln innehåller också bestämmelser som ger staterna möjlighet att efter särskilt meddelande härom till generalsekretären låta en annan konventionsstat borda ett fartyg under det meddelande landets flagg, antingen fyra timmar efter framställan härom, om svar med anledning av bordningsförfrågan inte har lämnats, eller utan sådan föregående framställning (punkt 5 d och e).

När bevis på sådant handlande som omfattas av konventionen har påträffats med anledning av bordning, får flaggstaten ge tillstånd till den påkallande staten att hålla kvar fartyg, last och personer ombord i avvaktan på vidare instruktioner från flaggstaten. Den ansökande staten ska omedelbart underrätta flaggstaten om resultatet av ingripandet (punkt 6).

Av punkt 7 framgår att flaggstaten får förena ett tillstånd med villkor.

Domsrätten över ett kvarhållet fartyg, last eller andra föremål och personer ombord samt åtal tillkommer flaggstaten, om denna inte medger något annat (punkt 8).

Genom punkt 9 anmodas staterna att vid genomförandet av åtgärder enligt meddelat tillstånd undvika att ta till våld, utom då det är nödvändigt.

I artikeln finns också bestämmelser om åtgärder som den ingripande staten måste vidta för att bl.a. garantera säkerheten för

fartyg, personer ombord, last och annan egendom (punkt 10 a). Den ingripande staten ska enligt denna punkt också säkerställa att personer mot vilka rättsliga åtgärder vidtas tillförsäkras en rättvis behandling (jfr artikel 10.2 i konventionen).

Bestämmelser om skadeståndsansvar finns i punkt 10 b.

De åtgärder som vidtas med stöd av artikeln får inte inkräkta på kuststaters rättigheter och skyldigheter samt utövande av domsrätt enligt den internationella havsrätten eller på flaggstatens rätt att utöva domsrätt och utöva kontroll över fartyget i administrativt, tekniskt eller socialt hänseende (punkt 10 c). Artikeln är inte tillämplig på och begränsar inte bordning av fartyg som en konventionsstat genomför med stöd av folkrättsliga bestämmelser på det fria havet, inbegripet bordning som grundas på besöksrätten (right of visit), eller för att undsätta nödställda personer eller fartyg och egendom eller som grundas på bemyndigande från flaggstaten att upprätthålla lag och ordning eller vidta andra åtgärder (punkt 11).

Konventionsstaterna uppmanas genom punkterna 12–14 att utveckla gemensamma förfaranderegler för insatser enligt artikeln och att ingripande tjänstemän som handlar på konventionsstaternas uppdrag har befogenhet att vidta åtgärder enligt artikeln.

Genom punkt 15 anmodas konventionsstaterna att i samband med tillträdet till protokollet utse den myndighet som ska motta och besvara framställningar enligt artikeln.

5.1.6 Garanti för en rättvis behandling

Enligt *artikel 9* i protokollet ska varje person som tas i fängsligt förvar eller beträffande vilken andra åtgärder vidtas eller förfaranden genomförs i enlighet med denna konvention, vara garanterad rättvis behandling, inbegripet åtnjutandet av alla rättigheter och garantier som följer av lagen i den stat på vars territorium den personen är närvarande och tillämpliga folkrättsliga bestämmelser, inbegripet internationell humanitär rätt.

5.1.7 Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål

Genom *artikel 10* i protokollet ändras artikel 11.1–11.4 i konventionen om utlämning för brott. Ändringarna innebär att också de gärningar som enligt protokollet ska utgöra brott enligt konventionen kan utgöra grund för utlämning. I övrigt är bestämmelserna oförändrade.

En ny bestämmelse införs i konventionen, artikel 11bis, genom *artikel 10.2* i protokollet. Enligt den nya bestämmelsen ska inget av brotten i konventionen anses som politiskt brott vid tillämpning av bestämmelser om utlämning för brott och internationell rättslig hjälp. En framställan om utlämning eller rättslig hjälp avseende de brott som omfattas av konventionen får därför inte vägras med hänvisning till att det rör sig om ett politiskt brott eller att brottet har föranletts av politiska motiv.

Genom *artikel 10.3* i protokollet införs ytterligare en ny bestämmelse i konventionen, artikel 11ter. Enligt denna bestämmelse får en konventionsstat vägra utlämning eller att lämna internationell rättslig hjälp, om den har grundad anledning anta att en framställan gjorts i syfte att straffa en person på grund av dennas ras, trosbekännelse, nationalitet, etniska ursprung, politiska uppfattning eller kön eller att ett bifall till en sådan framställan skulle vara till nackdel för den personens ställning av något sådant skäl.

Enligt artikel 12 i konventionen ska konventionsstaterna lämna varandra största möjliga bistånd vid straffrättsliga förfaranden som inletts med anledning av brott som anges i konventionen. Genom *artikel 11.1* i protokollet ändras den bestämmelsen så att den också omfattar de nya brott som införs genom protokollet.

Konventionen saknar bestämmelser om överförande för utredning. Detta ändras nu genom *artikel 11.2* i protokollet. Genom den bestämmelsen införs en ny artikel i konventionen, artikel 12bis. Innebörden av denna bestämmelse är att en person som undergår verkställighet av påföljd eller på annat sätt är i fängsligt förvar ska kunna överföras till en annan konventions-

stat, om personens närvaro behövs där för identifiering, vittnesmål eller annan medverkan för att få fram bevisning om sådana brott som omfattas av den ändrade konventionen. Ett sådant överförande får bara ske om personen i fråga frivilligt och välinformerad lämnat sitt samtycke och båda staters behöriga myndigheter lämnar nödvändigt tillstånd (punkt 1). Den stat till vilken personen överförs ska hålla denne frihetsberövad, om inte den överförande staten medger något annat, och staten ska också utan dröjsmål fullgöra sin skyldighet att återföra personen till den överlämnande staten (punkt 2 a och b). Den överförda personen ska vid verkställigheten av påföljd i den överlämnande staten tillgodoräknas den tid som han eller hon tillbringat frihetsberövad i den stat till vilken överförandet skedde (punkt 2 d). Utan samtycke av den konventionsstat från vilken personen överförs, får inte den personen inom territoriet för den stat till vilken han eller hon ska överföras åtalas, häktas eller bli föremål för någon annan frihetsberövande åtgärd med avseende på gärningar som begåtts eller domar som har meddelats före personens avresa från den överförande staten (punkt 3).

5.1.8 Förebyggande av brott och underrättelser

Bestämmelserna i artikel 13 i konventionen om samarbete mellan konventionsstaterna för att förebygga brott ändras genom *artikel 12* i protokollet endast på så sätt att hänsyn tas till de nya brott som införs genom protokollet.

Enligt artikel 14 i konventionen ska konventionsstaterna, när de har anledning att befara att ett sådant brott som anges i konventionen har begåtts, underrätta de stater som kan ha domsrätt enligt artikel 6. Genom *artikel 13* i protokollet justeras denna bestämmelse så att den beaktar de nya brott som införs genom protokollet.

5.1.9 Slutbestämmelser

Protokollet var öppet för undertecknande i IMO:s högkvarter från och med den 14 februari 2006 till och med den 13 februari 2007 och är därefter öppet för anslutning (*artikel 17.1*). Vederbörligt instrument för tillträde ska deponeras hos IMO:s generalsekreterare (*artikel 17.3*). Det är bara stater som är parter i konventionen som får tillträda ändringsprotokollet (*artikel 17.4*).

Protokollet träder i kraft 90 dagar efter den dag då tolv stater tillträtt det (*artikel 18.1*).

Slutbestämmelserna innehåller vidare bestämmelser om uppsägning (*artikel 19*), översyn och ändringar (*artikel 20*), depositariens, dvs. IMO:s generalsekreterares, uppgifter (*artikel 23*) och upplysning om protokollets originalversioner (*artikel 24*). När det gäller bilagan till den ändrade konventionen, kan den ändras genom ett skriftligt förfarande (*artikel 22*).

Enligt *artikel 16* i protokollet ska artiklarna 17–24 utgöra slutbestämmelserna i 2005 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet.

5.2 Det huvudsakliga innehållet i protokollet till plattformsprotokollet

5.2.1 Protokollets uppbyggnad

Protokollet består av en ingress och 13 artiklar. Det innehåller följande grundläggande delar.

- Definitioner (*artikel 1*)
- Bestämmelser i konventionen som ska anses ingå i plattformsprotokollet (*artikel 2*)
- Handlingar som ska utgöra brott (artiklarna 3 och 4)
- Domsrätt (*artikel 5*)
- Tolkning och tillämpning (*artikel 6*)
- Slutbestämmelser (*artikel 7–13*)

Ändringarna i 1988 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (plattformsprotokollet) är, med utgångspunkt i ändringsprotokollets omfattning, betydligt mer begränsade än ändringarna av konventionen. Denna skillnad är emellertid delvis skenbar. Flera av de ändringar som gjorts i fråga om konventionen gäller även för plattformsprotokollet och införs i detta genom hänvisningar till ändringarna i protokollet till konventionen (artikel 2 i protokollet till plattformsprotokollet). Denna teknik har använts också i plattformsprotokollet i dess ursprungliga lydelse.

Protokollet ska tillsammans med det underliggande plattformsprotokollet läsas och förstås som ett enda instrument samt kallas 2005 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln, se *artikel 6*.

I det följande redovisas i sammandrag de viktigaste ändringarna av plattformsprotokollet.

5.2.2 Bestämmelser i konventionen som ska anses ingå i plattformsprotokollet

Genom *artikel 2* i ändringsprotokollet införlivas ett flertal av bestämmelserna i den reviderade konventionen med det reviderade plattformsprotokollet genom inkorporering. Dessa bestämmelser införs i plattformsprotokollet genom en ändring i dess artikel 1.1. De inkorporerade bestämmelserna ska gälla i tillämpliga delar för de brott som anges i artiklarna 2, 2bis och 2ter i protokollet till plattformsprotokollet.

De inkorporerade artiklarna innehåller bl.a. definitioner, bestämmelser om förhållandet till vissa folkrättsliga rättigheter och skyldigheter, påföljder och juridiska personers ansvar, frihetsberövades rättigheter, utlämning för brott, internationell rättslig hjälp, brotts- och skadeförebyggande åtgärder, informationsutbyte mellan stater samt underrättelser till och från organisationen och generalsekreteraren.

5.2.3 Handlingar som ska utgöra brott

Bestämmelser om vilka handlingar som ska utgöra brott enligt det reviderade plattformsprotokollet finns i artiklarna 3 och 4 i ändringsprotokollet.

Genom *artikel 3* införs ändringar i artikel 2 i plattformsprotokollet. Ändringarna innebär att artikel 2.1 e om ansvar för dödande och orsakande av personskada upphävs (bestämmelsen införs i stället i artikel 2ter). Vidare ändras artikel 2.2 som innehåller bestämmelser om försök, medverkan och hot om att begå brott. Genom ändringen kvarstår bara hotbestämmelsen medan övriga delar förs över till artikel 2ter.

Artikel 4 innebär att två nya artiklar införs i plattformsprotokollet, artiklarna 2bis och 2ter.

I artikel 2bis finns motsvarigheter till artikel 3bis 1 a i, ii och iv, i den reviderade konventionen. Det utgör alltså ett brott enligt det ändrade plattformsprotokollet att använda, avlossa eller på annat sätt frigöra, radioaktivt material eller BCN-vapen, släppa ut farliga och skadliga ämnen och att hota att begå sådana brott. Också enligt det reviderade plattformsprotokollet gäller att dessa brott ska ha begåtts med terrormotiv, dvs. gärningsmannens avsikt är att injaga skräck i en befolkning eller att förmå en regering eller internationell organisation att vidta eller avstå från en åtgärd.

Bestämmelserna i artikel 2ter motsvarar artikel 3quater i den reviderade konventionen. De omfattar således bl.a. brott mot person (dödande eller orsakande av personskada) samt försök till något av de brott som anges i artikel 2.1 (bl.a. bemäktigande av en plattform och olika handlingar som är ägnade att äventyra plattformens säkerhet), artikel 2bis a eller b (terroristbrott, dvs. användning av BCN-vapen, utsläpp av farliga och skadliga ämnen m.m.) och sådana våldsbrott som nämnts strax ovan. Artikeln innehåller också bestämmelser om bl.a. medverkansansvar och bidrag till en grupps brottsliga verksamhet.

5.2.4 Domsrätt

Bestämmelserna om domsrätt finns i artikel 3 i plattformsprotokollet. Genom *artikel 5* i ändringsprotokollet sker vissa justeringar av dessa bestämmelser i form av anpassning till utvidgningen av handlingar som utgör brott. Vidare genomförs vissa smärre redaktionella ändringar. De grundläggande reglerna för när en stat ska respektive får fastställa domsrätt ändras dock inte.

5.2.5 Slutbestämmelser

Protokollet var öppet för undertecknande i IMO:s högkvarter från och med den 14 februari 2006 till och med den 13 februari 2007 och är därefter öppet för anslutning (*artikel 8.1*). Vederbörligt instrument för tillträde ska deponeras hos IMO:s generalsekreterare (*artikel 8.3*). Det är bara stater som är parter i plattformsprotokollet som får tillträda ändringsprotokollet (*artikel 8.4*).

Protokollet träder i kraft 90 dagar efter den dag då tre stater tillträtt det, dock aldrig tidigare än när 2005 års protokoll till konventionen har trätt i kraft (*artikel 9.1*).

Slutbestämmelserna innehåller vidare bestämmelser om uppsägning (*artikel 10*), översyn och ändringar (*artikel 11*), depositariens, dvs. IMO:s generalsekreterares, uppgifter (*artikel 12*) och upplysning om protokollets originalversioner (*artikel 13*).

Enligt *artikel 7* i protokollet ska artiklarna 8–13 utgöra slutbestämmelserna i 2005 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.

5.3 Sveriges tillträde till protokollen

<p>Förslag: Regeringen ska föreslå riksdagen att godkänna 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och 2005 års protokoll till protokollet om</p>
--

bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln. Regeringen ska vidare föreslå riksdagen att godkänna en förklaring enligt artikel 21.3 i 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet.

Skälen för förslaget: Sverige är part i SUA-konventionen och dess plattformsprotokoll. När frågan om ett svenskt tillträde till dessa överenskommelser behandlades anförde departementschefen bl.a. följande (prop. 1989/90:130 s. 31 f.).

De internationella instrument som jag nu tar upp har det gemensamma syftet att bekämpa den internationella terrorismen. Överenskommelserna är avsedda att motverka sådana brott som innefattar allvarliga faror för den [...] internationella sjöfarten eller de fasta plattformar som är belägna på kontinentalsockeln. Ändamålen med instrumenten liksom intresset från svensk sida att i så stor utsträckning som möjligt delta i internationellt samarbete som kan medverka till att bekämpa den internationella terrorismen och till att [...] sjöfartens säkerhet upprätthålls talar med styrka för att Sverige bör tillträda också dessa överenskommelser.

Sverige har deltagit aktivt i de förhandlingar som lett fram till de båda ändringsprotokollen. Dessa trädde i kraft den 28 juli 2010. Sverige undertecknade dem den 14 februari 2006.

Det kan konstateras att protokollen innebär att de handlingar som ska anses utgöra brott är väsentligt fler än enligt konventionen och plattformsprotokollet. Genom ändringsprotokollen står inte bara fartygs och fasta plattformars säkerhet i fokus. De nya bestämmelserna vidgar tillämpningsområdet och omfattar gärningar där fartyg används som brottsverktyg och som transportmedel för brottsliga syften. Det torde kunna antas att vapen samt farliga och skadliga ämnen, vilka i terroristers händer kan leda till ytterst allvarliga och omfattande skador, transporteras eller i vart fall kan komma att transporteras till sjöss. Det måste därför anses vara en styrka att det internationella samfundet utarbetat ett robust regelverk som skapar en möjlighet att ingripa

mot gärningar där fartyg eller fasta plattformar varit måltavlor eller viktiga hjälpmedel för utförda eller planerade terroristaktioner.

Det är som anförts i avsnittet om ett svenskt tillträde till konventionen för bekämpande av nukleär terrorism viktigt att motverka att sådana föremål och ämnen som kan vålla mycket allvarlig och omfattande skada hamnar i orätta händer. Det är lika angeläget att försöka hindra att sådana föremål och ämnen transporteras eller härbärgeras ombord på fartyg eller att de används mot eller från fartyg eller fasta plattformar.

Övervägande skäl talar således för att Sverige bör tillträda 2005 års båda ändringsprotokoll.

Av de skäl som anges nedan i avsnitt 5.4.3 bör det i samband med tillträdet till protokollet till konventionen avges en förklaring om att Sverige avser att tillämpa artikel 3ter i konventionen i överensstämmelse med principer i sin strafflagstiftning om ansvarsfrihet i familjerelationer (artikel 21.3 i protokollet).

5.4 Behovet av lagändringar

5.4.1 Utgångspunkter

I detta avsnitt behandlas frågan i vilken utsträckning Sveriges tillträde till ändringsprotokollen kräver lagändringar för att Sverige ska uppfylla sina åtaganden enligt överenskommelserna. De båda protokollen har en så tydlig koppling till varandra att de i det följande behandlas i ett sammanhang.

Sverige ska, när de båda ändringsprotokollen träder i kraft gentemot Sverige, ha en lagstiftning som uppfyller vad som krävs enligt bestämmelserna i ändringsprotokollen. Det innebär emellertid inte att det i svensk lag måste finnas bestämmelser som inte bara till det sakliga innehållet utan också i fråga om utformningen helt överensstämmer med artiklarna i instrumenten.

När Sverige tillträdde SUA-konventionen och plattformsprotokollet gjordes bedömningen att det främst var i tre hänse-

enden som tillträdet krävde överväganden angående behovet av förändrad lagstiftning, nämligen i fråga om straffansvarets omfattning, jurisdiktion och utlämning (se prop. 1989/90:130 s. 32). Efter att ha redogjort för innehållet i då gällande svensk rätt på relevanta områden anförde departementschefen följande (a. prop. s. 34 f.).

Mot bakgrund av vad jag nu har sagt kan det i och för sig anföras skäl för att någon särskild lagstiftning inte krävs för en svensk ratificering av de aktuella överenskommelserna. Även om så skulle vara fallet, är det emellertid tveksamt om en ratificering bör ske utan att de svenska straffbestämmelserna anpassas till åtagandena enligt överenskommelserna genom särskilda straffbestämmelser som tar sikte på just den typ av handlingar som omfattas av dessa. Genom en sådan ordning kan de tveksamheter som kan råda om i vad mån svensk rätt motsvarar överenskommelsernas krav undanröjas. Med hänsyn till överenskommelsernas betydelse framstår det också som motiverat att i svensk rätt införa bestämmelser som mer direkt motsvarar innehållet i de aktuella instrumenten. Det gäller särskilt mot bakgrund av att det i anslutning till tidigare överenskommelser redan har införts särskilda bestämmelser om kapning av luftfartyg och luftfartssabotage som i sak nära anknyter till den typ av gärningar som nu är aktuella. Enligt min mening bör därför sistnämnda bestämmelser ändras så att de kommer att omfatta även överträdelser enligt de nya överenskommelserna.

Detta innebär dock inte att samma tillvägagångssätt måste väljas i fråga om ändringsprotokollen. Vid bedömningen av om det krävs några lagändringar för att svensk rätt ska motsvara protokollens krav måste hänsyn också tas till den lagstiftning som genomförts i fråga om terroristrelaterad brottslighet. Här kan nämnas att det i vissa fall vid senare tids behandling av Sveriges tillträde till konventioner som rör terroristbrottslighet inte har ansetts nödvändigt med lagändringar vad gäller de handlingar som utgör brott för att på ett korrekt sätt genomföra bestämmelserna i svensk rätt. Det gäller bl.a. FN:s konvention om bekämpande av bombattentat av terrorister (terroristbombnings-

konventionen). Detta synsätt har också intagits när det gäller konventionen för bekämpande av nukleär terrorism.

5.4.2 Definitioner

Bedömning: Ändringsprotokollens bestämmelser om definitioner kräver inga lagändringar (artiklarna 1 och 2 respektive artikel 1).

Skälen för bedömningen: I ändringsprotokollens inledande artiklar återges definitioner av begrepp som återkommer senare i instrumenten. De nya definitionerna hänger till övervägande del samman med den utvidgning av överenskommelserna som blivit resultatet av revideringarna. Flera av begreppen och deras definitioner har hämtats från tidigare antagna konventioner. Detta gäller bl.a. definitionen av BCN-vapen och i denna ingående underbegrepp, som också återfinns i FN:s konvention om förbud mot utveckling, framställning och lagring av bakteriologiska (biologiska) vapen och toxinvapen samt om deras förstöring, FN:s konvention om förbud mot utveckling, produktion, innehav och användning av kemiska vapen samt om deras förstöring och FN:s fördrag om förhindrande av spridning av kärnvapen, se även avsnitt 5.1.2. Definitionerna kan inte i sig anses kräva någon lagändring.

5.4.3 Handlingar som ska utgöra brott

Bedömning: De handlingar som ska utgöra brott enligt ändringsprotokollen är straffbelagda enligt svensk rätt. Det behövs inte några lagändringar för att tillgodose protokollens krav (artiklarna 4 och 5.1 respektive artiklarna 3 och 4).

Skälen för bedömningen

Allmänt

Av redovisningen för innehållet i ändringsprotokollen framgår att artikel 4 i protokollet till konventionen respektive artiklarna 3 och 4 i protokollet till plattformsprotokollet utgör tillägg till och ändringar av de bestämmelser i de ursprungliga överenskommelserna som anger vilka handlingar som ska utgöra brott. De ändringar som genomförs genom *artikel 4.1–4.4* i protokollet till konventionen och *artikel 3* till protokollet till plattformsprotokollet är huvudsakligen redaktionella till sin art. De nödvändiggör inte några ändringar i svensk rätt.

De ändringar som införs genom *artikel 4.5–4.7* i protokollet till konventionen och *artikel 4* i protokollet till plattformsprotokollet är däremot till övervägande del materiella. De innebär som framgått av tidigare redogörelse en utvidgning av brottskatalogen.

Artikel 4.5 i protokollet till konventionen och artikel 4.1 i protokollet till plattformsprotokollet

a) Terrormotiv

Genom *artikel 4.5* i protokollet till konventionen införs artikel 3bis i konventionen. Något förenklat uttryckt innebär denna bestämmelse en straffrättslig reglering av dels angrepp på ett fartyg eller användning av ett fartyg med terrormotiv (*artikel 3bis 1 a*), dels transport av vapen samt farliga och skadliga substanser (*artikel 3bis 1 b*). *Artikel 4.1* i protokollet till plattformsprotokollet inför en ny bestämmelse, *artikel 2bis, i* plattformsprotokollet som motsvarar *artikel 3bis 1 a i, ii och iv* i konventionen.

De brott som hör till den första gruppen av handlingar avser alltså vissa gärningar som begås med terrormotiv. Det aktuella motivet är formulerat på så sätt att uppsåtet med handlingen på

grund av dess beskaffenhet eller sammanhang är att injaga skräck i en befolkning eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller avstå från att vidta en åtgärd (artikel 3bis 1 a i konventionen respektive första stycket i artikel 2bis i plattformsprotokollet). Liknande rekvisit finns i artikel 2.1 b i FN:s konvention om bekämpande av finansiering av terrorism (finansieringskonventionen) och i artikel 1.1 i rådets rambeslut (2002/475/RIF) av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism. Lydelsen i finansieringskonventionen och i ändringsprotokollen är överensstämmande, medan terrormotivet för gärningarna formulerats på följande sätt i rambeslutet: ”när de begås i syfte att injaga allvarlig fruktan hos en befolkning, otillbörligen tvinga offentliga organ eller en internationell organisation att utföra eller att avstå från att utföra en viss handling, eller allvarligt destabilisera eller förstöra de grundläggande politiska, konstitutionella, ekonomiska eller sociala strukturerna i ett land eller i en internationell organisation”. En hänvisning till handlingens art och sammanhang finns också i rambeslutet, men då tar uttrycket fasta på effekten, nämligen att handlingen genom sin art eller sitt sammanhang allvarligt kan skada ett land eller en internationell organisation. Ett liknande rekvisit finns också i artikel 1.1 i FN:s konvention mot tagande av gisslan (”i syfte att tvinga en tredje part [...] att utföra eller avstå från att utföra en handling”).

Vid genomförandet av finansieringskonventionen kom rekvisitet i nu berörd del att formuleras på samma sätt som enligt rambeslutet, dvs. ”om syftet med gärningen är att injaga skräck i en befolkning [...]” (2 § lagen [2002:444] om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall). Någon närmare motivering till valet av formulering lämnades inte i förarbetena.

Rambeslutet har införlivats med svensk rätt genom lagen (2003:148) om straff för terroristbrott (terroristbrottslagen). Enligt 2 § döms för terroristbrott bl.a. om ”avsikten med gärningen är att injaga allvarlig fruktan hos en befolkning [...]”. I förarbetena till lagen uttalas bl.a. att rambeslutet kräver att det måste vara styrkt att gärningsmannen begått handlingen i syfte

att injaga allvarlig fruktan hos en befolkning (se prop. 2002/03:38 s. 28). I författningskommentaren sägs vidare att lagbestämmelsen kräver att gärningsmannen begår gärningen med avsikt, dvs. med direkt uppsåt, att den ska leda till den effekt som angetts ovan (se a. prop. s. 87). Vidare uttalas följande (ibid.).

Ansvar för terroristbrott förutsätter således att domstolen finner det styrkt att avsikten med gärningen var att injaga allvarlig fruktan hos en befolkning eller en befolkningsgrupp, eller att otillbörligen tvinga offentliga organ eller en mellanstatlig organisation att vidta eller avstå från att vidta en åtgärd, eller att allvarligt destabilisera eller förstöra grundläggande politiska, konstitutionella, ekonomiska eller sociala strukturer i en stat eller i en mellanstatlig organisation.

Bedömningen görs att rekvisitet i de båda ändringsprotokollen bör ges samma innebörd som motsvarande rekvisit i finansieringskonventionen och rambeslutet när dessa införlivades i svensk rätt.

För övrigt kan om terrormotivet sägas att ändringsprotokollets reglering i denna del får anses utgöra minimikrav, dvs. gärningen ska vara belagd med straff i vart fall om den begåtts med terrormotiv. Om ett brott alltså är straffbart redan utan ett sådant motiv, kan det därför med fog hävdas att instrumentens krav är uppfyllda. En annan sak är att brott som begås med sådant motiv bör ses som särskilt allvarliga, t.ex. hänföras till grovt brott.

b) Handlingar som utgör brott när de begåtts med terrormotiv (artikel 3bis 1 a i konventionen och artikel 2bis i plattformsprotokollet)

De handlingar som ska utgöra brott när de begåtts med terrormotiv är för det första sådana som innefattar användning av sprängämne, radioaktivt material eller BCN-vapen riktat mot, ombord på eller från ett fartyg eller fast plattform. För att handlingen ska utgöra brott krävs vidare att den orsakat dödsfall eller

allvarligt skadat eller varit ägnad att åstadkomma en sådan effekt. Den ska också ha begåtts uppsåtligen. Sådana handlingar är för övrigt till viss del kriminaliserade genom terroristbombningskonventionen och konventionen för bekämpande av nukleär terrorism. Gärningarna motsvaras i svensk rätt av mord, dråp, misshandel och grov misshandel (3 kap. 1, 2, 5 och 6 §§ brottsbalken).

Begreppet allvarlig skada omfattar inte bara skada på person utan också omfattande förstörelse av allmän plats, statlig eller annan offentlig anläggning, anordning för infrastruktur eller allmänt transportsystem som orsakar omfattande ekonomisk förlust. Begreppet omfattar också betydande skada på miljön, vari inbegrips luft, mark, vatten samt flora och fauna. Se till det anförda artikel 2 i protokollet till konventionen som ändrar artikel 1 om definitioner i konventionen.

Sådan allvarlig skada som inte utgör personskada omfattas framför allt av bestämmelserna i 13 kap. brottsbalken. De allmänfarliga brott som främst kan aktualiseras är mordbrand eller grov mordbrand (13 kap. 1 och 2 §§) och allmänfarlig ödeläggelse (13 kap. 3 §). Om angreppsobjektet är svenskt aktualiseras ansvar för sabotage eller grovt sabotage (13 kap. 4 och 5 §§). Vidare omfattas gärningarna av bestämmelserna om sjöfartssabotage (13 kap. 5 a §). Det är tänkbart att angreppsobjektet vid avfyrande av vapen från ett fartyg är ett luftfartyg eller flygplats. I sådant fall kan ansvar för luftfartssabotage eller flygplatssabotage bli aktuellt (13 kap. 5 a och 5 b §§). Vidare torde bestämmelsen om grov skadegörelse i 12 kap. 3 § brottsbalken kunna åberopas.

I fråga om brott som drabbar miljön kan särskilt nämnas brotten spridande av gift eller smitta (13 kap. 7 § brottsbalken) och förgöring (13 kap. 8 § brottsbalken). Vidare kan bestämmelserna i 29 kap. 1 § miljöbalken om miljöbrott eller grovt miljöbrott bli tillämpliga.

När det gäller handlingar som varit ägnade att orsaka dödsfall eller allvarlig skada omfattar flera av de nu uppräknade bestämmelserna brott där det för ansvar är tillräckligt att fara för en viss effekt uppkommit eller där sådan typiskt sett kan uppkomma.

Vidare är brottsbalkens bestämmelser om försök tillämpliga med avseende på flera av de straffbestämmelser som angetts ovan.

De handlingar som ska utgöra brott när de begåtts med terrorismotiv är för det andra sådana som innefattar hot – i förekommande fall med sådana villkor som anges i nationell rätt – att begå något av de tidigare brotten. I dessa fall bör ansvar för olaga hot enligt 4 kap. 5 § brottsbalken bli aktuellt. Beroende på omständigheterna torde även straffbestämmelserna i brottsbalken om t.ex. olaga tvång (4 kap. 4 §), kapning eller sjö- eller luftfarts-sabotage (13 kap. 5 a §) eller sabotage alternativt grovt sabotage (13 kap. 4 och 5 §§) kunna komma i fråga. Om gärningen innebär förmögenhetsöverföring bör ansvar för utpressning kunna bli aktuellt (9 kap. 4 § brottsbalken).

Flera av de brott som nu har behandlats är sådana att de omfattas av den särskilda regleringen om terroristbrott, se 2 och 3 §§ terroristbrottslagen. Enligt denna reglering krävs bl.a. att gärningen allvarligt kan skada en stat eller en mellanstatlig organisation. Något sådant krav finns inte i de båda ändringsprotokollen. Det måste emellertid kunna påstås att de handlingar som utgör brott enligt protokollen typiskt sett är sådana att de kan skada en stat eller mellanstatlig organisation, se vidare prop. 2002/03:38 s. 86 f.

Sammanfattningsvis får svensk rätt i nu berörd del anses tillgodose de båda ändringsprotokollens krav på kriminalisering i tillräcklig utsträckning. Några lagändringar är därmed inte nödvändiga.

c) Brott som begås när ett fartyg används som transportmedel (artikel 3bis 1 b i konventionen)

Till denna grupp av brott hör de handlingar som enligt protokollet till konventionen innefattar transport med fartyg av sprängämnen och olika typer av vapen. Någon motsvarande reglering finns inte i fråga om fasta plattformar.

Det ska enligt ändringsprotokollet utgöra ett brott att rättsstridigt och uppsåtligen ombord på ett fartyg transportera

sprängämne eller radioaktivt material med vetskap om att det är avsett att användas för att orsaka dödsfall eller allvarlig skada – eller för hot om att åstadkomma sådan effekt – med uppsåt att injaga skräck i en befolkning eller förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller avstå från att vidta en åtgärd (artikel 3bis 1 b i, i konventionen). Övriga punkter i artikel 3bis 1 b (ii–iv) innehåller inte något terrormotiv och utgör alltså rena icke-spridningsbestämmelser. Transportörens brottslighet liknar, med ett svenskt synsätt, ett medverkansansvar.

De transportfall som avses i artikel 3bis 1 b i konventionen utgör sådan befattning med där angivna föremål som omfattas av straffbestämmelsen om olovlig befattning med kemiska vapen (22 kap. 6 a § brottsbalken). Allt efter omständigheterna torde ansvar enligt svensk rätt för olovlig transport av sprängämnen och vapen m.m. som räknas upp i artikeln kunna utkrävas även enligt straffbestämmelser i bl.a. lagen (1992:1300) om krigsmateriel, i vart fall som medverkan till den del fängelse är stadgat, lagen (2010:1011) om brandfarliga och explosiva varor, lagen (2006:263) om transport av farligt gods, lagen (1984:3) om kärnteknisk verksamhet, lagen (2000:1064) om kontroll av produkter med dubbla användningsområden och av tekniskt bistånd samt lagen (2000:1225) om straff för smuggling. Också ansvar för terroristbrott enligt terroristbrottslagen bör kunna komma i fråga.

Eftersom protokollet till konventionen inte kan anses innebära annat än ett krav på att de handlingar som anges ska vara förenade med straffansvar, bör det inte tillmätas någon avgörande betydelse om gärningen bestraffas som ett självständigt brott eller inte (jfr förarbetena till terroristbombningskonventionen, prop. 2000/01:86 s. 22). De nu behandlade transportfallen bör därför också kunna bestraffas som medverkan till de brott som fullbordas vid användningen av de vapen, övriga ämnen och utrustning m.m. som anges i bestämmelsen. Fullbordas inte brottet bör ansvar för förberedelse, försök eller medverkan till sådan handling kunna bli aktuellt.

Också i fråga om de nu behandlade brotten får svensk rätt alltså anses tillgodose ändringsprotokollets krav. Någon lagändring behövs därför inte.

Det finns inte anledning att i svensk rätt uppta uttryckliga bestämmelser om de situationer som enligt artikel 3bis 2 i konventionen inte utgör brott.

Artikel 4.6 i protokollet till konventionen

Enligt artikel 3ter i konventionen, som införs genom *artikel 4.6* i ändringsprotokollet, ska det utgöra ett brott att rättsstridigt och uppsåtligen transportera en person ombord på ett fartyg med vetskap om att denne har begått något av de brott som anges i artikel 3, 3bis eller 3quater, eller enligt någon av de överenskommelser som anges i bilagan till konventionen, om avsikten är att den transporterade ska undgå lagföring. Sverige har tillträtt samtliga instrument i bilagan.

Den som döljer den som förövat brott, hjälper honom eller henne att undkomma, undanröjer bevis om brottet eller på annat dylikt sätt motverkar att det uppdagas eller beivras, döms enligt 17 kap. 11 § brottsbalken för skyddande av brottsling. Denna bestämmelse torde väl motsvara ändringsprotokollets krav på kriminalisering i nu berört hänseende.

Den svenska bestämmelsen innehåller en regel som innebär att det inte ska dömas till ansvar om gärningen är att anse som ringa med hänsyn till gärningsmannens förhållande till den brottslige och övriga omständigheter (17 kap. 11 § fjärde stycket brottsbalken).

Ansvarsfrihetsregeln har tidigare varit kopplad till vissa bestämda närståenderelationer. Vid införandet av äktenskapsbalken förändrades emellertid regeln för att möjliggöra en friare intresseavvägning (se prop. 1986/87:86 s. 54). Vid avgörande av om en gärningsman ska vara fri från ansvar ska en helhetsbedömning av samtliga omständigheter göras (se a. prop. s. 96).

Någon motsvarande bestämmelse finns inte i artikel 3ter. Däremot får en konventionsstat, i samband med tillträdet till ändringsprotokollet, förklara att den avser att tillämpa artikel 3ter i överensstämmelse med principer i dess strafflagstiftning om ansvarsfrihet i familjerelationer (artikel 21.3).

Bestämmelsens tillämpning vid närstående relationer var föremål för viss diskussion under förhandlingarna. Från svenskt håll drevs linjen att artikeln borde ge möjlighet till en sådan friare intresseavvägning som svensk rätt innebär, vilket dock inte fick tillräckligt gehör. Sverige uttalade som sin avsikt att bestämmelsen kommer att tolkas utifrån svensk rätt, vilket ingen annan stat invände mot.

Artikel 3ter kan inte anses föra med sig något behov av att ändra svensk lag. Sverige bör emellertid vid sitt tillträde till ändringsprotokollet avge en deklaration enligt artikel 21.3 av innebörden att Sverige vid tillämpningen av artikel 3ter avser att tolka bestämmelsen i ljuset av 17 kap. 11 § brottsbalken och den intresseavvägning som anges i den bestämmelsen.

Artikel 4.7 i protokollet till konventionen och artikel 4.2 i protokollet till plattformsprotokollet

a) Särskilt om brott mot person

Som framgått av redogörelsen för ändringsprotokollens innehåll behålls bestämmelserna om att det utgör ett brott att, i samband med någon av de handlingar som innebär brott enligt instrumenten, döda eller skada en person (artikel 3quater a i konventionen och artikel 2ter a i plattformsprotokollet). Ändringsprotokollen innebär att denna reglering utvidgas så att uppsåtligt orsakande av dödsfall eller skada på person i samband med något av de nya brotten enligt instrumenten också ska utgöra ett brott. Denna reglering motsvaras i svensk rätt av bestämmelser om mord, dråp, misshandel och grov misshandel (3 kap. 1, 2, 5 och 6 §§ brottsbalken).

Förändringarna i de båda överenskommelserna kräver inte någon lagändring.

b) Försök och medverkan till brott

De båda ändringsprotokollen innehåller bestämmelser om försök och medverkan till vissa av de brott som anges i instrumenten (*artikel 4.7* i protokollet till konventionen som inför artikel 3 quater b–e i konventionen respektive *artikel 4.2* i protokollet till plattformsprotokollet som inför artikel 2 ter b–e i plattformsprotokollet). En sådan reglering finns redan delvis i konventionen och plattformsprotokollet.

Bestämmelserna i de båda ändringsprotokollen har samma innebörd som enligt bl.a. konventionen för bekämpande av nukleär terrorism och terroristbombningskonventionen.

De överväganden som gjorts i fråga om dessa båda instrument i nu berörd del gör sig därmed gällande även i fråga om ändringsprotokollen. Det är därför tillräckligt att här hänvisa till de överväganden och de bedömningar som gjorts där i fråga om behovet av lagändringar (se avsnitt 4.3.1 och prop. 2000/01:86 s. 20 ff.).

De nu behandlade ändringsprotokollens bestämmelser om försök och medverkan kräver sammanfattningsvis inte några ändringar i svensk rätt för att Sverige ska uppfylla åtagandena enligt de båda instrumenten.

Sammanfattande bedömning av lagstiftningsbehovet i fråga om de handlingar som ska utgöra brott samt påföljdsnivåer

Det har i det föregående konstaterats att svensk rätt uppfyller de krav på kriminalisering som följer av de båda ändringsprotokollen. Från den utgångspunkten krävs alltså inte några ändringar i svensk lag.

Det är berättigat att i likhet med vad som skedde vid Sveriges tillträde till SUA-konventionen och plattformsprotokollet över-

väga om lagändringar ändå bör göras för att det inte ska råda någon tvekan om att Sverige uppfyller sina åtaganden enligt instrumenten.

Flera av de handlingar som nu anges i instrumenten torde redan omfattas av konventionen och plattformsprotokollet. Det gäller bl.a. handlingar som innebär att fartyg eller fasta plattformar åsamkas skada. Sålunda torde t.ex. användning av BCN-vapen mot ett fartyg med följd att skada uppstår (artikel 3bis 1 a i, i konventionen) också utgöra den brottsliga handlingen att förstöra eller tillfoga ett fartyg skada som är ägnad att äventyra dess säkerhet (artikel 3.1 c i konventionen). Vissa handlingar enligt de båda ändringsprotokollen omfattas också av bestämmelserna i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism och terroristbombningskonventionen, vilka i dessa delar inte har ansetts kräva någon ändring av svensk lag.

I många fall är också gärningsbeskrivningarna enligt ändringsprotokollen uttryck för sätt eller metoder för att begå t.ex. våldsbrott eller allmänfarliga brott. Något behov av att direkt i lagtext ange dessa metoder kan inte anses föreligga.

Vad gäller transportfallen måste de bestämmelser som redan finns i svensk rätt i tillräckligt tydlig utsträckning anses klargöra att handlingarna är straffbelagda och att det inte finns utrymme för tvekan om att Sverige fullgör sina åligganden enligt de båda ändringsprotokollen.

Som framgått ovan omfattar också de brottsbeteckningar som infördes i svensk lag vid Sveriges tillträde till SUA-konventionen och plattformsprotokollet flera av de handlingar som nu behandlas.

Någon större vinst med att trots detta införa bestämmelser i svensk lag som mer direkt återger bestämmelserna i de båda ändringsprotokollen kan inte anses finnas. Bedömningen är alltså att svensk rätt inte behöver ändras vid ett svenskt tillträde.

Enligt *artikel 5.1* i protokollet till konventionen ska konventionsstaterna belägga brotten som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater med lämpliga straff och då beakta brottens allvarliga karaktär. Genom den lagstiftning som redogjorts för ovan be-

döms föreskrivna påföljder motsvara detta krav, jfr även bedömningen i anslutning till konventionen för bekämpande av nukleär terrorism.

5.4.4 Ansvar och sanktioner för juridiska personer

Bedömning: Bestämmelserna i protokollet till SUA-konventionen om ansvar och sanktioner för juridiska personer kräver inga lagändringar (artikel 5.2). Ändringen får genomslag för plattformsprotokollet i enlighet med vad som framgår av artikel 2 i dess ändringsprotokoll.

Skälen för bedömningen: Genom *artikel 5.2* i protokollet till konventionen införs artikel 5bis i konventionen. Bestämmelsen inkorporeras i plattformsprotokollet genom *artikel 2* i ändringsprotokollet. I bestämmelsen regleras ansvar och sanktioner för juridiska personer.

Bestämmelsen ska genomföras på ett sätt som står i överensstämmelse med respektive konventionsstats nationella principer. Staterna är också fria i valet av typen av ansvar. Således har parterna ett betydande handlingsutrymme när det gäller att utforma ansvaret för juridiska personer.

En motsvarande bestämmelse om ansvar och sanktioner för juridiska personer finns i finansieringskonventionen (artikel 5). Vid Sveriges tillträde till den konventionen föranledde bestämmelsen inte någon lagändring.

I 36 kap. 7–10 a §§ brottsbalken finns bestämmelser om företagsbot. Enligt 7 § ska för brott som har begåtts i utövningen av näringsverksamhet näringsidkaren åläggas företagsbot, om näringsidkaren inte har gjort vad som skäligen kunnat krävas för att förebygga brottsligheten eller om brottet har begåtts av en person i ledande ställning eller av en person som annars haft ett särskilt ansvar för tillsyn eller kontroll i verksamheten. Bestämmelsen har haft denna innebörd sedan den 1 juli 2006 (se prop. 2005/06:59 s. 20 ff.). Möjligheterna att ålägga företagsbot har

därigenom utvidgats i förhållande till vad som gällde vid tillträdet till finansieringskonventionen.

Företagsbot ska enligt 8 § fastställas till lägst fem tusen kronor och högst tio miljoner kronor. När storleken av boten bestäms ska, med beaktande av straffskalan för brottet, särskild hänsyn tas till den skada eller fara som brottsligheten inneburit samt till brottslighetens omfattning och förhållande till näringsverksamheten (9 §).

Det finns inte i fråga om de båda ändringsprotokollen anledning till annan bedömning än att de svenska bestämmelserna om företagsbot är tillräckliga för att Sverige ska uppfylla åtagandet i nu berört avseende. Någon lagändring krävs alltså inte.

5.4.5 Domsrätt

<p>Bedömning: Ändringsprotokollens bestämmelser om domsrätt kräver inga lagändringar (artikel 6 respektive artikel 5).</p>

Skälen för bedömningen: Genom de båda ändringsprotokollen ändras konventionens och plattformsprotokollets bestämmelser om domsrätt. Detta är en följd av den utvidgning som gjorts i fråga om de handlingar som ska utgöra brott. De omständigheter som ska respektive får utgöra grund för domsrätt har emellertid inte ändrats.

De fall då en konventionsstat ska kunna utöva domsrätt utgörs av brott mot eller ombord på ett fartyg som förde den statens flagg vid tidpunkten för brottet, brottet har begåtts inom den statens territorium, innefattande dess territorialhav, eller av en medborgare i den staten (artikel 6.1 i konventionen). När det gäller fasta plattformar ska en protokollsstat utöva domsrätt när brottet har begåtts mot eller ombord på en fast plattform medan den är belägen på den statens kontinentalsockel eller av en medborgare i den staten (artikel 3.1 i plattformsprotokollet). Svensk rätt motsvarar dessa bestämmelser genom 2 kap. 1 §, 2 § första stycket 1 och 3 § 1 och 6 brottsbalken.

När Sverige tillträdde SUA-konventionen och plattformsprotokollet gjordes bedömningen att de svenska domsrättsreglerna var fullt tillräckliga för att uppfylla överenskommelsernas krav (se prop. 1989/90:130 s. 34). Bestämmelsen i 2 kap. 3 § brottsbalken ändrades dock så att den skulle täcka kapning, sjö- eller luftfartssabotage och flygplatssabotage samt försök till dessa brott. Bedömningen att svensk domsrätt föreligger i de fall då detta krävs står sig, med hänsyn till vad som sagts ovan, fortfarande. Några lagändringar krävs alltså inte.

5.4.6 Bordning och andra former av ingripanden mot fartyg

Förslag: I lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg införs en ny punkt som innebär att regeringen efter framställning av annan stat får medge den staten att ingripa mot svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet med dess ändringsprotokoll från 2005.

Vidare införs i samma lag en bestämmelse som innebär att staten ska ersätta skada enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen med anledning av beslut av regeringen, utan den begränsning som föreskrivs i 3 kap. 7 §.

Bedömning: Kustbevakningen ska utses till behörig myndighet att lämna besked om ett fartygs rätt att föra svensk flagg.

Rikspolisstyrelsen ska vara behörig att ta emot och besvara framställningar om bistånd att vidta åtgärder mot ett annat lands fartyg utanför svenskt territorialhav. Till behörig myndighet att ta emot och besvara framställningar om tillstånd till bordning av svenskt fartyg ska Regeringskansliet (Justitiedepartementet) utses.

Skälen för förslaget och bedömningen

Inledning

Den nya artikel 8bis i konventionen, som införts genom *artikel 8* i ändringsprotokollet, innehåller bestämmelser dels om samarbete för att förhindra och bekämpa olagliga handlingar som omfattas av konventionen och former för att besvara förfrågningar konventionsstaterna emellan, dels om förutsättningar för en konventionsstat att utanför sitt territorialhav borda ett fartyg under annan konventionsstats flagg eller registreringsmärken när det finns skälig anledning att anta att ett brott enligt konventionen har begåtts, begås eller är på väg att begås. En förutsättning för bordning är att flaggstaten ger sin tillåtelse till det. Parterna ska överväga mindre ingripande åtgärder som staterna i så fall måste vara överens om.

Artikeln innehåller vidare bestämmelser om säkerhetsåtgärder, inklusive skadeståndsansvar. Parterna ska vara skadeståndsskyldiga för skador och förluster som kan tillskrivas dem och som uppkommit med anledning av åtgärder som har vidtagits med stöd av artikeln, om det visas att skäl för åtgärden inte föreläggat eller åtgärden varit rättsstridig eller åtgärderna varit oproportionerliga.

Artikeln påverkar inte rätt till bordning av annan stats fartyg som kan finnas enligt folkrätten.

Möjligheter till ingripande mot fartyg enligt gällande bestämmelser

Ett ingripande mot fartyg skiljer sig som utgångspunkt inte från ingripanden som rör andra transportmedel eller annan egendom. Fartyg kan bli föremål för husrannsakan enligt rättegångsbalken, kontroller enligt polis- och tullagstiftning samt tas i beslag eller på annat sätt omhändertas. Rannsakingar och kontroller av fartyg kan avse både föremål och personer, se bl.a. 27 och 28 kap. rättegångsbalken, 20–22 §§ polislagen (1984:387) samt 6 kap.

6 och 7 §§ tullagen (2000:1281). Se också lagen (1982:395) om Kustbevakningens medverkan vid polisiär övervakning.

Tvångsmedel av detta slag kan också komma i fråga inom ramen för internationell rättslig hjälp i brottmål, se bl.a. 1 kap. 2 § första stycket 5 lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål.

Svensk polis kan delta i internationellt polisiärt samarbete enligt lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete och svenska myndigheter delta i brottsutredande arbete enligt lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar. Reglering om tullens deltagande i internationellt samarbete finns i lagen (2000:1219) om internationellt tull-samarbete.

Sjötransport är liksom transportnäringen i övrigt en i stor omfattning internationell verksamhet. Detta har medfört en relativt omfattande internationell reglering av rätten att nyttja världshaven, åtgärder för att motverka eller ingripa mot föroreningar från fartyg, tekniska krav på fartyg, föreskrifter med syfte att säkerställa säkerheten till sjöss för människor m.m.

Den internationella regleringen omfattar också frågan om räckvidden för nationella rättsordningar i samband med nyttjande av haven. Frågan är i vilken utsträckning exempelvis en kuststat, med stöd av sin nationella rättsordning, kan vidta olika åtgärder med avseende på fartyg, både i fråga om de som för dess flagg och de som för en annan stats flagg.

Den internationella havsrätten – manifesterad genom FN:s havsrättskonvention och sedvanerätt, kompletterad av internationella överenskommelser på särskilda sakområden – styr den rätt som enskilda stater har att ingripa mot fartyg. Denna rätt påverkas av fartygets nationalitet och var det befinner sig vid tidpunkten för det tänkta ingripandet och vilka omständigheter det är som föranlett ingripandet.

Utgångspunkten är att ett fartyg ska ha endast en nationalitet. I havsrättskonventionen är detta uttryckt på så sätt att ett fartyg ska segla under endast en stats flagg och att fartyg som seglar under två eller flera staters flagg och använder dem efter god-

tycke inte får åberopa någon av de ifrågavarande nationaliteterna och får anses likställda med fartyg som saknar nationalitet (artikel 92). Det rättsliga skyddet under den internationella havsrätten är för sådana fartyg väsentligt sämre jämfört med fartyg som har en (korrekt) nationalitet.

Fartyg är som utgångspunkt underkastade flaggstatens jurisdiktion när det gäller användning av straffprocessuella tvångsmedel (jfr artikel 92 i havsrättskonventionen). Detta gäller så länge fartyget inte befinner sig i en främmande stats hamn eller inre vatten. När ett fartyg befinner sig i hamn eller inre vatten tillhörigt en annan stat, har den staten en nära nog exklusiv jurisdiktion över fartyget. I artikel 2.1 i havsrättskonventionen slås fast att en kuststats suveränitet omfattar, utöver dess landterritorium och inre vatten, även ett angränsande havsområde som benämns territorialhavet.

Förhållandet är dock något annorlunda när det gäller fartyg som befinner sig på en stats territorialhav. Här är kuststatens suveränitet inte absolut. Främmande staters örlogs- och handelsfartyg har där rätt till s.k. oskadlig genomfart (artikel 17 i havsrättskonventionen). Denna rätt innebär begränsningar när det gäller kuststaters ingripanden. Rätten till oskadlig genomfart kan i princip inte förnekas, men kan hävas tillfälligt (artikel 25). Genomfarten betecknas som oskadlig under förutsättning att vissa aktiviteter inte förekommer, såsom hot om eller användning av våld mot kuststatens suveränitet, vapenanvändning eller annan verksamhet som inte har samband med passagen (artikel 19). Särskilda regler gäller också för passage av fartyg som transporterar klyvbart material, radioaktivt avfall eller andra farliga och giftiga ämnen.

När det gäller straffrättslig jurisdiktion ombord på utländska fartyg finns särskilda regler i artikel 27 i havsrättskonventionen. Av den bestämmelsen framgår bl.a. att kuststaters straffrättsliga jurisdiktion inte bör utövas ombord på ett fartyg under genomfart av territorialhavet i syfte att gripa en person eller genomföra en undersökning i anledning av brott som begåtts ombord på fartyget under dess genomfart. Från denna huvudregel ges ett

antal undantagsfall, bl.a. om brottets följder sträcker sig till kuststaten, brottet stör lugnet i landet eller ordningen på territorialhavet eller ingripande m.m. är nödvändigt för att bekämpa olaga handel med narkotika och psykotropa ämnen.

Det framgår vidare av artikel 27.2 att kuststaten kan vidta åtgärder mot ett utländskt fartyg i syfte att genomföra ett gripande eller en undersökning ombord på fartyget när det passerar territorialhavet efter att ha lämnat inre vatten. Inget hindrar heller att kuststaten ingriper mot fartyget, om det är på ingående till kuststatens inre vatten (se prop. 1995/96:140 s. 62).

Utöver de inledningsvis nämnda möjligheterna att ingripa mot fartyg finns för svenskt vidkommande särskilda bestämmelser i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg (ingripandelagen). Denna lag tillkom i samband med att Sverige tillträdde FN:s konvention mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen (narkotikabrottskonventionen) och för att genomföra delar av artikel 17 i konventionen. Lagen har därefter ändrats för att möjliggöra tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg vid misstanke om sådan brottslighet som omfattas av tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till FN:s konvention mot gränsöverskridande organiserad brottslighet (tilläggsprotokollet mot människosmuggling).

Vid Sveriges tillträde till narkotikabrottskonventionen konstaterades att den konventionen inte föreskriver någon skyldighet för en flaggstat att lämna tillstånd till annan stat att borda och genomsöka ett av dess fartyg vid misstanke om att det används vid olaglig narkotikahantering till havs. Vidare anfördes att det vid Sveriges kuster inte gjort sig gällande problem med fartyg som uppehåller sig på det fria havet och låter införa narkotika till kuststaten med mindre och snabbgående båtar (se prop. 1990/91:127 s. 43). Svenskflaggade fartyg hade inte heller utnyttjats på ett sådant sätt. Det konstaterades dock att för andra länder var problemen betydande. För dessa länder ansågs möjligheten att begära att få ingripa mot fartyg som för främmande flagg utgöra ett väsentligt framsteg för narkotikabrottsbekämpningen.

Vidare framhöll departementschefen att för att regleringen i praktiken skulle få något genomslag var det nödvändigt att de länder som får en sådan begäran inte regelmässigt vägrade att lämna tillstånd. Det kunde antas att Sverige endast rent undantagsvis kommer att få någon begäran. Detta uteslöt dock inte att det för konventionens allmänna genomslagskraft kunde vara av betydelse att Sverige genom en lagändring markerade den vikt som fästs vid konventionen även i det aktuella hänseendet. Departementschefen ansåg därför att det borde införas en lag som ger Sverige möjlighet att i särskilda fall bifalla en framställning om att få ingripa mot ett svenskt fartyg (se a. prop. s. 42 f, jfr s. 35).

Enligt den föreslagna, och av riksdagen sedermera beslutade, ingripandelagen skulle regeringen efter framställning av annan stat medge den staten att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med narkotikabrottskonventionen. Vidare föreskrevs att ett sådant medgivande fick lämnas endast om det fanns skälig anledning att anta att fartyget användes för brottslighet som begås på den främmande statens territorium eller som är avsedd att fullbordas där eller som annars riktar sig mot den statens intressen samt brottsligheten motsvarade brott för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i mer än ett år.

I samband med Sveriges tillträde till tilläggsprotokollet mot människosmuggling konstaterades att tilläggsprotokollet i likhet med narkotikabrottskonventionen inte innebar någon skyldighet för en flaggstat att ge en annan stat tillstånd att ingripa mot ett av dess fartyg. Det anfördes vidare att Sverige inte i någon större utsträckning skulle behöva begära tillstånd från annan stat att ingripa mot dess fartyg på grund av misstanke om att det utnyttjades för människosmuggling riktad mot Sverige. Det fanns inte heller någon information om att svenskflaggade fartyg utnyttjades för människosmuggling. Det kunde dock inte uteslutas att detta förhållande snabbt kunde förändras på grund av ändringar i brottsmönstren och att protokollets möjligheter till ingripande därför kunde komma att aktualiseras också för Sveriges del. Det ansågs därför angeläget att Sverige skulle kunna delta i det inter-

nationella samarbetet mot människosmuggling (prop. 2004/05:138 s. 29 f).

De begränsningar beträffande tillståndsgivningen som intagits i ingripandelagen ansågs böra gälla också för ingripanden enligt tilläggsprotokollet mot människosmuggling (a. prop. s. 31). Begränsningen med avseende på brottets svårhetsgrad som fanns i lagen – fängelse i mer än ett år – ändrades dock till fängelse i ett år eller mer.

Överväganden om möjligheten till ingripande mot fartyg i enlighet med protokollet till konventionen

Bestämmelserna i artikel 8bis i konventionen har till stor del samma innehåll som bestämmelserna i artikel 17 i narkotikabrottskonventionen och artiklarna 7–9 i tilläggsprotokollet mot människosmuggling. Till viss del har bestämmelserna vidareutvecklats och innehåller ytterligare förfaranderegler och bestämmelser om säkerhetsåtgärder, inklusive mer detaljerade bestämmelser om skadeståndsskyldighet.

I likhet med narkotikabrottskonventionen och tilläggsprotokollet mot människosmuggling föreskriver artikel 8bis inte någon skyldighet för en stat vare sig att begära andra staters hjälp att ingripa mot egna fartyg eller att ge andra stater tillstånd att ingripa mot dess fartyg. Reglerna är alltså inte tvingande i det avseendet. Däremot innebär protokollet en skyldighet för en part att dels söka tillstånd för det fall staten vill genomföra en bordning enligt protokollet, dels ha en ordning för att ta hand om en inkommande begäran om bordning. Artikelns kan för svenskt vidkommande sägas ta sikte på följande situationer:

1. Sverige begär hjälp att vidta åtgärder mot svenskt fartyg.
2. Annat land begär svensk hjälp att vidta åtgärder mot det landets fartyg.
3. Sverige begär annat lands tillstånd till bordning av det landets fartyg.

4. Annat land begär svenskt tillstånd till bordning av svenskt fartyg.

Den brottslighet som omfattas av SUA-konventionen är bl.a. handlingar som motsvarar kapning och sjöfartssabotage samt fartygstransporter av vapen, utsläpp från fartyg som sker med terroryfte och handlingar som innebär att fartyg används för att transportera t.ex. personer som har begått brott enligt konventionen, se närmare avsnitt 5.4.3. Enligt artikel 4 i SUA-konventionen gäller som huvudregel att konventionen är tillämplig bara om fartygets faktiska eller planerade färdväg omfattar färd utanför en stats territorialhav.

1. Sverige begär hjälp att vidta åtgärder mot svenskt fartyg

Enligt artikel 8bis 4 får en konventionsstat som har skälig anledning att misstänka att ett brott enligt konventionen har begåtts, begås eller är på väg att begås och som involverar ett fartyg som för dess flagg, begära hjälp av andra konventionsstater för att förhindra eller bekämpa brottet. De konventionsstater som tar emot en sådan framställan ska enligt bestämmelsen lämna den begärda hjälpen inom ramen för de medel som står till buds för dem. Den situation som regleras är alltså en flaggstats begäran om hjälp från andra konventionsstater för att förhindra eller bekämpa brott enligt konventionen.

Liksom vid behandlingen av narkotikabrottskonventionen och tilläggsprotokollet mot människosmuggling görs bedömningen att det inte finns behov av att begära annan stats hjälp att ingripa mot svenskt fartyg, utöver vad som redan är möjligt. Sverige har relativt vittgående möjligheter att vid svensk domstol och efter svensk lag döma över brott som begåtts utom riket på ett svenskt fartyg. Dessutom bör det vara möjligt att med stöd av bestämmelser om internationell rättslig hjälp få bistånd från andra länder att ingripa mot svenska fartyg under förutsättning att fartyget befinner sig på annan stats territorialhav.

En förändrad svensk lagstiftning på denna punkt skulle också behöva omfatta motsvarande begäran om främmande stats bi-

stånd enligt narkotikabrottskonventionen och tilläggsprotokollet mot människosmuggling. Det har inte framkommit att det föreligger behov av sådana ändringar.

Det bör därför i nuläget inte införas någon lagstiftning som genomför artikel 8bis 4 i konventionen i detta avseende.

2. Annat land begär svensk hjälp att vidta åtgärder mot det landets fartyg

Som framgått ovan innebär artikel 8bis 4 att den konventionsstat som tar emot en begäran om hjälp för att förhindra eller bekämpa ett brott som involverar ett fartyg som för den begärande statens flagg, endast är skyldig att lämna den begärda hjälpen inom ramen för de medel som står till buds för den.

Det finns flera myndigheter som kan beröras av en sådan händelse som omfattas av bestämmelsen. De insatser som kan komma i fråga torde vara begränsade till vissa inledande åtgärder, såsom att övervaka eller förfölja fartyget. Bedömningen görs att den efterfrågade hjälpen i första hand bör kunna lämnas av polisen. En begäran om svensk hjälp enligt bestämmelsen bör därför ställas till och hanteras av Rikspolisstyrelsen. Det är upp till denna myndighet att vid varje enskild förfrågan, inom ramen för de medel som står till buds samt befintligt regelverk, ta ställning till om bistånd kan lämnas och, i så fall, komma överens med den andra staten om vad som ska göras. Är det fråga om åtgärder ombord på fartyget ska det andra landets lagar liksom eventuella särskilda villkor som det andra landet uppställer iakttas, jfr prop. 1999/2000:64 s. 94. Att det vid åtgärder ombord på fartyg som befinner sig på internationellt vatten är flaggstatens lagstiftning som blir tillämplig får anses naturligt med hänsyn till havsrättskonventionens bestämmelser, och utgöra huvudregeln vid praktiskt samarbete av det slag som här är aktuellt. Annorlunda förhåller det sig när Sverige lämnar tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg enligt ingripandelagen, se nedan under 4. Annat land begär svenskt tillstånd till bordning av svenskt fartyg. Regeringens beslut innebär i dessa fall att Sverige medger undantag

från sitt anspråk på exklusiv jurisdiktion som flaggstat, vilket förutsätter att vissa speciella förutsättningar enligt den lagen är uppfyllda. Inget hindrar att polisen samverkar med andra myndigheter, t.ex. Kustbevakningen eller Tullverket, när hjälpen enligt artikel 8bis 4 lämnas.

Avser begäran en åtgärd på svenskt territorialhav har Sverige även möjlighet att hjälpa till inom ramen för befintligt regelverk om internationell rättslig hjälp.

Dessa alternativ får anses tillräckliga för att lämna bistånd i de fall som kan förutses i praktiken. Någon ytterligare reglering är därför inte nödvändig att införa med anledning av bestämmelsen.

3. Sverige begär annat lands tillstånd till bordning av det landets fartyg

I artikel 8bis 5 regleras konventionsstaters framställningar till flaggstaten att kunna ingripa mot ett fartyg som befinner sig till havs utanför en stats territorialhav. Enligt den bestämmelsen får den påkallande staten inte borda fartyget eller vidta sådana åtgärder som anges i punkt 5 b utan flaggstatens uttryckliga tillstånd.

I likhet med de överväganden som gjordes vid behandlingen av de tidigare nämnda instrumenten, bedöms det inte heller finnas behov för Sverige att kunna begära tillstånd att ingripa mot annan stats fartyg på grund av misstanke om att det utnyttjas för brottslighet som omfattas av den nu aktuella konventionen. Någon sådan möjlighet bör därför inte införas.

4. Annat land begär svenskt tillstånd till bordning av svenskt fartyg

När det därefter gäller frågan om möjligheten för Sverige att lämna tillstånd till andra stater att ingripa mot svenskt fartyg (artikel 8bis 5) kan följande sägas. Konventionen avser mycket allvarlig brottslighet som det är ytterst angeläget att förhindra och bekämpa. Även om det inte finns någon information huruvida svenska fartyg används i samband med sådan brottslighet som

omfattas av konventionen kan det – i likhet med vad som anfördes vid tillträdet till tilläggsprotokollet mot människosmuggling – inte uteslutas att ändringar i brottsmönster kan innebära att möjligheterna till ingripande kan bli aktuella också för Sveriges del (jfr prop. 2004/05:138 s. 29 f.). Det är därför angeläget att Sverige kan delta i det internationella samarbetet även mot sådana brott som konventionen omfattar.

I fråga om ingripande mot svenskt fartyg föreligger enligt gällande rätt inte någon möjlighet för regeringen att lämna ett sådant tillstånd som avses i artikel 8bis 5 konventionen, eftersom ingripandelagen endast är tillämplig vid misstanke om brott enligt narkotikabrottskonventionen och tilläggsprotokollet mot människosmuggling. För att understryka betydelsen av att bekämpa terrorism och brott mot sjöfartens säkerhet, görs bedömningen att Sverige ska kunna bifalla en begäran från en annan konventionsstat om att få ingripa mot ett svenskt fartyg vid misstanke om att det används för sådan brottslighet som omfattas av konventionen. Ett sådant medgivande innebär ett undantag från Sveriges exklusiva jurisdiktion varför en uttrycklig lagbestämmelse om detta krävs. Ingripandelagen bör därför utvidgas till att avse möjlighet att ge tillstånd till annan stat att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med konventionen med dess ändringsprotokoll. Det bör dock understrykas att åtagandet enligt protokollet endast innebär att det ska finnas förfaranderegler för att kunna hantera en framställan, inte att en sådan måste bifallas. Det föreskrivs inte heller någon skyldighet för staten att själv genomföra en bordning, för det fall tillstånd nekats. Bedömningen görs därvid att artikel 8bis 5 c ii och iii – som innehåller bestämmelser om möjligheten för flaggstaten att själv eller tillsammans med den påkallande staten genomföra bordningen – inte kan tolkas som en skyldighet för flaggstaten att borda. Detta torde följa av att flaggstaten även kan neka tillstånd att borda och undersöka fartyget, se artikel 8bis 5 c iv.

Artikel 8bis 5 d och e ger staterna möjlighet att efter särskilt meddelande härom till generalsekreteraren låta en annan konven-

tionsstat borda ett fartyg under det meddelande landets flagg, antingen fyra timmar efter framställan härom, om svar med anledning av bordningsförfrågan inte lämnats, eller utan sådan föregående framställning. Dessa möjligheter bör inte utnyttjas, utan Sverige bör i varje enskilt fall efter framställan pröva om tillstånd ska ges.

I de följande avsnitten behandlas bl.a. förutsättningar för tillstånd till bordning av svenskt fartyg på begäran av annat land, vilken myndighet som ska vara behörig att besluta i ärendena och säkerhetsåtgärder.

Närmare om svenskt tillstånd till bordning av svenskt fartyg

a) Förutsättningar för tillstånd

Ändringsprotokollet utgår, liksom de överenskommelser som legat till grund för dagens lagstiftning om ingripande mot svenska fartyg, från att ett ingripande förutsätter att flaggstaten har lämnat sitt tillstånd till åtgärden. Tillståndet får förenas med villkor.

I ingripandelagen anges att ett medgivande får lämnas endast om det finns skälig anledning att anta att fartyget används för brottslighet som begås på den främmande statens territorium eller som är avsedd att fullbordas där eller som annars riktar sig mot den statens intressen. Vidare förutsätts att brottsligheten motsvarar brott för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer. Regeringen får i övrigt förena ett medgivande med de villkor som anses behövliga.

Som utgångspunkt för lagstiftningen om ingripande mot fartyg bör gälla att reglerna, så långt möjligt, är likalydande oberoende av vilket brott som ligger till grund för åtgärden. Förutsättningarna för ett ingripande mot ett svenskt fartyg bör alltså vara desamma oavsett om grunden utgörs av misstanke om narkotikabrott, människosmuggling eller angivna brott enligt SUA-konventionen. Till stöd för denna ståndpunkt kan anföras att ett

fartyg kan nyttjas för handlingar som utgör brott enligt flera av de nu aktuella överenskommelserna och en enhetlig reglering bör vara ägnad att motverka tolknings- och tillämpningsproblem (prop. 2004/05:138 s. 31). Också förutsebarhet och andra rätts-säkerhetsskäl kan anföras för en så långt möjligt enhetlig lagstiftning om ingripande mot svenska fartyg.

Som anfördes vid tillträdet till narkotikabrottskonventionen (prop. 1990/91:127 s. 44, även återgett i prop. 2004/05:138 s. 28) kan, om Sverige medger att en annan stat ingriper mot ett svenskt fartyg, knappast något annat komma i fråga än att ingripandet sker med stöd av de regler och i den ordning som föreskrivs i den främmande statens lagstiftning. Ett tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg innebär alltså att Sverige medger ett undantag från sitt anspråk på exklusiv jurisdiktion som flaggstat. Detta bör förutsätta vissa preciserade förutsättningar och att brottsligheten är av allvarligt slag. De krav som anges i ingripandelagen är förenliga med ändringsprotokollet och framstår som lämpliga att uppställa också i fråga om den brottslighet som omfattas av konventionen.

Det föreslås därför att ingripande mot svenskt fartyg ska få ske om det finns skälig anledning att anta att fartyget används för brottslighet som begås på den främmande statens territorium eller som är avsedd att fullbordas där eller som annars riktar sig mot den statens intressen och brottsligheten motsvarar brott för vilket det enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer, dvs. de förutsättningar som redan föreskrivs i lagen. Detta krav innebär att svensk lag inte medger att vilken part som helst kan ges tillstånd att ingripa mot ett svenskt fartyg. Kravet kan dock inte anses underminera den strävan efter internationellt samarbete för att bekämpa aktuella brott som präglar protokollet.

Enligt ingripandelagen avser medgivandet ett ingripande i enlighet med den tillämpliga överenskommelsen. De förutsättningar, villkor och tillämpningsföreskrifter som där föreskrivs gäller alltså. Protokollet till SUA-konventionen är mer detaljerat än de båda överenskommelser som i dag omfattas av ingripandelagen.

Av protokollet framgår att den ingripande staten får borda fartyget och vidta lämpliga åtgärder med avseende på fartyget. Sådana åtgärder kan avse att stoppa, borda och undersöka fartyget, dess last och personer ombord samt att förhöra personer ombord för att avgöra om ett brott som anges i konventionen har begåtts, begås eller är på väg att begås (artikel 8bis 5 b i konventionen). Det framgår vidare av artikel 8bis 6 att, om bevis för sådant brott påträffas, flaggstaten får ge tillstånd till den ingripande staten att kvarhålla fartyget, last och personer ombord i avvaktan på vidare instruktioner från flaggstaten om hur bordningsstaten ska förfara. Denna reglering, och punkten 7, innebär att tillstånd krävs från flaggstaten för de olika åtgärderna. Det ankommer även på den ingripande staten att underrätta flaggstaten om resultatet av vidtagna åtgärder.

b) Beslutanderätt och behörig myndighet

Enligt artikel 8bis 1 i konventionen ska konventionsstaterna utan dröjsmål besvara framställningar enligt artikeln. Det får därvid förutsättas att berörda stater övervägt om andra lämpliga åtgärder kan genomföras, se artikel 8 bis 3. För svensk del bör sådant samråd ske i första hand med polis och åklagare. Det bör noteras att även en muntlig framställning kan göras och att mottagaren ska bekräfta att denna har mottagits, se artikel 8bis 2. Vidare finns i artikel 8bis 15 en bestämmelse om att varje konventionsstat ska utse en behörig myndighet, eller om det är nödvändigt, myndigheter som ska motta och besvara framställningar om bistånd, bekräftelse av nationalitet och ge tillstånd att vidta ändamålsenliga åtgärder samt att övriga stater ska underrättas om detta. Bestämmelsen i artikel 8bis 15 är till övervägande del likalydande med artikel 17.7 i narkotikabrottskonventionen och artikel 8.6 i tilläggsprotokollet mot människosmuggling.

Liksom gäller i dag beträffande tilläggsprotokollet mot människosmuggling bör Kustbevakningen vara behörig myndighet att besvara förfrågningar om ett fartygs rätt att föra svensk flagg, dvs. om ett visst fartyg är svenskt eller inte, se prop. 2004/05:138

s. 33. Förfrågningar om ett fartygs status kan ställas utanför kontorstid och ska besvaras skyndsamt. Ett tillägg bör således göras i 7 § tredje stycket förordningen (2007:853) med instruktion för Kustbevakningen, vilket bör omfatta även narkotikabrottskonventionen. Som redan gäller bör en förfrågan, och i förekommande fall svaret, även översändas till Justitiedepartementet som därigenom i ett tidigt skede informeras om ärendet och därmed kan förbereda sig på en eventuell senare framställning från begärande stat om bordning och genomsökning av fartyget (se vidare nedan). En sådan ordning kräver inte någon författningsreglering.

Enligt ingripandelagen prövas framställningar om ingripande av regeringen. Vid behandlingen av frågan om vilken myndighet som skulle vara behörig att pröva framställningar om ingripande m.m. med anledning av narkotikabrottskonventionens bestämmelse anförde departementschefen bl.a. följande (prop. 1990/91:127 s. 45).

Olika synpunkter kan naturligtvis också göras gällande när det gäller frågan om vem som skall kunna fatta ett beslut om medgivande till ett ingripande mot ett svenskt fartyg. Det behov som kan finnas för ett snabbt beslut kan naturligtvis tala för en förhållandevis enkel och formlös procedur. Redan den omständigheten att ett medgivande innebär en eftergift när det gäller anspråken på exklusiv jurisdiktion talar emellertid för en mer kvalificerad beslutsordning. Det samma gäller alla de känsliga avvägningsfrågor som kan aktualiseras genom en begäran. Ett väl avvägt beslut kan bl.a. förutsätta goda kunskaper om den ansökande statens rättsordning och den praktiska tillämpningen av denna. Jag har därför för min del funnit att det bör ankomma på regeringen att fatta besluten om ett medgivande skall lämnas eller inte.

Någon annan ståndpunkt intogs inte om beslutanderätten när frågan om ett svenskt tillträde till tilläggsprotokollet mot människosmuggling behandlades (se prop. 2004/05:138 s. 32 f.) När det gäller val av centralmyndighet för att ta emot och besvara framställningar om biträde samt tillstånd att vidta lämpliga åtgärder uttalade departementschefen bl.a. följande (a. prop. s. 33).

I propositionen om Sveriges tillträde till konventionen mot gränsöverskridande organiserad brottslighet anges (prop. 2002/03:146 s. 56) att Justitiedepartementet skall utses som centralmyndighet att vara behörig att ta emot framställningar enligt konventionen. I likhet med vad som gäller för konventionen, och flertalet andra konventioner på det straffrättsliga området, däribland narkotikabrottskonventionen, anser regeringen att Justitiedepartementet skall utses till centralmyndighet som skall besvara framställningar även i frågor som rör människosmuggling till havs enligt protokollet.

De argument som anförts i tidigare lagstiftningsärenden till stöd för att regeringen ska vara behörig myndighet i fråga om beslutanderätten om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg och Regeringskansliet (Justitiedepartementet) centralmyndighet för att motta och besvara framställningar om bistånd och tillstånd att vidta ändamålsenliga åtgärder får anses ha fortsatt giltighet. Någon olägenhet med den valda ordningen har inte framkommit, vare sig vad gäller handläggningen i Regeringskansliet eller i form av kritiska synpunkter från andra stater. Något skäl att nu göra en annan bedömning beträffande artikel 8bis 15 såvitt avser beslutanderätten samt att motta och besvara framställningar finns därför inte.

Som framgår ovan får, sedan bevis på aktuell brottslighet påträffats, flaggstaten ge tillstånd till den ingripande staten att vidta ytterligare åtgärder, nämligen att kvarhålla fartyget, last och personer ombord i avvaktan på vidare instruktioner från flaggstaten om hur bordningsstaten ska förfara. Bestämmelsen kan i och för sig uppfattas så att tillstånd ska ges i två steg. Bedömningen görs emellertid att det även finns utrymme för att ha ett samlat tillståndsgivande. Detta är också den ordning som gäller i dag och som har visat sig fungera väl. Mot denna bakgrund görs således bedömningen att regeringen, när den fattar beslut om bordning, även bör ta ställning till vad den ingripande staten får lov att göra för det fall bevis påträffas vid bordningen, se artikel 8bis 6. Det innebär att den bordande staten i samband med att tillstånd till bordning lämnas också får tillstånd att, i enlighet med de förut-

sättningar och på det sätt som anges i protokollet, hålla kvar fartyget, last och personer ombord i avvaktan på instruktioner. Med tanke på den fortsatta hanteringen av ärendet, se nedan under c) Domsrätt och det efterföljande förfarandet, bör Åklagarmyndigheten underrättas om beslutet redan när det meddelas.

Av artikel 8bis 7 följer att flaggstaten, i den utsträckning det är förenligt med de övriga bestämmelserna i konventionen, får förena sitt tillstånd med villkor. Inga ytterligare åtgärder från bordningsstatens sida får vidtas utan flaggstatens uttryckliga tillstånd, utom när det är nödvändigt för att avvärja en överhängande fara för personers liv eller om åtgärderna har stöd i relevanta bilaterala eller multilaterala överenskommelser.

Beträffande framställningar om bistånd att vidta åtgärder mot ett annat lands fartyg utanför svenskt territorialhav ska Rikspolisstyrelsen vara behörig myndighet, se under Överväganden om möjligheten till ingripande mot fartyg i enlighet med protokollet till konventionen, 2. Annat land begär svensk hjälp att vidta åtgärder mot det landets fartyg.

c) Domsrätt och det efterföljande förfarandet

Leder en bordning till att bevis och misstänkta personer påträffas består den sista fasen i förfarandet av att avgöra vilket land som ska ta hand om utredningen och lagföringen. Enligt artikel 8bis 8 har flaggstaten rätt att i fråga om all bordning som sker enligt protokollet utöva domsrätt över ett kvarhållet fartyg, last eller andra föremål och personer ombord, inbegripet beslag, förverkande, frihetsberövande och åtal. Flaggstaten får dock, i enlighet med vad som följer av dess lagstiftning, medge att domsrätt utövas av en annan stat som har fastställt sådan enligt artikel 6 i konventionen.

Sverige har alltså rätt att ta hand om utredning och lagföring efter utländsk bordning om detta inte avstås. Det innebär endast ett upprätthållande av flaggstatsprincipen. I praktiken är det fråga om att åklagare, utifrån omständigheterna i det enskilda fallet, ska bedöma om en svensk förundersökning ska inledas, alterna-

tivt fortsättas, eller avslutas. Situationen kan t.ex. vara sådan att det redan pågår en svensk förundersökning mot samma personer där resultatet av bordningen, t.ex. beslagtagna egendom, också bör föras in. Behöver misstänkta personer, bevis etc. överföras till Sverige får sedvanligt förfarande för internationellt straffrättsligt samarbete användas. Om den andra staten tar hand om ärendet kan det bli aktuellt med överförande av lagföring. Åtgärder av detta slag är sådant som i Sverige hanteras av åklagare. De instruktioner från flaggstaten som omnämns i artikel 8bis 6 bör alltså lämnas av åklagare. I samband härmed kan även bestämmelsen i artikel 8bis 14 uppmärksammas. Enligt den regleringen ska varje konventionsstat vidta ändamålsenliga åtgärder för att säkerställa att befattningshavare vid brottsbekämpande myndigheter eller andra behöriga tjänstemän och sådana tjänstemän från andra konventionsstater som handlar på deras uppdrag är bemyndigade att vidta åtgärder enligt artikeln. Åklagarens åtgärder i dessa avseenden kräver inget särskilt författningsstöd.

d) Säkerhetsåtgärder

Artikel 8bis 10 i konventionen innehåller en rad bestämmelser om åtgärder för att undvika skador på person och egendom, användning av våld, behandling av personer, bl.a. genom iakttagande av internationell humanitär rätt m.m.

Ingripandelagen och dess förarbeten berör inte särskilt frågor om säkerhetsåtgärder. Bestämmelser om sådana finns i artikel 17.5 i narkotikabrottskonventionen och artikel 9 i tilläggsprotokollet mot människosmuggling. Ett ingripande mot svenskt fartyg enligt ingripandelagen sker i enlighet med de båda överenskommelserna. Deras bestämmelser om säkerhetsåtgärder för att trygga bl.a. människors liv och hälsa gäller således vid varje medgivande till ingripande mot ett svenskt fartyg. Något särskilt förordnande i fråga om säkerhetsåtgärder krävs alltså inte när regeringen medger tillstånd att ingripa; om inte annat sägs gäller överenskommelsernas bestämmelser härom enligt ingripandela-

gen. Regeringen får dessutom förena ett medgivande med de villkor som anses behövliga.

Ändringsprotokollets bestämmelser om säkerhetsåtgärder är i allt väsentligt likalydande med de tidigare instrumentens. Det bör betonas att bestämmelserna gäller oavsett om ingripandet tillkommit på flaggstatens initiativ, efter begäran om assistans, eller efter ansökan av en annan stat.

Det är förstås från flera utgångspunkter av betydelse för enskilda att överenskommelsernas bestämmelser om säkerhetsåtgärder iakttas. Ett ingripande mot fartyg påverkar enskildas integritet och kan, om nödvändiga säkerhetsåtgärder inte vidtas, innebära fara för hälsa och egendom. Det är angeläget att den tillståndsgivande myndigheten lägger sig vinn om att den ingripande statens myndigheter är medvetna om de särskilda krav som ställs på ett ingripande mot fartyg till sjöss och att de har resurser att uppfylla dessa. Någon särskild bestämmelse med anledning av regleringen om säkerhetsåtgärder behöver emellertid inte införas i lag, se dock nedan om skadeståndsansvar. Av bestämmelserna i artikel 8bis 10 kan följande särskilt nämnas. Enligt punkten a viii ska en konventionsstat när den vidtar åtgärder mot ett fartyg säkerställa att fartygets befälhavare underrättas om konventionsstatens avsikt att borda fartyget och erbjuds, eller har erbjudits, möjlighet att kontakta fartygets ägare och flaggstaten så snart som möjligt. En sådan underrättelse bör det rimligen åligga den bordande staten att lämna.

e) Särskilt om skadeståndsansvar

Konventionen innehåller i artikel 8bis 10 b en bestämmelse om skadeståndsansvar. Utgångspunkten i bestämmelsen är att ett beslut om bordning inte i sig utgör grund för skadeståndsskyldighet för flaggstaten. Konventionsstaterna är emellertid ansvariga för varje skada, men eller förlust som kan tillskrivas dem och som härrör från åtgärder som vidtagits enligt artikel 8bis. Skadeståndsansvaret omfattar två huvudgrupper av skadefall nämligen dels när motiven för de vidtagna åtgärderna visar sig vara

ogrundade, förutsatt dock att fartyget inte har begått någon handling som rättfärdigat åtgärden (artikel 8bis 10 b i), dels när åtgärden är olagliga eller går utöver de åtgärder som rimligen krävdes i ljuset av tillgänglig information för att genomföra bestämmelserna i artikeln (artikel 8bis 10 b ii).

Skadeståndsansvaret enligt bestämmelsen åvilar alltså parterna. Den pekar inte ut vare sig flaggstaten eller den ingripande staten som ansvarig för vissa skador eller för ingripandet som helhet eller liknande. Varje involverad stat svarar alltså för de skador som är hänförliga till den staten. Det torde innebära att bestämmelsen omfattar både felaktiga myndighetsbeslut och fel eller försummelser vid verkställandet av ett ingripande. Till den första kategorin kan hänföras beslut att ingripa som inte haft stöd i utredningen, exempelvis att det inte funnits skälig anledning att misstänka att fartyget varit involverat i något relevant brott. Den andra gruppen av skadeståndsgrundande handlingar kan bl.a. utgöras av att en tjänsteman från den ingripande staten använt våld mot en person utan att detta varit befogat eller företagit husrannsakan utan grund.

Mot denna bakgrund är det tydligt att både flaggstaten och den ingripande staten kan ådra sig skadeståndsansvar.

Bestämmelsen talar om skador som kan tillskrivas parterna och som härrör från åtgärder som vidtagits enligt artikeln. I ordet "tillskrivas" får anses ligga ett krav på adekvat orsakssamband. Det är inte fråga om ett strikt skadeståndsansvar. Staten har en möjlighet att exculpera sig. Skador som uppstår till följd av lagliga åtgärder som vidtagits med stöd av grundade misstankar – även om de senare visar sig vara felaktiga – är inte ersättningsgilla.

För svenskt vidkommande är det framför allt den del av bestämmelsen som gäller felaktiga beslut som är av intresse. I denna promemoria har ju, i likhet med tidigare lagstiftningsärenden, intagits ståndpunkten att det inte finns skäl att räkna med att Sverige kommer att uppträda som ingripande stat, annat än inom ramen för befintligt regelverk enligt artikel 8bis 4, se under Överväganden om möjligheten till ingripande mot fartyg i enlig-

het med protokollet till konventionen, 2. Annat land begär svensk hjälp att vidta åtgärder mot det landets fartyg.

Det skadeståndsansvar som nu är aktuellt handlar om staters skadeståndsansvar. I svensk rätt finns bestämmelser om det allmännas skadeståndsansvar i 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207). Enligt denna bestämmelse ansvarar, såvitt här är av intresse, staten för personskada, sakskada eller ren förmögenhetsskada som vållas genom fel eller försummelse vid myndighetsutövning i verksamhet för vars fullgörande staten eller kommunen svarar, och för skada på grund av att någon annan kränks på sätt som anges i 2 kap. 3 § genom fel eller försummelse vid sådan myndighetsutövning.

Begreppet myndighetsutövning används för att beteckna sådana beslut och åtgärder från det allmännas sida som är ett uttryck för samhällets rätt att utöva makt över medborgarna. Genom rekvisitet ”vid myndighetsutövning” klargörs att det skadeorsakande handlandet bara behöver ha ett visst samband med myndighetsutövningen. Statens ansvar förutsätter fel eller försummelse, dvs. vållande. Vållandebedömningen är objektiv (NJA 1990 s. 137). Den enskilde tjänstemannens personliga förutsättningar att handla på visst sätt är alltså inte relevant. Därmed dock inte sagt att varje förbiseende kan ådra staten skadeståndsansvar.

Staten ansvarar också för fel begångna vid ”delegerad myndighetsutövning”, dvs. då någon utanför den statliga organisationen anlitas för att fullgöra viss verksamhet. För rätt till ersättning krävs att det finns ett adekvat orsakssamband mellan det skadegörande handlandet och skadan.

Ett beslut om tillstånd att ingripa mot ett svenskt fartyg utgör myndighetsutövning. Om beslut om ett ingripande fattats utan att tillräcklig grund för beslutet förelegat skulle sådant fel eller sådan försummelse som förutsätts för skadeståndsansvar enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen kunna vara för handen. I 3 kap. 7 § skadeståndslagen sägs emellertid att talan om ersättning enligt 2 § inte får föras med anledning av bl.a. beslut av regeringen, om inte beslutet upphävts eller ändrats. Tillståndsbeslut enligt SUA-konventionen föreslås – i likhet med vad som

redan gäller tillstånd till ingripande i enlighet med narkotikabrottskonventionen och tilläggsprotokollet mot människosmuggling – fattas av regeringen, se ovan under avsnittet b) Beslutanderätt och behörig myndighet. Vid tvist om skadeståndsskyldighet på grund av ett av regeringen felaktigt fattat beslut om tillstånd att ingripa mot svenskt fartyg medför således sist nämnda bestämmelse att den skadelidande inte kan väcka talan. Bedömningen görs därvid att utrymmet för att upphäva eller ändra regeringens beslut i dessa fall är mycket begränsat. Om talan ändå skulle väckas ska sakprövningshindret beaktas ex officio av domstolarna och talan således avvisas. Detta förhållande måste anses innebära att något effektivt rättsmedel inte finns för skadeståndsanspråk mot staten på grund av felaktiga tillståndsbeslut och att Sverige därmed inte uppfyller konventionen i denna del.

För att Sverige ska uppfylla konventionens bestämmelse om skadeståndsansvar vid tillståndsbeslut föreslås att det i ingripandelagen införs en bestämmelse som innebär att staten svarar för skada vid beslut av regeringen i enlighet med 3 kap. 2 § skadeståndslagen utan den begränsning som 3 kap. 7 § samma lag föreskriver.

Person- eller sakskador som en arbetstagare vållar genom fel eller försummelse i tjänsten ersätts av staten, i sin egenskap av arbetsgivare, med stöd av det s.k. principalansvaret enligt 3 kap. 1 § skadeståndslagen.

När det gäller skadeorsakande handlingar som vidtas av den ingripande statens tjänstemän görs följande överväganden. För att den svenska staten ska bli ansvarig krävs enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen att det rör sig om myndighetsutövning i verksamhet för vars fullgörande staten svarar. Ingripandet mot ett svenskt fartyg kommer att verkställas av en utländsk myndighet och en utländsk tjänsteman. Vid Sveriges tillträde till narkotikabrottskonventionen konstaterades att själva ingripandet är underkastat den ingripande statens lagstiftning. Från den utgångspunkten kunde det hävdas att ingripandet inte är åtgärd vid myndighetsutövning i verksamhet för vilken den svenska staten

svarar. I fråga om ingripanden i Sverige genom utländska tjänstemäns försorg gäller enligt särskild lagstiftning – 13 § lagen om internationellt polisiärt samarbete och 8 § lagen om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar – bl.a. att den svenska staten, i vart fall primärt mot den skadelidande, bär skadeståndsansvaret för skador som orsakas av fel eller försummelse på dessa tjänstemäns sida. En sådan ordning har uppenbarligen inte ansetts kunna grundas direkt på 3 kap. 2 § skadeståndslagen utan krävt särskilda bestämmelser. Dock har 3 kap. 2 § skadeståndslagen ansetts vara tillämplig i fråga om skador vid myndighetsutövning genom svensk tjänstemans försorg utomlands.

Med detta synsätt överfört på den situation som föreligger till bedömning här, dvs. att utländsk tjänsteman med svenskt tillstånd ingriper mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium, bör kunna hävdas att svenska staten inte svarar för fel eller försummelse direkt på grund av 3 kap. 2 § skadeståndslagen. Frågan är då om den svenska staten bör ha ett sådant ansvar. Sverige har endast begränsad möjlighet att utöva något praktiskt inflytande över de åtgärder som vidtas efter ett tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg. De utländska tjänstemännen lyder under den egna statens ordergivning och ingripandet är, som framgår ovan under avsnittet b) Beslutanderätt och behörig myndighet, underkastat den ingripande statens lag.

Det kan hävdas att en utländsk myndighets ingripande mot svenskt fartyg utgör ett slags delegerad myndighetsutövning. Ingripandet är helt avhängigt flaggstatens tillstånd och kan även ses som en åtgärd som utförs på flaggstatens vägnar; om den haft resurser skulle den ha ingripit själv, men väljer att använda sig av en bättre rustad stat.

Det rimmar emellertid bäst med bestämmelsens ordalydelse att i en situation som den beskrivna anse att skadeståndansvaret ska bäras av den ingripande staten. Var och en av staterna ska ansvara för skador som kan tillskrivas dem. Då detta ansetts innefatta också ett krav på adekvat kausalitet kan det med fog hävdas, från ett svenskt perspektiv, att sambandet mellan det svenska tillståndet och den ingripande, verkställande, statens felaktiga

handlande är för uttunnat för att kunna grunda ansvar. Svenska staten bör alltså inte ha skadeståndsansvar i dessa situationer.

f) Sammanfattande bedömning av lagstiftningsbehovet i fråga om annat lands begäran om svenskt tillstånd till bordning av svenskt fartyg

För att Sverige ska leva upp till åtagandet att kunna hantera en ansökan från ett annat land om att borda svenskt fartyg krävs att ingripandelagens lista över vilka konventioner som lagen gäller kompletteras med SUA-konventionen med dess ändringsprotokoll från 2005. En sådan lagändring innebär att en annan stat kan ges rätt att i vissa fall ingripa mot ett svenskt fartyg. Detta förutsätter överlåtelse av svensk förvaltningsuppgift, vilket aktualiserar en tillämpning av 10 kap. 8 § regeringsformen. Eftersom den förvaltningsuppgift som överläts innefattar myndighetsutövning, gäller särskilda majoritetskrav för riksdagens beslut.

Det föreslås även att det i samma lag införs en bestämmelse som innebär att staten ska ersätta skada med anledning av beslut av regeringen, utan den särskilda begränsning som finns i skadeståndslagen vid sådana beslut.

5.4.7 Övriga bestämmelser

Bedömning: Bestämmelserna i protokollet till SUA-konventionen om utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål (artiklarna 10 och 11) samt förebyggande av brott och underrättelser (artiklarna 12–14) liksom slutbestämmelserna i de båda ändringsprotokollen (artiklarna 16–24 respektive artiklarna 7–13) kräver inga lagändringar. Ändringarna i konventionen får genomslag för plattformsprotokollet i enlighet med vad som framgår av artikel 2 i dess ändringsprotokoll.

Skälen för bedömningen

Utlämning och internationell rättslig hjälp i brottmål

Bestämmelser om utlämning för brott finns i artikel 11 i SUA-konventionen. Genom *artikel 10* i ändringsprotokollet infogas de nya brotten som utlämningsbara brott i artikel 11.1–11.4 i konventionen.

Vidare sker en ändring genom tillkomsten av artikel 11bis. Den anger att inget brott enligt instrumenten ska anses som politiskt brott vid utlämning och en begäran om utlämning får inte vägras enbart med hänvisning till att det rör sig om ett politiskt brott. Utlämning kan dock genom den nya artikeln 11ter vägras om en begäran om utlämning kan antas ha gjorts bara för att bestraffa en person på grund av dennas ras, trosbekännelse, nationalitet m.m.

Dessa bestämmelser stämmer till övervägande del överens med utlämningsbestämmelserna i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism. Med hänsyn till detta och då ändringarna endast avser vilka brott som ska vara utlämningsbara hänvisas till avsnittet om denna konvention för en redogörelse för innehållet i svensk rätt, se avsnitt 4.3.5.

De brott som nu fogats till de båda överenskommelserna torde generellt vara sådana att kravet för utlämning, dvs. fängelse i ett år eller däröver, regelmässigt är uppfyllt.

Bestämmelserna i ändringsprotokollen kräver, lika lite som bestämmelserna i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism, inga lagändringar. Ändringsprotokollen bör emellertid fogas till förteckningen över sådana konventioner som avses i 6 § tredje stycket lagen (1957:668) om utlämning för brott i tillkännagivandet till lagen.

När det gäller bestämmelser om internationell rättslig hjälp i brottmål ändras konventionen, genom *artikel 11* i ändringsprotokollet, på det sättet att de nya brott som införts genom protokollet läggs till i konventionens artikel 12.1. Bestämmelsen för-
anledde inte någon lagändring när Sverige tillträdde konventio-

nen och plattformsprotokollet. Det tillägg som nu gjorts kräver inte heller någon lagändring.

De ytterligare ändringar som genomförs i denna del avser överförande för utredning. För en redogörelse av hithörande regler i svensk rätt hänvisas till avsnitt 4.3.6 i denna promemoria. Konventionen och plattformsprotokollet saknar sådan reglering. Den ordning som influerats i instrumenten stämmer överens med den som gäller enligt konventionen för bekämpande av nukleär terrorism, terroristbombningskonventionen och finansieringskonventionen. I fråga om dessa konventioner har bedömningen gjorts att svensk rätt tillgodoser kraven i de nu aktuella delarna, se nyss nämnda avsnitt i denna promemoria. Samma slutsats bör dras i fråga om ändringsprotokollets bestämmelse.

De ändrade bestämmelserna om rättslig hjälp och överförande för utredning bör alltså inte föranleda någon lagändring. Där- emot bör de båda ändringsprotokollen, i likhet med vad som föreslagits i fråga om konventionen för bekämpande av nukleär terrorism, fogas till uppräknningen i tillkännagivandet till lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål.

Förebyggande av brott och underrättelser

Bestämmelserna i artiklarna 13 och 14 i konventionen om förebyggande av brott och underrättelser ändras genom *artiklarna 12 och 13* i protokollet. Ändringarna är en följd av utvidgningen av de handlingar som utgör brott enligt konventionen.

Bestämmelserna i konventionen och plattformsprotokollet föranledde inte några lagändringar. Motsvarande bestämmelser i bl.a. konventionen för bekämpande av nukleär terrorism (se avsnitt 4.3.3 och 4.3.8) anses inte heller kräva några lagändringar. Det finns inte anledning att se annorlunda på saken när det gäller de båda ändringsprotokollen.

Slutbestämmelser

Som framgått av redogörelsen för innehållet i de båda ändringsprotokollen innehåller dessa sedvanliga slutbestämmelser. De innehåller föreskrifter om bl.a. ikraftträdande, hur en stat blir part, ändringar av instrumenten, uppsägning av dessa och vissa förpliktelser för depositarien, dvs. IMO:s generalsekreterare.

När det gäller den bilaga som fogas till de reviderade överenskommelserna kan den ändras genom ett skriftligt förfarande (jfr artikel 23 i finansieringskonventionen). Ett sådant mer förenklat förfarande torde inte kräva några lagändringar för att Sverige ska bli bundet av ändringar av bilagan.

Slutbestämmelserna bedöms alltså inte kräva några lagändringar.

I fråga om bedömningen att Sverige bör avge en förklaring enligt artikel 21.3, se avsnitt 5.3 och 5.4.3.

6 Ikraftträdande och ekonomiska konsekvenser

6.1 Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Förslag: Lagändringarna träder i kraft den 1 januari 2013.

Skälen för förslaget: De föreslagna ändringarna i lagen om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg samt lagen om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet bör träda i kraft så snart som möjligt. Det föreslås att detta sker den 1 januari 2013.

Det krävs inte några särskilda övergångsbestämmelser. Av 5 § brottsbalkens promulgationslag följer att straffrättsliga bestämmelser inte får ges retroaktiv verkan till den tilltalades nackdel.

6.2 Ekonomiska konsekvenser

Bedömning: Förslagen medför inga eller endast marginella kostnadsökningar för rättsväsendets myndigheter eller för andra myndigheter. Eventuella kostnadsökningar ska finansieras inom ramen för befintliga anslag.

Skälen för bedömningen: Den föreslagna utvidgningen av gällande rätt till att kunna medge tillstånd till annan stat att

ingripa mot svenskt fartyg utanför svenskt territorium även i enlighet med protokollet till SUA-konventionen bedöms inte innebära några ökade kostnader för staten. Detsamma gäller den nya bestämmelsen om skadeståndsansvar.

I promemorian föreslås att omfattningen av det kriminaliserade området enligt lagen om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet ökar något. De brottsbekämpande myndigheternas utredningar och mål med anledning av den föreslagna ändringen kan dock antas bli få. Bedömningen görs därför att förslaget medför inga eller endast marginella kostnadsökningar för rättsväsendet. Eventuella merkostnader ska finansieras inom myndigheternas befintliga anslag.

7 Författningskommentar

7.1 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:453) om tillstånd till ingripande mot svenskt fartyg

Efter framställning av annan stat får regeringen medge den staten att ingripa mot ett svenskt fartyg utanför svenskt territorium i enlighet med

1. Förenta nationernas konvention den 19 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,
2. tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet, *eller*
3. *Förenta nationernas konvention den 10 mars 1988 för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet med dess protokoll den 14 oktober 2005.*

Ett sådant medgivande får dock lämnas endast om det finns skälig anledning att anta att fartyget används för brottslighet som begås på den främmande statens territorium eller som är avsedd att fullbordas där eller som annars riktar sig mot den statens intressen samt att brottsligheten motsvarar brott för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer.

Regeringen får förena ett medgivande med de villkor som anses behövliga.

För skada med anledning av beslut enligt denna lag är staten ansvarig i enlighet med 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) utan den begränsning som föreskrivs i 3 kap. 7 § samma lag.

Lagen innehåller bestämmelser om att regeringen, efter framställning från annan stat, får lämna tillstånd att ingripa mot ett svenskt fartyg. Ändringarna har behandlats i avsnitt 5.4.6 och är föranledda av att det föreslås att Sverige ska tillträda 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (protokollet till SUA-konventionen).

Enligt en ny bestämmelse i *första stycket 3* omfattar lagen även SUA-konventionen med dess ändringsprotokoll. Innebörden av tillägget är att en part i protokollet som har skälig anledning att anta att ett svenskt fartyg används för sådan brottslighet mot sjöfartens säkerhet som omfattas av konventionen, kan begära tillstånd från Sverige att ingripa mot fartyget, t.ex. att borda och genomsöka fartyget.

Av det nya *fjärde stycket* framgår att staten, vid beslut som regeringen fattar med stöd av lagen, ska svara för skada i enlighet med 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) utan den begränsning som 3 kap. 7 § samma lag föreskriver. Det innebär att beslutet inte behöver ha upphävts eller ändrats för att talan om ersättning ska få föras.

7.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (2010:299) om straff för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning avseende terroristbrott och annan särskilt allvarlig brottslighet

2 § Med särskilt allvarlig brottslighet avses i denna lag

1. mord, dråp, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grovt olaga tvång, mordbrand, grov mordbrand, allmänfarlig ödeläggelse, sabotage och spridande av gift eller smitta, om syftet med gärningen är att injaga skräck i en befolkning eller en befolkningsgrupp eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller att avstå från att vidta en åtgärd,

2. terroristbrott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terrorist-

brott, grovt sabotage, kapning, sjö- eller luftfartssabotage och flygplatssabotage,

3. sådan brottslighet som avses i artikel 1 i den internationella konventionen den 17 december 1979 mot tagande av gisslan, artikel 7 i konventionen den 3 mars 1980 om fysiskt skydd av kärnämne, artikel 2 i den internationella konventionen den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister *samt artikel 2 i den internationella konventionen den 13 april 2005 för bekämpande av nukleär terrorism,*

4. mord, dråp, misshandel, grov misshandel, människorov, olaga frihetsberövande, grov skadegörelse, mordbrand, grov mordbrand samt hot om sådana brott, om gärningen utförs mot sådana internationellt skyddade personer som avses i konventionen den 14 december 1973 om förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, samt

5. brott enligt 3 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall.

Paragrafen anger vad som i lagen avses med särskilt allvarlig brottslighet. Ändringen har behandlats i avsnitt 4.3.10.

I tredje punkten har artikel 2 i konventionen för bekämpande av nukleär terrorism lagts till. Det innebär att straffansvaret för offentlig uppmaning, rekrytering och utbildning ska vara tillämpligt även i förhållande till sådan brottslighet som avses i den artikeln.

(Översättning)¹

CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF MARITIME NAVIGATION

The States Parties to this Convention,

HAVING IN MIND the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of friendly relations and co-operation among States,

RECOGNIZING in particular that everyone has the right to life, liberty and security of person, as set out in the Universal Declaration of Human Rights and the International Covenant on Civil and Political Rights,

DEEPLY CONCERNED about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms, which endanger or take innocent human lives, jeopardize fundamental freedoms and seriously impair the dignity of human beings,

CONSIDERING that unlawful acts against the safety of maritime navigation jeopardize the safety of persons and property, seriously affect the operation of maritime services, and undermine the confidence of the peoples of the world in the safety of maritime navigation,

CONSIDERING that the occurrence of such acts is a matter of grave concern to the international community as a whole,

BEING CONVINCED of the urgent need to develop international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of all unlawful acts against the safety of maritime navigation, and the prosecution and punishment of their perpetrators,

RECALLING resolution 40/61 of the General Assembly of the United Nations of 9 December 1985, which, *inter alia*, "urges all States, unilaterally and in co-operation with other States, as well as relevant United Nations

KONVENTION FÖR BEKÄMPANDE AV BROTT MOT SJÖFARTENS SÄKERHET

De stater som är parter i denna konvention,
SOM TAR HÄNSYN TILL syftena och principerna i Förenta nationernas stadga om upprätthållandet av internationell fred och säkerhet samt främjandet av vänskapliga förbindelser och samarbete mellan staterna,

SOM SÄRSKILT ERKÄNNER att alla har rätt till liv, frihet och personlig säkerhet, såsom angetts i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter,

SOM ÄR DJUPT OROADE över att det i hela världen förekommer ett ökande antal terrordåd av alla slag, vilka äventyrar eller kräver oskyldiga människoliv, sätter grundläggande friheter på spel och allvarligt kränker människors värdighet,

SOM BEAKTAR att rättsstridiga handlingar mot sjöfartens säkerhet äventyrar säkerheten för personer och egendom, allvarligt drabbar sjöfarten samt undergräver det förtroende som världens folk hyser för sjöfartens säkerhet,

SOM BEAKTAR att förekomsten av sådana handlingar väcker stor oro inom hela det internationella samfundet,

SOM ÄR ÖVERTYGADE om att det föreligger ett starkt behov av att utveckla internationellt samarbete mellan staterna när det gäller att utforma och vidta effektiva och praktiska åtgärder för att förhindra alla rättsstridiga handlingar mot sjöfartens säkerhet samt för att lagföra och bestraffa personer som begått sådana handlingar,

SOM ÅBEROPAR Förenta nationernas generalförsamlings resolution 40/61 den 9 december 1985, vilken bl.a. "uppmanar alla stater att unilateralt och i samarbete med såväl andra stater som berörda FN-organ bidra till

¹ Översättning i enlighet med den i prop. 1989/90:130 intagna texten.

organs, to contribute to the progressive elimination of causes underlying international terrorism and to pay special attention to all situations, including colonialism, racism and situations involving mass and flagrant violations of human rights and fundamental freedoms and those involving alien occupation, that may give rise to international terrorism and may endanger international peace and security”.

RECALLING FURTHER that resolution 40/61 "unequivocally condemns, as criminal, all acts, methods and practices of terrorism wherever and by whomever committed, including those which jeopardize friendly relations among States and their security”.

RECALLING ALSO that by resolution 40/61, the International Maritime Organization was invited to "study the problem of terrorism aboard or against ships with a view to making recommendations on appropriate measures”.

HAVING IN MIND resolution A.584(14) of 20 November 1985, of the Assembly of the International Maritime Organization, which called for development of Measures to Prevent Unlawful Acts which Threaten the Safety of Ships and the Security of their Passengers and Crews.

NOTING that acts of the crew which are subject to normal shipboard discipline are outside the purview of this Convention,

AFFIRMING the desirability of monitoring rules and standards relating to the prevention and control of unlawful acts against ships and persons on board ships, with a view to updating them as necessary, and, to this effect, taking note with satisfaction, of the Measures to Prevent Unlawful Acts against Passengers and Crews on Board Ships, recommended by the Maritime Safety Committee of the International Maritime Organization,

AFFIRMING FURTHER that matters not regulated by this Convention continue to be governed by the rules and principles of general international law,

att successivt undanröja de orsaker som ligger bakom internationell terrorism och att ägna särskild uppmärksamhet åt alla förhållanden, innefattande kolonialism, rasism och förhållanden som innebär talrika och uppenbara kränkningar av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt utländsk ockupation, som kan ge upphov till internationell terrorism och äventyra internationell fred och säkerhet”.

SOM VIDARE ERINRAR OM att resolution 40/61 "otvetydigt fördömer såsom kriminella alla gärningar, metoder och former av terrorism, var de än utförs och av vem de än utförs, innefattande sådana som äventyrar vänskapliga förbindelser mellan staterna och deras säkerhet”.

SOM ÄVEN ERINRAR OM att Internationella sjöfartsorganisationen genom resolution 40/61 anmodades att "undersöka problemet med terrorism ombord på eller mot fartyg i syfte att avge rekommendationer om lämpliga åtgärder”.

SOM TAR HÄNSYN TILL resolution A.584(14), antagen den 20 november 1985 av Internationella sjöfartsorganisationens församling, vilken uppmanade till utveckling av åtgärder för att förhindra rättsstridiga handlingar som hotar säkerheten för fartyg och deras passagerare och besättning,

SOM ANMÄRKER att handlingar som begås av besättningen och som hänför sig till normal skeppsdisciplin ligger utom ramen för denna konvention,

SOM BEKRÄFTAR önskvärldheten av att göra en översyn av regler och normer som gäller förebyggande och bekämpning av rättsstridiga handlingar mot fartyg och personer ombord på fartyg, i syfte att vid behov uppdatera dem, och som därför med tillfredsställelse noterar de av Internationella sjöfartsorganisationens utskott för sjöfartens säkerhet rekommenderade åtgärderna för att förhindra rättsstridiga handlingar mot passagerare och besättning ombord på fartyg,

SOM VIDARE BEKRÄFTAR att frågor, som inte regleras i denna konvention, även i fortsättningen skall regleras genom folkrättens regler och principer,

RECOGNIZING the need for all States, in combating unlawful acts against the safety of maritime navigation, strictly to comply with rules and principles of general international law,

HAVE AGREED as follows:

Article 1

For the purpose of this Convention, "ship" means a vessel of any type whatsoever not permanently attached to the seabed, including dynamically supported craft, submersibles, or any other floating craft.

Article 2

1 This Convention does not apply to:

- (a) a warship; or
- (b) a ship owned or operated by a State when being used as a naval auxiliary or for customs or police purposes; or
- (c) a ship which has been withdrawn from navigation or laid up.

2 Nothing in this Convention affects the immunities of warships and other Government ships operated for non-commercial purposes.

Article 3

1 Any person commits an offence if that person unlawfully and intentionally:

- (a) seizes or exercises control over a ship by force or threat thereof or any other form of intimidation; or
- (b) performs an act of violence against a person on board a ship if that act is likely to endanger the safe navigation of that ship; or
- (c) destroys a ship or causes damage to a ship or to its cargo which is likely to endanger the safe navigation of that ship; or
- (d) places or causes to be placed on a ship, by any means whatsoever, a device or substance which is likely to destroy that ship, or cause damage to that ship or its cargo which endangers or is likely to endanger the safe navigation of that ship; or
- (e) destroys or seriously damages maritime navigational facilities or seriously interferes with their operation, if any such act is likely to endanger the safe navigation of a ship; or

SOM ERKÄNNER behovet av att alla stater, vid bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, noga iakttar folkrättens regler och principer,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

Artikel 1

Vid tillämpning av denna konvention avses med "fartyg" alla slags farkoster som inte är permanent förankrade vid havsbotten, innefattande bärplansbåtar och svävare, ubåtar och andra flytande farkoster.

Artikel 2

1 Denna konvention är inte tillämplig på

- (a) örlogsfartyg; eller
- (b) fartyg som ägs eller nyttjas av en stat då det används som hjälpfartyg inom marinen eller för tull- eller polisändamål; eller
- (c) fartyg som inte längre används för sjöfart eller som har lagts upp.

2 Ingenting i denna konvention påverkar immuniteten för örlogsfartyg och andra statsfartyg som nyttjas för icke-kommersiella ändamål.

Artikel 3

1 En brottslig handling begår den som rättsstridigt och uppsåtligen

- (a) genom våld eller hot om våld eller genom hot av annat slag tar ett fartyg i besittning eller utövar kontroll över det; eller
- (b) utför en våldshandling mot någon ombord på ett fartyg, om gärningen är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller
- (c) förstör ett fartyg eller tillfogar ett fartyg eller dess last skada som är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller
- (d) på ett fartyg placerar eller låter placera, oavsett på vilket sätt, en anordning eller ett ämne som kan förstöra fartyget eller tillfoga fartyget eller dess last skada som äventyrar eller är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller
- (e) förstör eller allvarligt skadar anläggning för sjöfartsnavigering eller allvarligt stör användningen av en sådan anläggning, om gärningen är ägnad att äventyra ett fartygs säkerhet; eller

(f) communicates information which he knows to be false, thereby endangering the safe navigation of a ship; or

(g) injures or kills any person, in connection with the commission or the attempted commission of any of the offences set forth in subparagraphs (a) to (f).

2 Any person also commits an offence if that person:

(a) attempts to commit any of the offences set forth in paragraph 1; or

(b) abets the commission of any of the offences set forth in paragraph 1 perpetrated by any person or is otherwise an accomplice of a person who commits such an offence; or

(c) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraph 1, subparagraphs (b), (c) and (e), if that threat is likely to endanger the safe navigation of the ship in question.

Article 4

1 This Convention applies if the ship is navigating or is scheduled to navigate into, through or from waters beyond the outer limit of the territorial sea of a single State, or the lateral limits of its territorial sea with adjacent States.

2 In cases where the Convention does not apply pursuant to paragraph 1, it nevertheless applies when the offender or the alleged offender is found in the territory of a State Party other than the State referred to in paragraph 1.

Article 5

Each State Party shall make the offences set forth in article 3 punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 6

1 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 3 when the offence is committed:

(f) meddelar uppgift som han vet är falsk och därigenom äventyrar ett fartygs säkerhet; eller

(g) skadar eller dödar någon i samband med brott eller försök till brott som anges i (a)–(f).

2 En brottslig handling begår även den som

(a) försöker att begå något av de brott som anges i punkt 1; eller

(b) anstiftar någon till att begå något av de brott som anges i punkt 1 eller på något annat sätt medverkar till ett sådant brott; eller

(c) hotar att begå något av de brott som anges i punkt 1 (b), (c) och (e), om hotet är ägnat att äventyra ifrågavarande fartygs säkerhet och, om så krävs enligt bestämmelserna i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

Artikel 4

1 Denna konvention äger tillämpning om fartyget framförs eller enligt sin planerade resväg är avsett att framföras i, genom eller från vatten utanför den yttre gränsen för en enskild stats territorialhav eller dess territorialhavs sidogränser mot intilliggande stater.

2 I fall då konventionen inte äger tillämpning enligt punkt 1, kan den likväl tillämpas när den som har begått brottet eller misstänks för detta påträffas inom territorium tillhörigt någon annan stat som är part än den stat som avses i punkt 1.

Artikel 5

Varje stat som är part skall belägga de brott som anges i artikel 3 med lämpliga straff och därvid beakta brottens allvarliga karaktär.

Artikel 6

1 Varje stat som är part skall vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den skall kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artikel 3 när brottet har begåtts

(a) against or on board a ship flying the flag of the State at the time the offence is committed; or

(b) in the territory of that State, including its territorial sea; or

(c) by a national of that State.

2 A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) it is committed by a stateless person whose habitual residence is in that State; or

(b) during its commission a national of that State is seized, threatened, injured or killed; or

(c) it is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act.

3 Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Secretary-General"). If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

4 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 3 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to any of the State Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2 of this article.

5 This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 7

1 Upon being satisfied that the circumstances so warrant, any State Party in the territory of which the offender or the alleged offender is present shall, in accordance with its law, take him into custody or take other measures to ensure his presence for such time as is necessary to enable any criminal or extradition proceeding to be instituted.

2 Such State shall immediately make a preliminary enquiry into the facts, in accordance with its own legislation.

(a) mot eller ombord på ett fartyg som förde den statens flagga vid tidpunkten för brottet; eller

(b) inom den statens territorium, innefattande dess territorialhav; eller

(c) av en medborgare i den staten.

2 En stat som är part kan införa domsrätt i fråga om vilket som helst av dessa brott också när

(a) brottet har begåtts av en statslös person som har hemvist i den staten; eller

(b) en medborgare i den staten grips, hotas, skadas eller dödas i samband med brottet; eller

(c) brottet har begåtts vid försök att tvinga denna stat att utföra eller avstå från någon handling.

3 En stat som är part och som har infört i punkt 2 nämnd domsrätt skall underrätta Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare (nedan kallad "generalsekreteraren"). Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, skall den underrätta generalsekreteraren.

4 Varje stat som är part skall vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artikel 3 angivna brotten i den fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar honom till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i överensstämmelse med punkterna 1 och 2 i denna artikel.

5 Denna konvention utesluter inte att straffrättslig domsrätt utövas enligt nationell lag.

Artikel 7

1 En stat som är part inom vars territorium gärningsmannen eller en misstänkt gärningsman uppehåller sig skall, om den konstaterar att omständigheterna så kräver och i enlighet med sin lagstiftning, ta honom i förvar eller vidta andra åtgärder för att säkerställa hans närvaro under den tid som behövs för att inleda straffrättsligt förfarande eller utlämningsförfarande.

2 En sådan stat skall omedelbart göra en preliminär undersökning av omständigheterna i enlighet med sin egen lagstiftning.

3 Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 1 are being taken shall be entitled to:

(a) communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national or which is otherwise entitled to establish such communication, or, if he is a stateless person, the State in the territory of which he has his habitual residence;

(b) be visited by a representative of that State.

4 The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or the alleged offender is present, subject to the proviso that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5 When a State Party, pursuant to this article, has taken a person into custody, it shall immediately notify the States which have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraph 1 and, if it considers it advisable, any other interested States, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant his detention. The State which makes the preliminary enquiry contemplated in paragraph 2 of this article shall promptly report its findings to the said States and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 8

1 The master of a ship of a State Party (the "flag State") may deliver to the authorities of any other State Party (the "receiving State") any person who he has reasonable grounds to believe has committed one of the offences set forth in article 3.

2 The flag State shall ensure that the master of its ship is obliged whenever practicable, and if possible before entering the territorial sea of the receiving State carrying on board any person who the master intends to deliver in accordance with paragraph 1, to give notification to the authorities of the receiving State of his intention to deliver such person and the reasons therefor.

3 En person som blir föremål för de i punkt 1 angivna åtgärderna skall ha rätt att

(a) utan dröjsmål sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat där han är medborgare eller som av annan anledning är behörig att upprätta sådan förbindelse eller, om han är statslös, den stat inom vars territorium han har sitt hemvist;

(b) motta besök av en företrädare för denna stat.

4 De i punkt 3 avsedda rättigheterna skall utövas i enlighet med lagar och bestämmelser i den stat inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta vistas, under förutsättning att dessa lagar och bestämmelser fullständigt tillgodose de syften som de i punkt 3 angivna rättigheterna är avsedda att tillgodose.

5 När en stat som är part har tagit en person i förvar i enlighet med denna artikel, skall den omedelbart underrätta de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6, punkt 1, och, om den finner det lämpligt, andra berörda stater om att denna person tagits i förvar och om de omständigheter som ligger till grund för frihetsberövandet. Den stat som utför den preliminära undersökning som avses i punkt 2 i denna artikel skall snarast rapportera undersökningsresultatet till nämnda stater och ange huruvida den avser att utöva domsrätt i fallet.

Artikel 8

1 Befälhavaren på ett fartyg som är registrerat i en stat som är part ("flaggstaten") får till myndigheterna i varje annan stat som är part (den "mottagande staten") överlämna en person som han skäligen misstänker för att ha begått något av de i artikel 3 nämnda brotten.

2 Flaggstaten skall säkerställa att befälhavaren på dess fartyg som medför en person ombord, vilken befälhavaren har för avsikt att överlämna enligt punkt 1, har skyldighet att, när så är görligt och om möjligt innan fartyget kommer in på den mottagande statens territorialhav, underrätta myndigheterna i den mottagande staten om sin avsikt att överlämna en sådan person och skälen för detta.

3 The receiving State shall accept the delivery, except where it has grounds to consider that the Convention is not applicable to the acts giving rise to the delivery, and shall proceed in accordance with the provisions of article 7. Any refusal to accept a delivery shall be accompanied by a statement of the reasons for refusal.

4 The flag State shall ensure that the master of its ship is obliged to furnish the authorities of the receiving State with the evidence in the master's possession which pertains to the alleged offence.

5 A receiving State which has accepted the delivery of a person in accordance with paragraph 3 may in turn request the flag State to accept delivery of that person. The flag State shall consider any such request, and if it accedes to the request it shall proceed in accordance with article 7. If the flag State declines a request, it shall furnish the receiving State with a statement of the reasons therefor.

Article 9

Nothing in this Convention shall affect in any way the rules of international law pertaining to the competence of States to exercise investigative or enforcement jurisdiction on board ships not flying their flag.

Article 10

1 The State Party in the territory of which the offender or the alleged offender is found shall, in cases to which article 6 applies, if it does not extradite him be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2 Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences set forth in article 3 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the

3 Den mottagande staten skall acceptera överlämnandet utom i de fall då den har skäl att anse att konventionen inte är tillämplig på de handlingar som föranleder överlämnandet och skall förfara i enlighet med bestämmelserna i artikel 7. Varje vägran att acceptera ett överlämnande skall åtföljas av ett tillkännagivande av skälen för denna.

4 Flaggstaten skall säkerställa att befälhavaren på dess fartyg har skyldighet att ge den mottagande statens myndigheter det bevismaterial som han innehar och som hänför sig till det påstådda brottet.

5 En mottagande stat, som har accepterat överlämnandet av en person enligt punkt 3, får i sin tur anmoda flaggstaten att acceptera överlämnande av denna person. Flaggstaten skall pröva varje sådan begäran och skall, om den ger sitt bifall, förfara i enlighet med bestämmelserna i artikel 7. Om flaggstaten avvisar en begäran, skall den för den mottagande staten ange skälen för detta.

Artikel 9

Ingenting i denna konvention skall på något sätt påverka folkrättens regler om staters behörighet att utöva domsrätt såvitt avser undersökning eller verkställighet ombord på fartyg som inte för deras flagga.

Artikel 10

1 Den stat som är part, inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta påträffas, skall i fall då artikel 6 äger tillämpning, om den inte utlämnar honom, ha skyldighet att utan undantag och oberoende av om brottet begåtts inom dess territorium eller inte utan dröjsmål överlämna fallet till behöriga myndigheter för åtalsprövning enligt den statens lagar. Myndigheterna skall fatta beslut på samma sätt som i fråga om varje annat brott av allvarlig karaktär enligt lagen i den staten.

2 En person mot vilken ett förfarande inleds i samband med något av de brott som anges i artikel 3 skall tillförsäkras en rättvis behandling under alla skeden i förfarandet,

proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided for such proceedings by the law of the State in the territory of which he is present.

Article 11

1 The offences set forth in article 3 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

2 If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has not extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 3. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State Party.

3 States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 3 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4 If necessary, the offences set forth in article 3 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in a place within the jurisdiction of the State Party requesting extradition.

5 A State Party which receives more than one request for extradition from States which have established jurisdiction in accordance with article 7 and which decides not to prosecute shall, in selecting the State to which the offender or alleged offender is to be extradited, pay due regard to the interests and responsibilities of the State Party whose flag the ship was flying at the time of the commission of the offence.

6 In considering a request for the extradition of an alleged offender pursuant to this Convention, the requested State shall pay due

däri inbegripet åtnjutandet av alla de rättigheter och garantier som föreskrivs för sådant förfarande i den stat inom vars territorium han uppehåller sig.

Artikel 11

1 De brott som anges i artikel 3 skall anses vara utlämningsbara enligt gällande utlämningsavtal mellan de stater som är parter. Stater som är parter åtar sig att uppta sådana brott bland de utlämningsbara brotten i varje framtida utlämningsavtal mellan dem.

2 Om en stat som är part, vilken gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, mottar en utlämningsframställning från en annan stat som är part, med vilken den inte har något utlämningsavtal, kan den anmodade staten, om den så önskar, betrakta denna konvention som laglig grund för utlämning för de brott som anges i artikel 3. För utlämning skall gälla de övriga villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag.

3 Stater som är parter, vilka inte gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, skall sinsemellan betrakta de brott som anges i artikel 3 såsom utlämningsbara, varvid dock de villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag skall gälla.

4 Om så är nödvändigt, skall de brott som anges i artikel 3 i fråga om utlämning mellan stater som är parter behandlas som om de hade begåtts inte endast på den plats där de ägde rum utan även på en plats inom jurisdiktionsområdet för den stat som är part, vilken gör utlämningsframställningen.

5 En stat som är part, vilken erhåller mer än en begäran om utlämning från stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 7 och som beslutar att inte lagföra skall, då den väljer stat till vilken den som har begått brottet eller misstänks för detta skall utlämnas, ta vederbörlig hänsyn till intressena och förpliktelserna för den stat som är part, vars flagga fartyget förde då brottet begicks.

6 Vid behandling av en framställning om utlämning av en misstänkt gärningsman enligt denna konvention skall den anmodade staten

regard to whether his rights as set forth in article 7, paragraph 3, can be effected in the requesting State.

7 With respect to the offences as defined in this Convention, the provisions of all extradition treaties and arrangements applicable between States Parties are modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this convention.

Article 12

1 States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of the offences set forth in article 3, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2 States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties on mutual assistance that may exist between them. In the absence of such treaties, States Parties shall afford each other assistance in accordance with their national law.

Article 13

1 States Parties shall co-operate in the prevention of the offences set forth in article 3, particularly by:

(a) taking all practicable measures to prevent preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories;

(b) exchanging information in accordance with their national law, and co-ordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences set forth in article 3.

2 When, due to the commission of an offence set forth in article 3, the passage of a ship has been delayed or interrupted, any State Party in whose territory the ship or passengers or crew are present shall be bound to exercise all possible efforts to avoid a ship, its passengers, crew or cargo being unduly detained or delayed.

ta vederbörlig hänsyn till huruvida den misstänktes rättigheter enligt artikel 7, punkt 3, kan tillgodoses i den ansökande staten.

7 Bestämmelserna i alla konventioner och avtal om utlämning, som gäller mellan stater som är parter, ändras mellan dessa stater i den mån de avser de i denna konvention angivna brotten och är oförenliga med denna konvention.

Artikel 12

1 Stater som är parter skall lämna varandra största möjliga bistånd vid straffrättsliga förfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artikel 3, häri inbegripet tillhandahållande av bevismaterial som de föfogar över och som behövs vid förfarandet.

2 Stater som är parter skall fullgöra sina skyldigheter enligt punkt 1 i överensstämmelse med de avtal om ömsesidigt bistånd som kan finnas mellan dem. Saknas sådant avtal, skall staterna lämna varandra bistånd enligt nationell lag.

Artikel 13

1 Stater som är parter skall samarbeta för att förhindra de brott som anges i artikel 3, särskilt genom att:

(a) vidta alla praktiskt möjliga åtgärder för att inom sina resp. territorier förhindra förberedelse till sådana brott inom eller utanför deras territorier;

(b) utbyta upplysningar i enlighet med sin nationella lag samt samordna lämpliga administrativa och andra åtgärder i syfte att förhindra brott som anges i artikel 3.

2 När ett fartygs resa har fördröjts eller avbrutits till följd av brott som anges i artikel 3, skall den stat som är part, inom vars territorium fartyget eller dess passagerare eller besättning befinner sig, ha skyldighet att vidta alla tänkbara ansträngningar för att undvika att fartyget, dess passagerare, besättning eller last otillbörligt kvarhålls eller försenas.

Article 14

Any State Party having reason to believe that an offence set forth in article 3 will be committed shall, in accordance with its national law, furnish as promptly as possible any relevant information in its possession to those States which it believes would be the States having established jurisdiction in accordance with article 6.

Article 15

1 Each State Party shall, in accordance with its national law, provide to the Secretary-General as promptly as possible, any relevant information in its possession concerning:

- (a) the circumstances of the offence;
- (b) the action taken pursuant to article 13, paragraph 2;
- (c) the measures taken in relation to the offender or the alleged offender, and, in particular, the results of any extradition proceedings or other legal proceedings.

2 The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General.

3 The information transmitted in accordance with paragraphs 1 and 2 shall be communicated by the Secretary-General to all States Parties, to members of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Organization"), to the other States concerned, and to the appropriate international inter-governmental organizations.

Article 16

1 Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

Artikel 14

Varje stat som är part, vilken har anledning befara att ett brott som anges i artikel 3 kommer att begås skall, i enlighet med sin nationella lag, så snabbt som möjligt lämna alla uppgifter av betydelse som den innehar till de stater som den förmodar skulle vara de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6.

Artikel 15

1 Varje stat som är part skall i enlighet med sin nationella lag så snabbt som möjligt lämna generalsekreteraren alla tillgängliga uppgifter av betydelse rörande

- (a) omständigheterna vid brottet;
- (b) åtgärd som vidtagits enligt artikel 13, punkt 2;
- (c) de åtgärder som vidtagits mot den som har begått brottet eller misstänks för detta samt, i synnerhet, utgången av ett utlämningsförfarande eller annat rättsligt förfarande.

2 Den stat som är part där den misstänkte lagförs skall i enlighet med sin nationella lag underrätta generalsekreteraren om den slutliga utgången av målet.

3 Uppgifter som har överlämnats enligt punkterna 1 och 2 skall av generalsekreteraren delges alla stater som är parter, medlemmar av Internationella sjöfartsorganisationen (nedan kallad "organisationen"), andra berörda stater samt vederbörande internationella mellanstatliga organisationer.

Artikel 16

1 Varje tvist mellan två eller flera stater som är parter om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention, som inte kan biläggas genom förhandlingar inom rimlig tid, skall på begäran av någon av dem hänskjutas till skiljedom. Om parterna inom sex månader från dagen för begäran om skiljedom inte kan enas om skiljedomsförfarandet, kan vilken part som helst hänskjuta tvisten till Internationella domstolen genom en begäran enligt domstolens stadga.

2 Each State may at the time of signature or ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by any or all of the provisions of paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by those provisions with respect to any State Party which has made such a reservation.

3 Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General.

Article 17

1 This Convention shall be open for signature at Rome on 10 March 1988 by States participating in the International Conference on the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation and at the Headquarters of the Organization by all States from 14 March 1988 to 9 March 1989. It shall thereafter remain open for accession.

2 States may express their consent to be bound by this Convention by:

(a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

(b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or

(c) accession.

3 Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.

Article 18

1 This Convention shall enter into force ninety days following the date on which fifteen States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect thereof.

2 For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Convention after the con-

2 Varje stat kan vid tidpunkten för undertecknande, ratifikation, antagande eller godkännande av, eller vid anslutning till denna konvention förklara att den inte anser sig bunden av någon av eller alla bestämmelserna i punkt 1. De övriga stater som är parter skall inte vara bundna av dessa bestämmelser i förhållande till part som har gjort ett sådant förbehåll.

3 Varje stat som har gjort ett förbehåll enligt punkt 2 kan när som helst återta förbehållet genom underrättelse till generalsekretären.

Artikel 17

1 Denna konvention skall vara öppen för undertecknande i Rom den 10 mars 1988 av de stater som deltagit i den internationella konferensen om bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och i organisationens högkvarter av alla stater från den 14 mars 1988 till den 9 mars 1989. Därefter skall den förbli öppen för anslutning.

2 Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av denna konvention genom

(a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande; eller

(b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande följt av ratifikation, antagande eller godkännande; eller

(c) anslutning.

3 Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning skall ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekretären.

Artikel 18

1 Denna konvention träder i kraft nittio dagar efter den dag då femton stater antingen har undertecknat den utan förbehåll för ratifikation, godtagande, godkännande anslutning eller deponerat ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument.

2 I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende denna

ditions for entry into force thereof have been met, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

Article 19

1 This Convention may be denounced by any State Party at any time after the expiry of one year from the date on which this Convention enters into force for that State.

2 Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.

3 A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the receipt of the instrument of denunciation by the Secretary-General.

Article 20

1 A conference for the purpose of revising or amending this Convention may be convened by the Organization.

2 The Secretary-General shall convene a conference of the States Parties to this Convention for revising or amending the Convention, at the request of one third of the States Parties, or ten States Parties, whichever is the higher figure.

3 Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Convention shall be deemed to apply to the Convention as amended.

Article 21

1 This Convention shall be deposited with the Secretary-General.

2 The Secretary-General shall:

(a) inform all States which have signed this Convention or acceded thereto, and all members of the Organization, of:

(i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession together with the date thereof;

(ii) the date of the entry into force of this convention;

konvention efter det att villkoren för konventionens ikraftträdande har uppfyllts träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 19

1 Denna konvention kan sägas upp av en stat som är part vid vilken tidpunkt som helst efter ett år från den dag då konventionen träder i kraft för den staten.

2 Uppsägning skall ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekreteraren.

3 En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som kan anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekreteraren mottagit uppsägningen.

Artikel 20

1 En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra denna konvention.

2 Generalsekreteraren skall, i syfte att se över eller ändra denna konvention, sammankalla en konferens med de stater som är parter i konventionen på begäran av en tredjedel eller tio av staterna, beroende på vilket antal som är högst.

3 Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet av en ändring i denna konvention skall anses avse den ändrade konventionen.

Artikel 21

1 Denna konvention skall deponeras hos generalsekreteraren.

2 Generalsekreteraren skall

(a) underrätta alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till denna konvention och samtliga medlemmar i organisationen om

(i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument samt dagen för detta;

(ii) dagen för ikraftträdandet av denna konvention;

(iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Convention together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;

(iv) the receipt of any declaration or notification made under this Convention;

(b) transmit certified true copies of this Convention to all States which have signed this Convention or acceded thereto.

3 As soon as this Convention enters into force, a certified true copy thereof shall be transmitted by the Depositary to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

Article 22

This Convention is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned being duly authorized by their respective Governments for that purpose have signed this Convention.

DONE AT Rome this tenth day of March one thousand nine hundred and eighty-eight.

(iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende denna konvention och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft;

(iv) mottagande av förklaring eller under rättelse enligt denna konvention;

(b) sända bestyrkta kopior av denna konvention till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till konventionen.

3 Så snart denna konvention träder i kraft skall depositarien sända en bestyrkt kopia till Förenta nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga.

Artikel 22

Denna konvention upprättas i ett enda original på arabiska¹, kinesiska¹, engelska, franska¹, ryska¹ och spanska¹, vilka texter är lika giltiga.

TILL BEKRÄFTELSE HÄR PÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina resp. regeringar, undertecknat denna konvention.

UPPRÄTTAD I Rom den 10 mars 1988.

¹ De arabiska, kinesiska, franska, ryska och spanska texterna har här utelämnats.

(Översättning)¹

PROTOCOL FOR THE SUPPRESSION OF UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF FIXED PLATFORMS LOCATED ON THE CONTINENTAL SHELF

The States Parties to this Protocol, BEING PARTIES to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation,

RECOGNIZING that the reasons for which the Convention was elaborated also apply to fixed platforms located on the continental shelf,

TAKING ACCOUNT of the provisions of that Convention,

AFFIRMING that matters not regulated by this Protocol continue to be governed by the rules and principles of general international law,

HAVE AGREED as follows:

Article 1

1 The provisions of articles 5 and 7 and of articles 10 to 16 of the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation (hereinafter referred to as "the Convention") shall also apply *mutatis mutandis* to the offences set forth in article 2 of this Protocol where such offences are committed on board or against fixed platforms located on the continental shelf.

2 In cases where the Protocol does not apply pursuant to paragraph 1, it nevertheless applies when the offender or the alleged offender is found in the territory of a State Party other than the State in whose internal waters or territorial sea the fixed platform is located.

3 For the purposes of this Protocol, "fixed platform" means an artificial island, installation or structure permanently attached to the sea-bed for the purpose of exploration or exploitation or resources or for other economic purpose.

PROTOKOLL OM BEKÄMPANDE AV BROTT MOT SÄKERHETEN FÖR FASTA PLATTFORMAR BELÄGNA PÅ KONTINENTALSOCKELN

De stater som är parter i detta protokoll, SOM ÄR PARTER i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet,

SOM ERKÄNNER att de skäl för vilka konventionen utarbetades även gäller för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln,

SOM BEAKTAR bestämmelserna i konventionen,

SOM BEKRÄFTAR att frågor, som inte regleras i detta protokoll, även i fortsättningen skall regleras genom folkrättens regler och principer,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

Artikel 1

1 Bestämmelserna i artiklarna 5, 7 och 10–16 i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (nedan kallad konventionen) skall i tillämpliga delar gälla även brott som anges i artikel 2 i detta protokoll, i de fall då sådana brott begås ombord på eller mot fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.

2 I de fall då protokollet inte äger tillämpning enligt punkt 1, skall det likväl tillämpas när den som har begått brottet eller är misstänkt för detta påträffas inom territorium tillhörigt annan stat som är part än den stat i vars inre vatten eller territorialhav den fasta plattformen är belägen.

3 Vid tillämpning av detta protokoll avses med "fast plattform" en konstgjord ö, anläggning eller konstruktion som är permanent fastgjord vid havsbotten i syfte att utforska eller utvinna tillgångar eller för annat ekonomiskt ändamål.

¹ Översättning i enlighet med den i prop. 1989/90:130 intagna texten.

Article 2

1 Any person commits an offence if that person unlawfully and intentionally:

(a) seizes or exercises control over a fixed platform by force or threat thereof or any other form of intimidation; or

(b) performs an act of violence against a person on board a fixed platform if that act is likely to endanger its safety;

(c) destroys a fixed platform or causes damage to it which is likely to endanger its safety; or

(d) places or causes to be placed on a fixed platform, by any means whatsoever, a device or substance which is likely to destroy that fixed platform or likely to endanger its safety; or

(e) injures or kills any person in connection with the commission or the attempted commission of any of the offences set forth in subparagraphs (a) to (d).

2 Any person also commits an offence if that person:

(a) attempts to commit any of the offences set forth in paragraph 1; or

(b) abets the commission of any such offences perpetrated by any person or is otherwise an accomplice of a person who commits such an offence; or

(c) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraph 1, subparagraphs (b) and (c), if that threat is likely to endanger the safety of the fixed platform.

Article 3

1 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when the offence is committed:

(a) against or on board a fixed platform while it is located on the continental shelf of that State; or

(b) by a national of that State.

Artikel 2

1 En brottslig handling begår den som rättsstridigt och uppsåtligen

(a) genom våld eller hot om våld eller genom hot av annat slag tar en fast plattform i besittning eller utövar kontroll över den; eller

(b) utför en våldshandling mot någon ombord på en fast plattform, om gärningen är ägnad att äventyra plattformens säkerhet; eller

(c) förstör en fast plattform eller tillfogar den skada som är ägnad att äventyra dess säkerhet; eller

(d) på en fast plattform placerar eller låter placera, oavsett på vilket sätt, en anordning eller ett ämne som är ägnat att förstöra plattformen eller äventyra dess säkerhet; eller

(e) skadar eller dödar någon i samband med brott eller försök till brott som anges i (a)–(d).

2 En brottslig handling begår även den som

(a) försöker att begå något av de brott som anges i punkt 1; eller

(b) anstiftar någon till att begå sådant brott eller på annat sätt medverkar till sådant brott; eller

(c) hotar att begå något av de brott som anges i punkt 1 (b) och (c), om hotet är ägnat att äventyra den fasta plattformens säkerhet och, om så krävs enligt bestämmelserna i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

Artikel 3

1 Varje stat som är part skall vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den skall kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artikel 2 när brottet har begåtts

(a) mot eller ombord på en fast plattform medan den är belägen på den statens kontinentalsockel; eller

(b) av en medborgare i den staten.

2 State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

- (a) it is committed by a stateless person whose habitual residence is in that State;
- (b) during its commission a national of that State is seized, threatened, injured or killed; or
- (c) it is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act.

3 Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Secretary-General"). If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

4 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2 of this article.

5 This Protocol does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 4

Nothing in this Protocol shall affect in any way the rules of international law pertaining to fixed platforms located on the continental shelf.

Article 5

1 This Protocol shall be open for signature at Rome on 10 March 1988 and at the Headquarters of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Organization") from 14 March 1988 to 9 March 1989 by any State which has signed the Convention. It shall thereafter remain open for accession.

2 States may express their consent to be bound by this Protocol by:

- (a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

2 En stat som är part kan införa domsrätt i fråga om vilket som helst av dessa brott också när

- (a) brottet begåtts av en statslös person som har hemvist i den staten;
- (b) en medborgare i den staten gripes, hotas, skadas eller dödas i samband med brottet; eller
- (c) brottet har begåtts vid försök att tvinga denna stat att utföra eller avstå från någon handling.

3 En stat som är part, vilken har infört i punkt 2 nämnd domsrätt, skall underrätta Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare (nedan kallad generalsekreteraren). Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, skall den underrätta generalsekreteraren.

4 Varje stat som är part skall vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artikel 2 angivna brotten i de fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar honom till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i enlighet med punkterna 1 och 2 i denna artikel.

5 Detta protokoll utesluter inte staffrättslig domsrätt enligt nationell lag.

Artikel 4

Ingenting i detta protokoll skall på något sätt påverka folkrättens regler angående fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.

Artikel 5

1 Detta protokoll skall vara öppet för undertecknande i Rom den 10 mars 1988 och i Internationella sjöfartsorganisationens (nedan kallad organisationen) högkvarter från den 14 mars 1988 till den 9 mars 1989 av varje stat som har undertecknat konventionen. Därefter skall det förbli öppet för anslutning.

2 Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av detta protokoll genom

- (a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande; eller

(b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or

(c) accession.

3 Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.

4 Only a State which has signed the Convention without reservation as to ratification, acceptance or approval, or has ratified, accepted, approved or acceded to the Convention may become a Party to this Protocol.

Article 6

1 This Protocol shall enter into force ninety days following the date on which three States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect thereof. However, this Protocol shall not enter into force before the Convention has entered into force.

2 For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Protocol after the conditions for entry into force thereof have been met, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

Article 7

1 This Protocol may be denounced by any State Party at any time after the expiry of one year from the date on which this Protocol enters into force for that State.

2 Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.

3 A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the receipt of the instrument of denunciation by the Secretary-General.

4 A denunciation of the Convention by a State Party shall be deemed to be a denunciation of this Protocol by that Party.

(b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande följt av ratifikation, antagande eller godkännande; eller

(c) anslutning.

3 Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning skall ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekretären.

4 Endast stat som har undertecknat konventionen utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller som har ratificerat, antagit, godkänt eller anslutit sig till konventionen kan bli part i detta protokoll.

Artikel 6

1 Detta protokoll träder i kraft nittio dagar efter den dag då tre stater antingen har undertecknat det utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller deponerat ett ratifikations-, antagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument. Detta protokoll träder dock inte i kraft innan konventionen har trätt i kraft.

2 I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende detta protokoll efter det att villkoren för protokollets ikraftträdande har uppfyllts träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 7

1 Detta protokoll kan sägas upp av en stat vid vilken tidpunkt som helst efter ett år från den dag då protokollet träder i kraft för den staten.

2 Uppsägning skall ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekretären.

3 En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som kan anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekretären mottagit uppsägningen.

4 En stats uppsägning av konventionen skall anses som uppsägning av detta protokoll.

Article 8

1 A conference for the purpose of revising or amending this Protocol may be convened by the Organization.

2 The Secretary-General shall convene a conference of the States Parties to this Protocol for revising or amending the Protocol, at the request of one third of the States Parties, whichever is the higher figure.

3 Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Protocol shall be deemed to apply to the Protocol as amended.

Article 9

1 This Protocol shall be deposited with the Secretary-General.

2 The Secretary-General shall:

(a) inform all States which have signed this Protocol or acceded thereto, and all Members of the Organization, of:

(i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession, together with the date thereof;

(ii) the date of entry into force of this Protocol;

(iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Protocol together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;

(iv) the receipt of any declaration or notification made under this Protocol or under the Convention, concerning this Protocol;

(b) transmit certified true copies of this Protocol to all States which have signed this Protocol or acceded thereto.

3 As soon as this Protocol enters into force, a certified true copy thereof shall be transmitted by the Depositary to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

Article 10

This Protocol is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French,

Artikel 8

1 En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra detta protokoll.

2 Generalsekreteraren skall, i syfte att se över eller ändra detta protokoll, sammankalla en konferens med de stater som är parter i protokollet på begäran av en tredjedel eller fem av staterna, beroende på vilket antal som är högst.

3 Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet av en ändring i detta protokoll skall anses avse det ändrade protokollet.

Artikel 9

1 Detta protokoll skall deponeras hos generalsekreteraren.

2 Generalsekreteraren skall

(a) underrätta alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till detta protokoll och samtliga medlemmar i organisationen om

(i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument samt dagen för detta;

(ii) dagen för ikraftträdandet av detta protokoll;

(iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende detta protokoll och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft;

(iv) mottagande av en förklaring eller underrättelse enligt detta protokoll eller konventionen angående detta protokoll;

(b) sända bestyrkta kopior av detta protokoll till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till protokollet.

3 Så snart detta protokoll träder i kraft skall depositarien sända en bestyrkt kopia till Förenta nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga.

Artikel 10

Detta protokoll upprättas i ett enda original på arabiska¹, kinesiska¹, engelska, franska¹,

¹ De arabiska, kinesiska och franska texterna har här utlämnats.

Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized by their respective Governments for that purpose, have signed this Protocol.

DONE AT ROME this tenth day of March one thousand nine hundred and eighty-eight.

ryska¹ och spanska¹, vilka texter är lika giltiga.

TILL BEKRÄFTELSE HÄRPÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina resp. regeringar, undertecknat detta protokoll.

UPPRÄTTAT I ROM den 10 mars 1988.

**INTERNATIONAL CONVENTION FOR
THE SUPPRESSION OF ACTS OF
NUCLEAR TERRORISM**

**UNITED NATIONS
2005**

International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recognizing the right of all States to develop and apply nuclear energy for peaceful purposes and their legitimate interests in the potential benefits to be derived from the peaceful application of nuclear energy,

Bearing in mind the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material of 1980,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

Recalling also that, pursuant to General Assembly resolution 51/210, an ad hoc committee was established to elaborate, inter alia, an international convention for the suppression of acts of nuclear terrorism to supplement related existing international instruments,

Noting that acts of nuclear terrorism may result in the gravest consequences and may pose a threat to international peace and security,

Noting also that existing multilateral legal provisions do not adequately address those attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside of the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. “Radioactive material” means nuclear material and other radioactive substances which contain nuclides which undergo spontaneous disintegration (a process accompanied by emission of one or more types of ionizing radiation, such as alpha-, beta-, neutron particles and gamma rays) and which may, owing to their radiological or fissile properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

2. “Nuclear material” means plutonium, except that with isotopic concentration exceeding 80 per cent in plutonium-238; uranium-233; uranium enriched in the isotope 235 or 233; uranium containing the mixture of isotopes as occurring in nature other than in the form of ore or ore residue; or any material containing one or more of the foregoing;

Whereby “uranium enriched in the isotope 235 or 233” means uranium containing the isotope 235 or 233 or both in an amount such that the abundance ratio of the sum of these isotopes to the isotope 238 is greater than the ratio of the isotope 235 to the isotope 238 occurring in nature.

3. “Nuclear facility” means:

(a) Any nuclear reactor, including reactors installed on vessels, vehicles, aircraft or space objects for use as an energy source in order to propel such vessels, vehicles, aircraft or space objects or for any other purpose;

(b) Any plant or conveyance being used for the production, storage, processing or transport of radioactive material.

4. “Device” means:

(a) Any nuclear explosive device; or

(b) Any radioactive material dispersal or radiation-emitting device which may, owing to its radiological properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

5. “State or government facility” includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of a Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

6. “Military forces of a State” means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:

(a) Possesses radioactive material or makes or possesses a device:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment;

(b) Uses in any way radioactive material or a device, or uses or damages a nuclear facility in a manner which releases or risks the release of radioactive material:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment; or

(iii) With the intent to compel a natural or legal person, an international organization or a State to do or refrain from doing an act.

2. Any person also commits an offence if that person:

(a) Threatens, under circumstances which indicate the credibility of the threat, to commit an offence as set forth in paragraph 1 (b) of the present article; or

(b) Demands unlawfully and intentionally radioactive material, a device or a nuclear facility by threat, under circumstances which indicate the credibility of the threat, or by use of force.

3. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of the present article.

4. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 9, paragraph 1 or 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 7, 12, 14, 15, 16 and 17 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

3. The provisions of paragraph 2 of the present article shall not be interpreted as condoning or making lawful otherwise unlawful acts, or precluding prosecution under other laws.

4. This Convention does not address, nor can it be interpreted as addressing, in any way, the issue of the legality of the use or threat of use of nuclear weapons by States.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

- (a) To establish as criminal offences under its national law the offences set forth in article 2;
- (b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of these offences.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 7

1. States Parties shall cooperate by:

(a) Taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their national law, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission within or outside their territories of the offences set forth in article 2, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or knowingly provide technical assistance or information or engage in the perpetration of those offences;

(b) Exchanging accurate and verified information in accordance with their national law and in the manner and subject to the conditions specified herein, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to detect, prevent, suppress and investigate the offences set forth in article 2 and also in order to institute criminal proceedings against persons alleged to have committed those crimes. In particular, a State Party shall take appropriate measures in order to inform without delay the other States referred to in article 9 in respect of the commission of the offences set forth in article 2 as well as preparations to commit such offences about which it has learned, and also to inform, where appropriate, international organizations.

2. States Parties shall take appropriate measures consistent with their national law to protect the confidentiality of any information which they receive in confidence by virtue of the provisions of this Convention from

another State Party or through participation in an activity carried out for the implementation of this Convention. If States Parties provide information to international organizations in confidence, steps shall be taken to ensure that the confidentiality of such information is protected.

3. States Parties shall not be required by this Convention to provide any information which they are not permitted to communicate pursuant to national law or which would jeopardize the security of the State concerned or the physical protection of nuclear material.

4. States Parties shall inform the Secretary-General of the United Nations of their competent authorities and liaison points responsible for sending and receiving the information referred to in the present article. The Secretary-General of the United Nations shall communicate such information regarding competent authorities and liaison points to all States Parties and the International Atomic Energy Agency. Such authorities and liaison points must be accessible on a continuous basis.

Article 8

For purposes of preventing offences under this Convention, States Parties shall make every effort to adopt appropriate measures to ensure the protection of radioactive material, taking into account relevant recommendations and functions of the International Atomic Energy Agency.

Article 9

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established under its national law in accordance with paragraph 2 of the present article. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2 of the present article.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its national law.

Article 10

1. Upon receiving information that an offence set forth in article 2 has been committed or is being committed in the territory of a State Party or that a person who has committed or who is alleged to have committed such an offence may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its national law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its national law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 of the present article are being taken shall be entitled:

(a) To communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) To be visited by a representative of that State;

(c) To be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 of the present article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the

provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of the present article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 9, paragraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that that person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 of the present article shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 11

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 9 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its national law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1 of the present article.

Article 12

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that

person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 13

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their national law.

Article 15

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 16

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 17

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 18

1. Upon seizing or otherwise taking control of radioactive material, devices or nuclear facilities, following the commission of an offence set forth in article 2, the State Party in possession of such items shall:

(a) Take steps to render harmless the radioactive material, device or nuclear facility;

(b) Ensure that any nuclear material is held in accordance with applicable International Atomic Energy Agency safeguards; and

(c) Have regard to physical protection recommendations and health and safety standards published by the International Atomic Energy Agency.

2. Upon the completion of any proceedings connected with an offence set forth in article 2, or sooner if required by international law, any radioactive material, device or nuclear facility shall be returned, after consultations (in particular, regarding modalities of return and storage) with the States Parties concerned to the State Party to which it belongs, to the State Party of which the natural or legal person owning such radioactive material, device or facility is a national or resident, or to the State Party from whose territory it was stolen or otherwise unlawfully obtained.

3. (a) Where a State Party is prohibited by national or international law from returning or accepting such radioactive material, device or nuclear facility or where the States Parties concerned so agree, subject to paragraph 3 (b) of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities shall continue to take the steps described in paragraph 1 of the present article; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes;

(b) Where it is not lawful for the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities to possess them, that State

shall ensure that they are placed as soon as possible in the possession of a State for which such possession is lawful and which, where appropriate, has provided assurances consistent with the requirements of paragraph 1 of the present article in consultation with that State, for the purpose of rendering it harmless; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes.

4. If the radioactive material, devices or nuclear facilities referred to in paragraphs 1 and 2 of the present article do not belong to any of the States Parties or to a national or resident of a State Party or was not stolen or otherwise unlawfully obtained from the territory of a State Party, or if no State is willing to receive such items pursuant to paragraph 3 of the present article, a separate decision concerning its disposition shall, subject to paragraph 3 (b) of the present article, be taken after consultations between the States concerned and any relevant international organizations.

5. For the purposes of paragraphs 1, 2, 3 and 4 of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, device or nuclear facility may request the assistance and cooperation of other States Parties, in particular the States Parties concerned, and any relevant international organizations, in particular the International Atomic Energy Agency. States Parties and the relevant international organizations are encouraged to provide assistance pursuant to this paragraph to the maximum extent possible.

6. The States Parties involved in the disposition or retention of the radioactive material, device or nuclear facility pursuant to the present article shall inform the Director General of the International Atomic Energy Agency of the manner in which such an item was disposed of or retained. The Director General of the International Atomic Energy Agency shall transmit the information to the other States Parties.

7. In the event of any dissemination in connection with an offence set forth in article 2, nothing in the present article shall affect in any way the rules of international law governing liability for nuclear damage, or other rules of international law.

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

States Parties shall conduct consultations with one another directly or through the Secretary-General of the United Nations, with the assistance of

international organizations as necessary, to ensure effective implementation of this Convention.

Article 21

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its national law.

Article 23

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months of the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the present article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of the present article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

1. This Convention shall be open for signature by all States from 14 September 2005 until 31 December 2006 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 26

1. A State Party may propose an amendment to this Convention. The proposed amendment shall be submitted to the depositary, who circulates it immediately to all States Parties.

2. If the majority of the States Parties request the depositary to convene a conference to consider the proposed amendments, the depositary shall invite all States Parties to attend such a conference to begin no sooner than three months after the invitations are issued.

3. The conference shall make every effort to ensure amendments are adopted by consensus. Should this not be possible, amendments shall be adopted by a two-thirds majority of all States Parties. Any amendment adopted at the conference shall be promptly circulated by the depositary to all States Parties.

4. The amendment adopted pursuant to paragraph 3 of the present article shall enter into force for each State Party that deposits its instrument of ratification, acceptance, accession or approval of the amendment on the thirtieth day after the date on which two thirds of the States Parties have deposited their relevant instrument. Thereafter, the amendment shall enter into force for any State Party on the thirtieth day after the date on which that State deposits its relevant instrument.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.
2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 14 September 2005.

Bilaga 4 – Internationell konvention för bekämpande av nukleär terrorism

De stater som är parter i denna konvention,

som beaktar ändamålen och grundsatserna i Förenta nationernas stadga om upprätthållande av internationell fred och säkerhet och främjande av grannsämja, vänskapliga förbindelser och samarbete mellan staterna,

som erinrar om förklaringen i anledning av Förenta nationernas femtioårsdag den 24 oktober 1995,

som erkänner alla staters rätt att utveckla och använda kärnenergi för fredliga syften och deras rättmätiga intressen i de möjliga fördelar som kan skapas av fredlig användning av kärnenergi,

som beaktar konventionen om fysiskt skydd av kärnämne från 1980,

som är djupt oroade över de tilltagande terrordåden i alla dess former och yttringar i hela världen,

som erinrar om förklaringen om åtgärder för att undanröja internationell terrorism, bifogad generalförsamlingens resolution 49/60 av den 9 december 1994, i vilken sägs bland annat att Förenta nationernas medlemsstater högtidligt bekräftar sitt kategoriska fördömande av alla terrordåd, terrormetoder och terrorma-

nipulationer såsom brottsliga och oförsvarliga, var de än begås och vem som än begår dem, inberäknat handlingar som äventyrar de vänskapliga relationerna mellan stater och folk samt hotar staternas territoriella integritet och säkerhet,

som konstaterar att staterna i förklaringen även uppmanas att omedelbart se över räckvidden av de befintliga internationella rättsreglerna om förebyggande, bekämpande och undanröjande av terrorism i alla dess former och yttringar i syfte att säkerställa att det finns ett omfattande rättsligt ramverk som täcker frågans alla aspekter,

som erinrar om generalförsamlingens resolution 51/210 av den 17 december 1996 och den förklaring till komplettering av 1994 års förklaring om åtgärder för att undanröja internationell terrorism, som bifogades resolutionen,

som också erinrar om att, enligt generalförsamlingens resolution 51/210, en tillfällig kommitté inrättades för att utarbeta bland annat en internationell konvention för bekämpande av nukleär terrorism som komplement till anknyttande befintliga internationella instrument,

som konstaterar att nukleär terrorism kan resultera i ytterst allvarliga följder och kan utgöra ett hot mot internationell fred och säkerhet,

som också konstaterar att befintliga multilaterala rättsregler inte på ett adekvat sätt tar sikte på sådana attacker,

som är övertygade om att det föreligger ett trängande behov av att öka det internationella samarbetet mellan stater när det gäller att utforma och vidta effektiva och praktiska åtgärder för att förebygga sådana terroristdåd och för att lagföra och bestraffa förövarna,

som konstaterar att staters försvarsmaktens verksamhet styrs av folkrättsliga regler som ligger utanför ramen för denna konvention och att det förhållandet att vissa gärningar inte omfattas av denna konvention inte innebär att på annat sätt olagliga handlingar godtas eller legitimeras eller att lagföring enligt annan lagstiftning är utesluten,

har kommit överens om följande.

Artikel 1

I denna konvention avses med

1. ”radioaktivt material”: kärnämne eller andra radioaktiva substanser som innehåller nuklider vilka genomgår spontan klyvning (en process som följs av utsläpp av en eller flera typer av joniserande strålning, såsom alfa-, beta- och neutronpartiklar samt gammastrålning) och som kan, på grund av deras radiologiska eller klyvbara egenskaper, orsaka dödsfall, allvarlig kroppsskada eller omfattande sak- eller miljöskada,

2. ”kärnämne”: plutonium, förutom sådant som har en isotopkoncentration som överstiger 80 procent med avseende på plutonium 238, uran 233, uran som anrikats med avseende på isotop 235 eller 233, uran som innehåller en blandning av isotoper som de förekommer i naturen i annan form än som malm eller malmer, eller varje ämne som innehåller ett eller flera av nämnda ämnen; ”uran som anrikats med avseende på isotop 235 eller 233” avser uran som innehåller isotop 235 eller 233, eller båda, i en sådan kvantitet att mängdförhållandet mellan summan av dessa isotoper och isotop 238 är större än förhållandet mellan isotopen 235 och isotop 238, som finns i naturen,

3. ”kärnteknisk anläggning”:

a) kärnreaktorer, inbegripet reaktorer som installerats ombord på fartyg, fordon, luftfartyg eller rymdfarkoster för användning som energikälla för att driva fartyget, fordonet, luftfartyget eller rymdfarkosten eller för annat syfte, eller

b) fabriker eller fortskaffningsmedel som används för att tillverka, förvara, bearbeta eller transportera radioaktivt material,

4. ”anordning”:

a) kärnladdningar, eller

b) anordningar som sprider radioaktivt material eller släpper ut strålning som kan, på grund av sina radiologiska egenskaper, orsaka dödsfall, allvarlig kroppsskada eller omfattande sak- eller miljöskada,

5. ”statlig eller annan offentlig anläggning”: permanent eller tillfällig anläggning eller transportmedel som används eller har tagits i besittning av företrädare för en stat, regeringsledamöter, den lagstiftande församlingen eller rättsväsendet eller av tjänstemän eller andra anställda hos en stat eller annan offentlig myndighet eller ett offentligt organ eller av tjänstemän eller andra anställda hos en mellanstatlig organisation i samband med deras tjänsteutövning, och

6. ”en stats försvarsmakt”: en stats väpnade styrkor som är organiserade, utbildade och utrustade enligt statens nationella lagstiftning, huvudsakligen för nationellt försvar eller säkerhet samt personer som är verksamma till stöd för dessa väpnade styrkor och står under deras formella befäl, kontroll och ansvar.

Artikel 2

1. En person begår ett brott i den mening som avses i denna konvention, om den personen rättsstridigt och uppsåtligen

a) innehar radioaktivt material eller tillverkar eller innehar en anordning

i) med uppsåt att orsaka dödsfall eller allvarlig kroppsskada, eller

ii) med uppsåt att orsaka omfattande sak- eller miljöskada;

b) på något sätt använder radioaktivt material eller en anordning, eller använder eller skadar en kärnteknisk anläggning på ett sätt som förorsakar utsläpp eller riskerar att förorsaka utsläpp av radioaktivt material

i) med uppsåt att orsaka dödsfall eller allvarlig kroppsskada,

ii) med uppsåt att orsaka omfattande sak- eller miljöskada, eller

iii) med uppsåt att tvinga en fysisk eller juridisk person, en internationell organisation eller en stat att utföra eller underlåta att utföra en handling.

2. En person begår även ett brott, om den personen

a) hotar, under omständigheter som visar på allvaret i hotet, att begå ett sådant brott som anges i punkt 1 (*b*) i denna artikel, eller

b) rättsstridigt och uppsåtligen tilltvingar sig radioaktivt material, en anordning eller kärnteknisk anläggning genom hot, under omständigheter som visar på allvaret i hotet, eller genom att använda våld.

3. En person begår även ett brott, om den personen försöker begå ett sådant brott som anges i punkt 1 i denna artikel.

4. En person begår även ett brott, om den personen

a) medverkar till ett sådant brott som anges i punkt 1, 2 eller 3 i denna artikel,

b) värvar eller instruerar andra att begå ett sådant brott som anges i punkt 1, 2 eller 3 i denna artikel, eller

c) på annat sätt bidrar till att en grupp personer, som handlar med ett gemensamt syfte, begår ett eller flera sådana brott som anges i punkt 1, 2 eller 3 i denna artikel; ett sådant bidrag måste vara uppsåtligt och ske antingen i syfte att främja gruppens allmänna brottsliga verksamhet eller syfte eller i vetskap om gruppens avsikt att begå det eller de berörda brotten.

Artikel 3

Denna konvention är inte tillämplig om brottet begås inom en enda stat, om den misstänkte och offren är medborgare i den staten, om den misstänkte påträffas inom den statens territorium och om ingen annan stat har en grund enligt artikel 9.1 eller 9.2 för att utöva domsrätt, bortsett från att bestämmelserna i artiklarna 7, 12 och 14–17 vid behov ska tillämpas i sådana fall.

Artikel 4

1. Ingen bestämmelse i denna konvention ska inverka på andra rättigheter, skyldigheter och ansvar för stater och enskilda enligt folkrätten, särskilt ändamålen och grundsatserna i Förenta nationernas stadga och internationell humanitär rätt.

2. På sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt – med den innebörd som dessa termer har i internationell humanitär rätt – som regleras av sådan rätt är inte denna konvention tillämplig; den verksamhet som utövas av en stats försvarsmakt då denna fullgör sina officiella uppgifter är inte underkastad denna konvention i den utsträckning som verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler.

3. Bestämmelserna i punkt 2 i denna artikel ska inte tolkas som att annars olagliga handlingar tolereras eller betraktas som rättsenliga eller utesluter lagföring enligt annan lagstiftning.

4. Denna konvention behandlar inte, och kan inte i något avseende tolkas som att den behandlar, frågan om lagligheten av en stats användning eller hot om användning av kärnvapen.

Artikel 5

Varje konventionsstat ska vidta de åtgärder som fordras

a) för att i sin nationella lagstiftning fastställa att de brott som anges i artikel 2 är brottsliga handlingar, och

b) för att belägga dessa brott med lämpliga straff, varvid hänsyn ska tas till brottens allvarliga beskaffenhet.

Artikel 6

Varje konventionsstat ska vidta de åtgärder, inbegripet i förekommande fall nationell lagstiftning, som fordras för att säkerställa att brottsliga handlingar inom denna konventions tillämpningsområde – särskilt om handlingarna är avsedda eller ägnade att framkalla skräck hos allmänheten, en grupp personer eller särskilda personer – inte under några omständigheter rättfärdigas

av överväganden av politisk, filosofisk, ideologisk, rasmässig, etnisk, religiös eller annan liknande karaktär, utan bestraffas med straff som står i överensstämmelse med handlingarnas allvarliga beskaffenhet.

Artikel 7

1. Konventionsstaterna ska samarbeta genom att

a) vidta alla åtgärder som är möjliga, inbegripet anpassning av sin nationella lagstiftning om det behövs, för att förebygga och motverka förberedelser inom sina respektive territorier till förövande av sådana brott som anges i artikel 2 inom eller utom sina territorier, däribland åtgärder för att inom dessa territorier förhindra sådan illegal verksamhet av personer, grupper och organisationer varigenom dessa främjar, anstiftar, organiserar, uppsåtligt finansierar eller uppsåtligt tillhandahåller teknisk hjälp eller information eller deltar i förövandet av sådana brott, och

b) utbyta korrekt och verifierad information i enlighet med deras nationella lagstiftning och på det sätt och enligt de villkor som denna uppställer och genom att samordna administrativa och andra åtgärder som vidtas där så är lämpligt för att upptäcka, förebygga, bekämpa och utreda de brottsliga handlingar som anges i artikel 2 och för att inleda straffrättsliga förfaranden mot personer som är misstänkta för att ha begått dessa brott; en konventionsstat ska framför allt vidta lämpliga åtgärder för att utan dröjsmål informera de andra stater som avses i artikel 9 såväl om förövandet av de brott som anges i artikel 2 som om förberedelser att begå sådana brott som kommit till dess kännedom och att även informera, i förekommande fall, internationella organisationer.

2. Konventionsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder som är förenliga med deras nationella lagstiftning för att bevara den förtroliga

karaktären hos den information som de mottar från en annan konventionsstat i förtroende med stöd av bestämmelserna i denna konvention eller genom att delta i verksamhet för att genomföra denna konvention. Om konventionsstaterna lämnar information i förtroende till internationella organisationer, ska åtgärder vidtas för att tillförsäkra att informationens konfidentialitet skyddas.

3. Konventionsstaterna är inte skyldiga enligt denna konvention att tillhandahålla information som de inte får lämna ut enligt nationell lagstiftning eller som skulle äventyra den berörda statens säkerhet eller det fysiska skyddet av kärnämnen.

4. Konventionsstaterna ska informera Förenta nationernas generalsekreterare om de behöriga myndigheter och kontaktpunkter som är ansvariga för att skicka och ta emot sådan information som avses i denna artikel. Förenta nationernas generalsekreterare ska vidarebefordra information om behöriga myndigheter och kontaktpunkter till alla konventionsstater och Internationella atomenergiorganet. Dessa myndigheter och kontaktpunkter måste vara ständigt nåbara.

Artikel 8

För att förhindra brott enligt denna konvention ska konventionsstaterna anstränga sig särskilt för att – med beaktande av relevanta rekommendationer och ålägganden från Internationella atomenergiorganet – vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa skyddet av radioaktivt material.

Artikel 9

1. Varje konventionsstat ska vidta de åtgärder som fordras för att den ska kunna utöva domsrätt beträffande de brott som anges i artikel 2 om

- a)* brottet har begåtts inom den statens territorium,
- b)* brottet har begåtts ombord på ett fartyg som förde den statens flagg eller ombord på ett luftfartyg som var registrerat enligt dess lagstiftning när brottet begicks, eller
- c)* brottet har begåtts av en av den statens medborgare.

2. En konventionsstat får även fastställa att den har domsrätt beträffande varje sådant brott om

- a)* brottet har begåtts mot en av den statens medborgare,
- b)* brottet har begåtts mot en statlig eller annan offentlig anläggning som tillhör den staten utomlands, inbegripet en ambassad eller annan diplomatisk eller konsulär lokal som tillhör den staten,
- c)* brottet har begåtts av en statslös person med hemvist inom den statens territorium,
- d)* brottet har begåtts vid ett försök att tvinga den staten att vidta eller avstå från att vidta en handling, eller
- e)* brottet har begåtts ombord på ett luftfartyg som den statens regering har under sin förvaltning.

3. Varje konventionsstat ska vid ratifikation, godtagande eller godkännande av eller anslutning till denna konvention, underrätta Förenta nationernas generalsekreterare om den domsrätt som

staten har fastställt i sin nationella lagstiftning i enlighet med punkt 2 i denna artikel. Så snart en förändring görs ska den berörda konventionsstaten omedelbart underrätta generalsekretären.

4. Varje konventionsstat ska även vidta de åtgärder som fordras för att den ska kunna utöva domsrätt beträffande de brott som anges i artikel 2 i de fall då den misstänkte befinner sig inom statens territorium och staten inte utlämnar vederbörande till någon av de konventionsstater som har fastställt att de har domsrätt i enlighet med punkt 1 eller 2 i denna artikel.

5. Denna konvention utesluter inte att en konventionsstat utövar domsrätt i brottmål i enlighet med sin nationella lagstiftning.

Artikel 10

1. När en konventionsstat har tagit emot information om att ett sådant brott som anges i artikel 2 har begåtts eller håller på att begås på den statens territorium eller att en person som har begått eller misstänks för att ha begått ett sådant brott kan befinna sig inom dess territorium, ska den berörda konventionsstaten vidta sådana åtgärder som kan fordras enligt dess nationella lagstiftning för att utreda de omständigheter som informationen avser.

2. Efter att ha övertygat sig om att omständigheterna motiverar det ska den konventionsstat inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta befinner sig, vidta de enligt den nationella lagstiftningen lämpliga åtgärderna för att säkerställa den personens närvaro för åtal eller utlämning.

3. Den som är föremål för sådana åtgärder som avses i punkt 2 i denna artikel ska ha rätt att

a) ofördröjligen sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat i vilken personen är medborgare eller för den stat som annars är behörig att tillvarata den personens rättigheter eller, om personen är statslös, för den stat inom vars territorium personen har sitt hemvist,

b) ta emot besök av en företrädare för den staten, och

c) bli informerad om sina rättigheter enligt punkterna *a* och *b*.

4. De rättigheter som anges i punkt 3 i denna artikel ska utövas i enlighet med lagar och andra författningar i den stat inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för det befinner sig, under förutsättning att dessa lagar och andra författningar gör det möjligt att fullt ut uppnå de syften som avses med de enligt punkt 3 tillerkända rättigheterna.

5. Bestämmelserna i punkterna 3 och 4 ska inte inverka på rätten för en konventionsstat med anspråk på domsrätt enligt artikel 9.1 c eller 9.2 c att anmoda Internationella Rödakorskommittén att sätta sig i förbindelse med och besöka den misstänkte.

6. Om en konventionsstat har tagit någon i förvar i enlighet med denna artikel ska den omedelbart, direkt eller via Förenta nationernas generalsekreterare, underrätta de konventionsstater som har fastställt att de har domsrätt enligt artikel 9.1 och 9.2 och, om den finner det lämpligt, alla andra berörda konventionsstater, om att personen har tagits i förvar och om de omständigheter som motiverar frihetsberövandet. Den stat som verkställer en utredning som avses i punkt 1 i denna artikel ska genast underrätta nämnda konventionsstater om utredningsresultatet och ange huruvida den avser att utöva domsrätt.

Artikel 11

1. I de fall där artikel 9 är tillämplig ska den konventionsstat inom vars territorium den misstänkte befinner sig, om den inte utlämnar vederbörande, undantagslöst och oberoende av om brottet har begåtts inom dess territorium vara skyldig att utan onödigt dröjsmål genom förfaranden i enlighet med den statens lagstiftning överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för beslut i åtalsfrågan. Dessa myndigheter ska fatta beslut enligt samma regler som gäller i fråga om varje annat brott av allvarlig karaktär enligt lagstiftningen i den staten.

2. Om en konventionsstat enligt sin nationella lag har rätt att utlämna eller på annat sätt överföra en av sina medborgare endast på villkor att vederbörande återlämnas till den staten för att avtjäna det straff som ådömts till följd av den rättegång eller det förfarande för vilket utlämning eller överförande begärdes, och denna stat och den stat som begär utlämning är överens om detta alternativ och de andra villkor som de anser lämpliga, ska en sådan villkorad utlämning eller ett sådant överförande vara tillräckligt för att upphäva den skyldighet som anges i punkt 1.

Artikel 12

Den som tas i fängsligt förvar eller gentemot vilken andra åtgärder vidtas eller förfaranden genomförs med stöd av denna konvention ska garanteras en rättvis behandling som innefattar åtnjutande av alla rättigheter och garantier i enlighet med lagstiftningen i den stat inom vars territorium personen befinner sig och i enlighet med tillämpliga folkrättsliga bestämmelser, däribland principerna om de mänskliga rättigheterna.

Artikel 13

1. De brott som anges i artikel 2 ska anses tillhöra de utlämningsbara brotten i varje utlämningsavtal som redan föreligger mellan några av konventionsstaterna före denna konventions ikraftträdande. Konventionsstaterna åtar sig att ta med sådana brott som utlämningsbara brott i varje utlämningsavtal som där efter kommer att ingås mellan dem.

2. Om en konventionsstat, som för utlämning ställer som villkor att ett utlämningsavtal ska föreligga, mottar en framställning om utlämning från en annan konventionsstat med vilken den inte har sådant avtal, får den anmodade konventionsstaten efter fritt val betrakta denna konvention som laglig grund för utlämning för de brott som anges i artikel 2. För utlämning ska gälla de övriga villkor som föreskrivs i den anmodade statens lagstiftning.

3. Konventionsstater som för utlämning inte ställer som villkor att ett utlämningsavtal ska föreligga, ska sinsemellan betrakta de brott som anges i artikel 2 som utlämningsbara brott i enlighet med de villkor som uppställs i den anmodade statens lagstiftning.

4. Om så är nödvändigt ska för utlämning mellan konventionsstater de brott som anges i artikel 2 behandlas som om de begåtts inte endast på gärningsorten utan även inom territoriet för de stater som har fastställt att de har domsrätt enligt artikel 9.1 och 9.2.

5. Bestämmelserna i alla fördrag och avtal om utlämning mellan konventionsstater med avseende på brott som anges i artikel 2 ska anses vara ändrade mellan konventionsstaterna i den utsträckning som de är oförenliga med denna konvention.

Artikel 14

1. Konventionsstaterna ska lämna varandra mesta möjliga bistånd i samband med utredningar, straffrättsliga förfaranden eller utlämningsförfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artikel 2, inberäknat bistånd med tillhandahållande av bevismaterial som de förfogar över och som är nödvändigt för förfarandet.

2. Konventionsstaterna ska fullgöra sina skyldigheter enligt punkt 1 i denna artikel i överensstämmelse med de fördrag eller andra avtal om ömsesidig rättslig hjälp som kan finnas mellan dem. Saknas sådana fördrag eller avtal, ska konventionsstaterna bistå varandra i enlighet med sin nationella lagstiftning.

Artikel 15

Inget av de brott som anges i artikel 2 ska med avseende på utlämning eller ömsesidig rättslig hjälp betraktas som ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv. Följaktligen får en framställning om utlämning eller ömsesidig rättslig hjälp med anledning av ett sådant brott inte avslås endast av det skälet att framställningen avser ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller som ett brott inspirerat av politiska motiv.

Artikel 16

Ingen bestämmelse i denna konvention ska tolkas så att utlämningsskyldighet eller skyldighet att lämna ömsesidig rättslig hjälp uppkommer om den anmodade staten har grundad anledning att anta att en framställning om utlämning för brott som anges i artikel 2 eller om ömsesidig rättslig hjälp avseende sådant brott har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person i anledning

av dennas ras, trosbekännelse, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning, eller att bifall till framställningen skulle vara till men för den personens ställning av något av dessa skäl.

Artikel 17

1. En person som är i fängsligt förvar eller undergår verkställighet av en påföljd inom en konventionsstats territorium och vars närvaro i en annan konventionsstat begärs för vittnesmål, identifiering eller annan medverkan för att få fram bevis för utredning av eller åtal för brott enligt denna konvention, får överföras under förutsättning att

a) personen frivilligt och välinformerad ger sitt samtycke, och

b) båda staternas behöriga myndigheter ger sitt tillstånd, med förbehåll för sådana villkor som dessa stater kan anse vara lämpliga.

2. Vid tillämpningen av denna artikel gäller följande.

a) Den stat till vilken personen överförs ska ha behörighet och skyldighet att hålla den överförda personen i fängsligt förvar, såvida inte den stat från vilken personen överfördes begär eller tillåter något annat.

b) Den stat till vilken personen överförs ska ofördröjligen fullgöra sin skyldighet att återlämna personen till fängsligt förvar i den stat från vilken personen överfördes i enlighet med vad de båda staternas behöriga myndigheter i förväg eller på annat sätt kommit överens om.

c) Den stat till vilken personen överförs får inte kräva att den stat varifrån personen överfördes inleder ett utlämningsförfarande för att personen ska återlämnas.

d) Den överförda personen ska i fråga om verkställigheten av den påföljd som verkställs i den stat varifrån överförandet skedde tillgodoräknas den tid som tillbringas i fängsligt förvar i den stat till vilken personen överfördes.

3. Utan samtycke av den konventionsstat från vilken personen ska överföras i enlighet med denna artikel, får inte den personen, oavsett hans eller hennes nationalitet, inom territoriet för den stat till vilken överförandet sker åtalas eller häktas eller bli föremål för någon annan frihetsberövande åtgärd med avseende på gärningar som har begåtts eller domar som meddelats före personens avresa från territoriet för den stat från vilken han eller hon överfördes.

Artikel 18

1. När radioaktivt material, anordningar eller kärntekniska anläggningar tas i beslag eller på annat sätt tas om hand efter att ett sådant brott som anges i artikel 2 har begåtts, ska den konventionsstat som har föremålen i sin besittning

a) vidta åtgärder för att oskadliggöra det radioaktiva materialet, anordningen eller den kärntekniska anläggningen,

b) tillförsäkra att alla kärnämnen förvaras i enlighet med Internationella atomenergiorganets säkerhetsföreskrifter, och

c) ta hänsyn till rekommendationer som gäller fysiskt skydd samt hälso- och säkerhetsstandarder som publicerats av Internationella atomenergiorganet.

2. När rättsliga förfaranden med anledning av ett sådant brott som anges i artikel 2 har avslutats, eller dessförinnan om det krävs enligt folkrättsliga regler, ska, efter överläggningar (särskilt beträffande formerna för återlämnande och förvaring) allt radio-

aktivt material och varje anordning eller kärnteknisk anläggning lämnas tillbaka till den konventionsstat i vilken den person som äger det radioaktiva materialet, anordningen eller den kärntekniska anläggningen är medborgare eller har sitt hemvist, eller till den konventionsstat från vars territorium föremålen stals eller åtkoms på annat rättsstridigt sätt.

3. *a)* Om en konventionsstat på grund av nationell lag eller folk-rättsliga regler är förbjuden att återlämna eller ta emot radioaktivt material, anordning eller kärnteknisk anläggning eller om de berörda konventionsstaterna, med beaktande av punkt 3 b i denna artikel, kommer överens om det, ska den konventionsstat som har det radioaktiva materialet, anordningarna eller de kärntekniska anläggningarna i sin besittning fortsätta att vidta de åtgärder som anges i punkt 1 i denna artikel; sådant radioaktivt material eller sådana anordningar eller kärntekniska anläggningar får bara användas för fredliga ändamål.

b) Om den konventionsstat som har det radioaktiva materialet, anordningarna eller de kärntekniska anläggningarna i sin besittning inte lagligen kan ha det, ska denna stat tillse att föremålen så snart som möjligt överförs till en konventionsstat för vilken innehavet är lagligt och som, där så är lämpligt, i samråd med den första staten, har ställt garantier som svarar mot kraven enligt punkt 1 i denna artikel, i syfte att oskadliggöra föremålen; sådant radioaktivt material eller sådana anordningar eller kärntekniska anläggningar får bara användas för fredliga ändamål.

4. Om det radioaktiva material eller de anordningar eller kärntekniska anläggningar som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel inte tillhör någon av konventionsstaterna, en medborgare eller någon som har hemvist i en konventionsstat, eller inte stulits eller på annat sätt åtkommit olagligt från en konventionsstats territorium, eller om ingen stat är beredd att ta emot sådana föremål enligt punkt 3 i denna artikel, ska, med beaktande av punkt 3 b i denna artikel, ett särskilt beslut om hanteringen fat-

tas efter överläggningar mellan de stater som är berörda och alla relevanta internationella organisationer.

5. För att iaktta vad som anges i punkterna 1–4 i denna artikel, får den konventionsstat som har det radioaktiva materialet, anordningen eller den kärntekniska anläggningen i sin besittning begära hjälp från och samarbete med andra konventionsstater, särskilt de berörda konventionsstaterna, och alla relevanta internationella organisationer, särskilt Internationella atomenergiorganet. Konventionsstaterna och de relevanta internationella organisationerna uppmanas att lämna största möjliga hjälp enligt denna punkt.

6. De konventionsstater som är inbegripna i bortskaffande eller kvarhållande av radioaktivt material, anordning eller kärnteknisk anläggning enligt denna artikel ska informera Internationella atomenergiorganets generaldirektör på vilket sätt sådana föremål bortskaffas eller hålls kvar. Internationella atomenergiorganets generaldirektör ska vidarebefordra informationen till de andra konventionsstaterna.

7. Inget i denna artikel påverkar de internationella bestämmelser som reglerar ansvar för radiologiska skador, eller andra folkrättsliga bestämmelser, i händelse av utsläpp i samband med ett sådant brott som avses i artikel 2.

Artikel 19

Den konventionsstat där en misstänkt åtalas, ska i enlighet med sin nationella lagstiftning eller sina tillämpliga förfaranden meddela slutresultatet av förfarandet till Förenta nationernas generalsekreterare som ska vidarebefordra informationen till de övriga konventionsstaterna.

Artikel 20

Konventionsstaterna ska samråda med varandra direkt eller genom Förenta nationernas generalsekreterare, med hjälp av internationella organisationer efter behov, för att tillförsäkra ett effektivt genomförande av denna konvention.

Artikel 21

Konventionsstaterna ska fullgöra sina förpliktelser enligt denna konvention på ett sätt som är förenligt med principerna om staters suveräna likställdhet och territoriella integritet samt med principen om nonintervention.

Artikel 22

Ingen bestämmelse i denna konvention tillåter en konventionsstat att inom en annan konventionsstats territorium utöva domsrätt och fullgöra uppgifter som är uteslutande förbehållna myndigheterna i den andra konventionsstaten enligt dess nationella lagstiftningen.

Artikel 23

1. Varje tvist mellan två eller flera konventionsstater angående tolkningen eller tillämpningen av denna konvention som inte kan lösas genom förhandling inom skälig tid, ska på begäran av någon av dem hänskjutas till skiljeförfarande. Om parterna inom sex månader efter det att begäran om skiljeförfarande framställts inte kan enas om utformningen av detta, kan endera parten hänskjuta tvisten till Internationella domstolen genom ansökan i enlighet med domstolens stadga.

2. Varje stat får vid undertecknande, ratifikation, godtagande eller godkännande av denna konvention eller vid anslutning till den förklara att den inte anser sig vara bunden av punkt 1 i denna artikel. De övriga konventionsstaterna blir inte bundna av punkt 1 i förhållande till en konventionsstat som har gjort ett sådant förbehåll.

3. En stat som har gjort ett förbehåll enligt punkt 2 får när som helst återta förbehållet genom en underrättelse till Förenta nationernas generalsekreterare.

Artikel 24

1. Denna konvention ska vara öppen för undertecknande av alla stater från och med den 14 september 2005 till och med den 31 december 2006 i Förenta nationernas högkvarter i New York.

2. Denna konvention ska ratificeras, godtas eller godkännas. Ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrumenten ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare.

3. Denna konvention ska stå öppen för anslutning av alla stater. Anslutningsinstrumenten ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare.

Artikel 25

1. Denna konvention träder i kraft den trettionde dagen efter den dag då det tjugoandra ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet deponerades hos Förenta nationernas generalsekreterare.

2. För varje stat som ratificerar, godtar, godkänner eller ansluter sig till konventionen efter det att det tjugoandra ratifikations-,

godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet har deponerats träder konventionen i kraft den trettionde dagen efter den dag då staten i fråga deponerade sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument.

Artikel 26

1. En stat får föreslå ändringar av denna konvention. Ändringsförslaget ska ges in till depositarien, som omedelbart ska sända det till alla konventionsstater.

2. Om en majoritet av konventionsstaterna begär att depositarien sammankallar en konferens för att behandla ändringsförslagen, ska depositarien inbjuda alla konventionsstater att delta i en sådan konferens; denna får inte påbörjas tidigare än tre månader efter det att inbjudningarna har sänts ut.

3. Konferensen ska göra sitt yttersta för att ändringar ska antas enhälligt. Om inte detta är möjligt, ska ändringar antas med två tredjedels majoritet av alla konventionsstater. Alla ändringar som antas vid konferensen ska depositarien genast sända till alla konventionsstater.

4. De ändringar som har antagits enligt punkt 3 i denna artikel träder i kraft för varje konventionsstat som deponerar sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument den trettionde dagen efter den dag då två tredjedelar av konventionsstaterna deponerat relevant instrument. Därefter ska ändringen träda i kraft för en konventionsstat den trettionde dagen efter den dag då den staten deponerat sitt relevanta instrument.

Artikel 27

1. En konventionsstat får säga upp denna konvention genom skriftlig underrättelse till Förenta nationernas generalsekreterare.
2. Uppsägningen träder i kraft ett år efter den dag då Förenta nationernas generalsekreterare tog emot underrättelsen.

Artikel 28

Originalen till denna konvention, vars arabiska, kinesiska, engelska, franska, ryska och spanska texter är lika giltiga, ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare, som ska överlämna bestyrkta kopior till alla stater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade av sina regeringar, undertecknat denna konvention, som öppnades för undertecknande i New York den 14 september 2005.

PROTOCOL OF 2005 TO THE CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF MARITIME NAVIGATION

Preamble

THE STATES PARTIES to this Protocol,

BEING PARTIES to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation done at Rome on 10 March 1988,

ACKNOWLEDGING that terrorist acts threaten international peace and security,

MINDFUL of resolution A.924(22) of the Assembly of the International Maritime Organization requesting the revision of existing international legal and technical measures and the consideration of new measures in order to prevent and suppress terrorism against ships and to improve security aboard and ashore, and thereby to reduce the risk to passengers, crews and port personnel on board ships and in port areas and to vessels and their cargoes,

CONSCIOUS of the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed to United Nations General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, *inter alia*, the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

NOTING United Nations General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

RECALLING resolutions 1368 (2001) and 1373 (2001) of the United Nations Security Council, which reflect international will to combat terrorism in all its forms and manifestations, and which assigned tasks and responsibilities to States, and taking into account the continued threat from terrorist attacks,

RECALLING ALSO resolution 1540 (2004) of the United Nations Security Council, which recognizes the urgent need for all States to take additional effective measures to prevent the proliferation of nuclear, chemical or biological weapons and their means of delivery,

RECALLING FURTHER the Convention on Offences and Certain Other Acts Committed on Board Aircraft, done at Tokyo on 14 September 1963; the Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, done at The Hague on 16 December 1970; the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 23 September 1971; the Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, adopted by the General Assembly of the United Nations on 14 December 1973; the International Convention against the Taking of Hostages, adopted by the General Assembly of the United Nations on 17 December 1979; the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, done at Vienna on 26 October 1979 and amendments thereto adopted on 8 July 2005; the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, supplementary to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988; the Protocol for the Suppression of

Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988; the Convention on the Marking of Plastic Explosives for the Purpose of Detection, done at Montreal on 1 March 1991; the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1997; the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted by the General Assembly of the United Nations on 9 December 1999, and the International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism adopted by the General Assembly of the United Nations on 13 April 2005,

BEARING IN MIND the importance of the United Nations Convention on the Law of the Sea done at Montego Bay, on 10 December 1982, and of the customary international law of the sea,

CONSIDERING resolution 59/46 of the United Nations General Assembly, which reaffirmed that international co-operation as well as actions by States to combat terrorism should be conducted in conformity with the principles of the Charter of the United Nations, international law and relevant international conventions, and resolution 59/24 of the United Nations General Assembly, which urged States to become parties to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation and its Protocol, invited States to participate in the review of those instruments by the Legal Committee of the International Maritime Organization to strengthen the means of combating such unlawful acts, including terrorist acts, and also urged States to take appropriate measures to ensure the effective implementation of those instruments, in particular through the adoption of legislation, where appropriate, aimed at ensuring that there is a proper framework for responses to incidents of armed robbery and terrorist acts at sea,

CONSIDERING ALSO the importance of the amendments to the International Convention for the Safety of Life at Sea, 1974, and of the International Ship and Port Facility Security (ISPS) Code, both adopted by the 2002 Conference of Contracting Governments to that Convention in establishing an appropriate international technical framework involving co-operation between Governments, Government agencies, national and local administrations and the shipping and port industries to detect security threats and take preventative measures against security incidents affecting ships or port facilities used in international trade,

CONSIDERING FURTHER resolution 58/187 of the United Nations General Assembly, which reaffirmed that States must ensure that any measure taken to combat terrorism complies with their obligations under international law, in particular international human rights, refugee and humanitarian law,

BELIEVING that it is necessary to adopt provisions supplementary to those of the Convention, to suppress additional terrorist acts of violence against the safety and security of international maritime navigation and to improve its effectiveness,

HAVE AGREED as follows:

ARTICLE 1

For the purposes of this Protocol:

- 1 "Convention" means the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988.
- 2 "Organization" means the International Maritime Organization (IMO).

3 “Secretary-General” means the Secretary-General of the Organization.

ARTICLE 2

Article 1 of the Convention is amended to read as follows:

Article 1

1 For the purposes of this Convention:

- (a) “ship” means a vessel of any type whatsoever not permanently attached to the sea-bed, including dynamically supported craft, submersibles, or any other floating craft.
- (b) “transport” means to initiate, arrange or exercise effective control, including decision-making authority, over the movement of a person or item.
- (c) “serious injury or damage” means:
  - (i) serious bodily injury; or
  - (ii) extensive destruction of a place of public use, State or government facility, infrastructure facility, or public transportation system, resulting in major economic loss; or
  - (iii) substantial damage to the environment, including air, soil, water, fauna, or flora.
- (d) “BCN weapon” means:
  - (i) “biological weapons”, which are:
    - (1) microbial or other biological agents, or toxins whatever their origin or method of production, of types and in quantities that have no justification for prophylactic, protective or other peaceful purposes; or
    - (2) weapons, equipment or means of delivery designed to use such agents or toxins for hostile purposes or in armed conflict.
  - (ii) “chemical weapons”, which are, together or separately:
    - (1) toxic chemicals and their precursors, except where intended for:
      - (A) industrial, agricultural, research, medical, pharmaceutical or other peaceful purposes; or
      - (B) protective purposes, namely those purposes directly related to protection against toxic chemicals and to protection against chemical weapons; or

- (C) military purposes not connected with the use of chemical weapons and not dependent on the use of the toxic properties of chemicals as a method of warfare; or
- (D) law enforcement including domestic riot control purposes,

as long as the types and quantities are consistent with such purposes;

- (2) munitions and devices specifically designed to cause death or other harm through the toxic properties of those toxic chemicals specified in subparagraph (ii)(1), which would be released as a result of the employment of such munitions and devices;
- (3) any equipment specifically designed for use directly in connection with the employment of munitions and devices specified in subparagraph (ii)(2).

(iii) nuclear weapons and other nuclear explosive devices.

- (e) “toxic chemical” means any chemical which through its chemical action on life processes can cause death, temporary incapacitation or permanent harm to humans or animals. This includes all such chemicals, regardless of their origin or of their method of production, and regardless of whether they are produced in facilities, in munitions or elsewhere.
- (f) “precursor” means any chemical reactant which takes part at any stage in the production by whatever method of a toxic chemical. This includes any key component of a binary or multicomponent chemical system.
- (g) “Organization” means the International Maritime Organization (IMO).
- (h) “Secretary-General” means the Secretary-General of the Organization.

2 For the purposes of this Convention:

- (a) the terms “place of public use”, “State or government facility”, “infrastructure facility”, and “public transportation system” have the same meaning as given to those terms in the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, done at New York on 15 December 1997; and
- (b) the terms “source material” and “special fissionable material” have the same meaning as given to those terms in the Statute of the International Atomic Energy Agency (IAEA), done at New York on 26 October 1956.

ARTICLE 3

The following text is added as article 2bis of the Convention:

Article 2bis

- 1 Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international human rights, refugee and humanitarian law.
- 2 This Convention does not apply to the activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law.
- 3 Nothing in this Convention shall affect the rights, obligations and responsibilities under the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons, done at Washington, London and Moscow on 1 July 1968, the Convention on the Prohibition of the Development, Production and Stockpiling of Bacteriological (Biological) and Toxin Weapons and on their Destruction, done at Washington, London and Moscow on 10 April 1972, or the Convention on the Prohibition of the Development, Production, Stockpiling and Use of Chemical Weapons and on their Destruction, done at Paris on 13 January 1993, of States Parties to such treaties.

ARTICLE 4

- 1 **The *chapeau* of article 3, paragraph 1 of the Convention is replaced by the following text:**

Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:

- 2 **Article 3, paragraph 1(f) of the Convention is replaced by the following text:**

(f) communicates information which that person knows to be false, thereby endangering the safe navigation of a ship.

- 3 **Article 3, paragraph 1(g) of the Convention is deleted.**

- 4 **Article 3, paragraph 2 of the Convention is replaced by the following text:**

- 2 Any person also commits an offence if that person threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraphs 1 (b), (c), and (e), if that threat is likely to endanger the safe navigation of the ship in question.

5 The following text is added as article 3bis of the Convention:

Article 3bis

- 1 Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:
- (a) when the purpose of the act, by its nature or context, is to intimidate a population, or to compel a government or an international organization to do or to abstain from doing any act:
    - (i) uses against or on a ship or discharges from a ship any explosive, radioactive material or BCN weapon in a manner that causes or is likely to cause death or serious injury or damage; or
    - (ii) discharges, from a ship, oil, liquefied natural gas, or other hazardous or noxious substance, which is not covered by subparagraph (a)(i), in such quantity or concentration that causes or is likely to cause death or serious injury or damage; or
    - (iii) uses a ship in a manner that causes death or serious injury or damage; or
    - (iv) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, to commit an offence set forth in subparagraph (a)(i), (ii) or (iii); or
  - (b) transports on board a ship:
    - (i) any explosive or radioactive material, knowing that it is intended to be used to cause, or in a threat to cause, with or without a condition, as is provided for under national law, death or serious injury or damage for the purpose of intimidating a population, or compelling a government or an international organization to do or to abstain from doing any act; or
    - (ii) any BCN weapon, knowing it to be a BCN weapon as defined in article 1; or
    - (iii) any source material, special fissionable material, or equipment or material especially designed or prepared for the processing, use or production of special fissionable material, knowing that it is intended to be used in a nuclear explosive activity or in any other nuclear activity not under safeguards pursuant to an IAEA comprehensive safeguards agreement; or
    - (iv) any equipment, materials or software or related technology that significantly contributes to the design, manufacture or delivery of a BCN weapon, with the intention that it will be used for such purpose.

2 It shall not be an offence within the meaning of this Convention to transport an item or material covered by paragraph 1(b)(iii) or, insofar as it relates to a nuclear weapon or other nuclear explosive device, paragraph 1(b)(iv), if such item or material is transported to or from the territory of, or is otherwise transported under the control of, a State Party to the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons where:

- (a) the resulting transfer or receipt, including internal to a State, of the item or material is not contrary to such State Party's obligations under the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons and,
- (b) if the item or material is intended for the delivery system of a nuclear weapon or other nuclear explosive device of a State Party to the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons, the holding of such weapon or device is not contrary to that State Party's obligations under that Treaty.

6 The following text is added as article 3ter of the Convention:

Article 3ter

Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally transports another person on board a ship knowing that the person has committed an act that constitutes an offence set forth in article 3, 3bis or 3quater or an offence set forth in any treaty listed in the Annex, and intending to assist that person to evade criminal prosecution.

7 The following text is added as article 3quater of the Convention:

Article 3quater

Any person also commits an offence within the meaning of this Convention if that person:

- (a) unlawfully and intentionally injures or kills any person in connection with the commission of any of the offences set forth in article 3, paragraph 1, article 3bis, or article 3ter; or
- (b) attempts to commit an offence set forth in article 3, paragraph 1, article 3bis, paragraph 1(a)(i), (ii) or (iii), or subparagraph (a) of this article; or
- (c) participates as an accomplice in an offence set forth in article 3, article 3bis, article 3ter, or subparagraph (a) or (b) of this article; or
- (d) organizes or directs others to commit an offence set forth in article 3, article 3bis, article 3ter, or subparagraph (a) or (b) of this article; or
- (e) contributes to the commission of one or more offences set forth in article 3, article 3bis, article 3ter or subparagraph (a) or (b) of this article, by a group of persons acting with a common purpose, intentionally and either:
  - (i) with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence set forth in article 3, 3bis or 3ter; or

- (ii) in the knowledge of the intention of the group to commit an offence set forth in article 3, *3bis* or *3ter*.

ARTICLE 5

1 Article 5 of the Convention is replaced by the following text:

Each State Party shall make the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

2 The following text is added as article *5bis* of the Convention:

Article *5bis*

- 1 Each State Party, in accordance with its domestic legal principles, shall take the necessary measures to enable a legal entity located in its territory or organized under its laws to be held liable when a person responsible for management or control of that legal entity has, in that capacity, committed an offence set forth in this Convention. Such liability may be criminal, civil or administrative.
- 2 Such liability is incurred without prejudice to the criminal liability of individuals having committed the offences.
- 3 Each State Party shall ensure, in particular, that legal entities liable in accordance with paragraph 1 are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal, civil or administrative sanctions. Such sanctions may include monetary sanctions.

ARTICLE 6

1 The *chapeau* of article 6, paragraph 1 of the Convention is replaced by the following text:

- 1 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* when the offence is committed:

2 Article 6, paragraph 3 of the Convention is replaced by the following text:

- 3 Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General. If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

3 Article 6, paragraph 4 of the Convention is replaced by the following text:

- 4 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite the alleged offender to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2 of this article.

ARTICLE 7

The following text is added as the Annex to the Convention:

ANNEX

- 1 Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, done at The Hague on 16 December 1970.
- 2 Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 23 September 1971.
- 3 Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, adopted by the General Assembly of the United Nations on 14 December 1973.
- 4 International Convention against the Taking of Hostages, adopted by the General Assembly of the United Nations on 17 December 1979.
- 5 Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, done at Vienna on 26 October 1979.
- 6 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, supplementary to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988.
- 7 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988.
- 8 International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1997.
- 9 International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted by the General Assembly of the United Nations on 9 December 1999.

ARTICLE 8

1 Article 8, paragraph 1 of the Convention is replaced by the following text:

- 1 The master of a ship of a State Party (the “flag State”) may deliver to the authorities of any other State Party (the “receiving State”) any person who the master has reasonable grounds to believe has committed an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter*, or *3quater*.

2 The following text is added as article *8bis* of the Convention:

Article *8bis*

- 1 States Parties shall co-operate to the fullest extent possible to prevent and suppress unlawful acts covered by this Convention, in conformity with international law, and shall respond to requests pursuant to this article as expeditiously as possible.

- 2 Each request pursuant to this article should, if possible, contain the name of the suspect ship, the IMO ship identification number, the port of registry, the ports of origin and destination, and any other relevant information. If a request is conveyed orally, the requesting Party shall confirm the request in writing as soon as possible. The requested Party shall acknowledge its receipt of any written or oral request immediately.
- 3 States Parties shall take into account the dangers and difficulties involved in boarding a ship at sea and searching its cargo, and give consideration to whether other appropriate measures agreed between the States concerned could be more safely taken in the next port of call or elsewhere.
- 4 A State Party that has reasonable grounds to suspect that an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* has been, is being or is about to be committed involving a ship flying its flag, may request the assistance of other States Parties in preventing or suppressing that offence. The States Parties so requested shall use their best endeavours to render such assistance within the means available to them.
- 5 Whenever law enforcement or other authorized officials of a State Party (“the requesting Party”) encounter a ship flying the flag or displaying marks of registry of another State Party (“the first Party”) located seaward of any State’s territorial sea, and the requesting Party has reasonable grounds to suspect that the ship or a person on board the ship has been, is or is about to be involved in the commission of an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater*, and the requesting Party desires to board,
  - (a) it shall request, in accordance with paragraphs 1 and 2 that the first Party confirm the claim of nationality, and
  - (b) if nationality is confirmed, the requesting Party shall ask the first Party (hereinafter referred to as “the flag State”) for authorization to board and to take appropriate measures with regard to that ship which may include stopping, boarding and searching the ship, its cargo and persons on board, and questioning the persons on board in order to determine if an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* has been, is being or is about to be committed, and
  - (c) the flag State shall either:
    - (i) authorize the requesting Party to board and to take appropriate measures set out in subparagraph (b), subject to any conditions it may impose in accordance with paragraph 7; or
    - (ii) conduct the boarding and search with its own law enforcement or other officials; or
    - (iii) conduct the boarding and search together with the requesting Party, subject to any conditions it may impose in accordance with paragraph 7; or
    - (iv) decline to authorize a boarding and search.

The requesting Party shall not board the ship or take measures set out in subparagraph (b) without the express authorization of the flag State.

- (d) Upon or after depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party may notify the Secretary-General that, with respect to ships flying its flag or displaying its mark of registry, the requesting Party is granted authorization to board and search the ship, its cargo and persons on board, and to question the persons on board in order to locate and examine documentation of its nationality and determine if an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* has been, is being or is about to be committed, if there is no response from the first Party within four hours of acknowledgement of receipt of a request to confirm nationality.
- (e) Upon or after depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party may notify the Secretary-General that, with respect to ships flying its flag or displaying its mark of registry, the requesting Party is authorized to board and search a ship, its cargo and persons on board, and to question the persons on board in order to determine if an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* has been, is being or is about to be committed.

The notifications made pursuant to this paragraph can be withdrawn at any time.

- 6 When evidence of conduct described in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* is found as the result of any boarding conducted pursuant to this article, the flag State may authorize the requesting Party to detain the ship, cargo and persons on board pending receipt of disposition instructions from the flag State. The requesting Party shall promptly inform the flag State of the results of a boarding, search, and detention conducted pursuant to this article. The requesting Party shall also promptly inform the flag State of the discovery of evidence of illegal conduct that is not subject to this Convention.
- 7 The flag State, consistent with the other provisions of this Convention, may subject its authorization under paragraph 5 or 6 to conditions, including obtaining additional information from the requesting Party, and conditions relating to responsibility for and the extent of measures to be taken. No additional measures may be taken without the express authorization of the flag State, except when necessary to relieve imminent danger to the lives of persons or where those measures derive from relevant bilateral or multilateral agreements.
- 8 For all boardings pursuant to this article, the flag State has the right to exercise jurisdiction over a detained ship, cargo or other items and persons on board, including seizure, forfeiture, arrest and prosecution. However, the flag State may, subject to its constitution and laws, consent to the exercise of jurisdiction by another State having jurisdiction under article 6.
- 9 When carrying out the authorized actions under this article, the use of force shall be avoided except when necessary to ensure the safety of its officials and persons on board, or where the officials are obstructed in the execution of the authorized actions. Any use of force pursuant to this article shall not exceed the minimum degree of force which is necessary and reasonable in the circumstances.

10 Safeguards:

- (a) Where a State Party takes measures against a ship in accordance with this article, it shall:
  - (i) take due account of the need not to endanger the safety of life at sea;
  - (ii) ensure that all persons on board are treated in a manner which preserves their basic human dignity, and in compliance with the applicable provisions of international law, including international human rights law;
  - (iii) ensure that a boarding and search pursuant to this article shall be conducted in accordance with applicable international law;
  - (iv) take due account of the safety and security of the ship and its cargo;
  - (v) take due account of the need not to prejudice the commercial or legal interests of the flag State;
  - (vi) ensure, within available means, that any measure taken with regard to the ship or its cargo is environmentally sound under the circumstances;
  - (vii) ensure that persons on board against whom proceedings may be commenced in connection with any of the offences set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* are afforded the protections of paragraph 2 of article 10, regardless of location;
  - (viii) ensure that the master of a ship is advised of its intention to board, and is, or has been, afforded the opportunity to contact the ship's owner and the flag State at the earliest opportunity; and
  - (ix) take reasonable efforts to avoid a ship being unduly detained or delayed.

- (b) Provided that authorization to board by a flag State shall not *per se* give rise to its liability, States Parties shall be liable for any damage, harm or loss attributable to them arising from measures taken pursuant to this article when:
  - (i) the grounds for such measures prove to be unfounded, provided that the ship has not committed any act justifying the measures taken; or
  - (ii) such measures are unlawful or exceed those reasonably required in light of available information to implement the provisions of this article.

States Parties shall provide effective recourse in respect of such damage, harm or loss.

- (c) Where a State Party takes measures against a ship in accordance with this Convention, it shall take due account of the need not to interfere with or to affect:
    - (i) the rights and obligations and the exercise of jurisdiction of coastal States in accordance with the international law of the sea; or
    - (ii) the authority of the flag State to exercise jurisdiction and control in administrative, technical and social matters involving the ship.
  - (d) Any measure taken pursuant to this article shall be carried out by law enforcement or other authorized officials from warships or military aircraft, or from other ships or aircraft clearly marked and identifiable as being on government service and authorized to that effect and, notwithstanding articles 2 and *2bis*, the provisions of this article shall apply.
  - (e) For the purposes of this article “law enforcement or other authorized officials” means uniformed or otherwise clearly identifiable members of law enforcement or other government authorities duly authorized by their government. For the specific purpose of law enforcement under this Convention, law enforcement or other authorized officials shall provide appropriate government-issued identification documents for examination by the master of the ship upon boarding.
- 11 This article does not apply to or limit boarding of ships conducted by any State Party in accordance with international law, seaward of any State’s territorial sea, including boardings based upon the right of visit, the rendering of assistance to persons, ships and property in distress or peril, or an authorization from the flag State to take law enforcement or other action.
- 12 States Parties are encouraged to develop standard operating procedures for joint operations pursuant to this article and consult, as appropriate, with other States Parties with a view to harmonizing such standard operating procedures for the conduct of operations.
- 13 States Parties may conclude agreements or arrangements between them to facilitate law enforcement operations carried out in accordance with this article.
- 14 Each State Party shall take appropriate measures to ensure that its law enforcement or other authorized officials, and law enforcement or other authorized officials of other States Parties acting on its behalf, are empowered to act pursuant to this article.
- 15 Upon or after depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, each State Party shall designate the authority, or, where necessary, authorities to receive and respond to requests for assistance, for confirmation of nationality, and for authorization to take appropriate measures. Such designation, including contact information, shall be notified to the Secretary-General within one month of becoming a Party, who shall inform all other States Parties within one month of the designation. Each State Party is responsible for providing prompt notice through the Secretary-General of any changes in the designation or contact information.

ARTICLE 9

Article 10, paragraph 2 is replaced by the following text:

- 2 Any person who is taken into custody, or regarding whom any other measures are taken or proceedings are being carried out pursuant to this Convention, shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international human rights law.

ARTICLE 10

1 Article 11, paragraphs 1, 2, 3 and 4 are replaced by the following text:

- 1 The offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.
- 2 If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater*. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State Party.
- 3 States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State Party.
- 4 If necessary, the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater* shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in a place within the jurisdiction of the State Party requesting extradition.

2 The following text is added as article 11*bis*, of the Convention:

Article 11*bis*

None of the offences set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* shall be regarded for the purposes of extradition or mutual legal assistance as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

3 The following text is added as article 11ter of the Convention:

Article 11ter

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin, political opinion or gender, or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

ARTICLE 11

1 Article 12, paragraph 1 of the Convention is replaced by the following text:

1 States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater*, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2 The following text is added as article 12bis of the Convention:

Article 12bis

1 A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* may be transferred if the following conditions are met:

- (a) the person freely gives informed consent; and
- (b) the competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2 For the purposes of this article:

- (a) the State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;
- (b) the State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;
- (c) the State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

- (d) the person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which the person was transferred for time spent in the custody of the State to which the person was transferred.
- 3 Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with this article so agrees, that person, whatever that person's nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to that person's departure from the territory of the State from which such person was transferred.

ARTICLE 12

Article 13 of the Convention is replaced by the following text:

- 1 States Parties shall co-operate in the prevention of the offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater*, particularly by:
- (a) taking all practicable measures to prevent preparation in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories;
  - (b) exchanging information in accordance with their national law, and co-ordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences set forth in articles 3, *3bis*, *3ter* and *3quater*.
- 2 When, due to the commission of an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater*, the passage of a ship has been delayed or interrupted, any State Party in whose territory the ship or passengers or crew are present shall be bound to exercise all possible efforts to avoid a ship, its passengers, crew or cargo being unduly detained or delayed.

ARTICLE 13

Article 14 of the Convention is replaced by the following text:

Any State Party having reason to believe that an offence set forth in article 3, *3bis*, *3ter* or *3quater* will be committed shall, in accordance with its national law, furnish as promptly as possible any relevant information in its possession to those States which it believes would be the States having established jurisdiction in accordance with article 6.

ARTICLE 14

Article 15, paragraph 3 of the Convention is replaced by the following text:

- 3 The information transmitted in accordance with paragraphs 1 and 2 shall be communicated by the Secretary-General to all States Parties, to Members of the Organization, to other States concerned, and to the appropriate international intergovernmental organizations.

ARTICLE 15

Interpretation and application

- 1 The Convention and this Protocol shall, as between the Parties to this Protocol, be read and interpreted together as one single instrument.
- 2 Articles 1 to 16 of the Convention, as revised by this Protocol, together with articles 17 to 24 of this Protocol and the Annex thereto, shall constitute and be called the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, 2005 (2005 SUA Convention).

ARTICLE 16

The following text is added as article 16bis of the Convention:

Final clauses of the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, 2005

The final clauses of the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, 2005 shall be articles 17 to 24 of the Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation. . References in this Convention to States Parties shall be taken to mean references to States Parties to that Protocol.

FINAL CLAUSES

ARTICLE 17

Signature, ratification, acceptance, approval and accession

- 1 This Protocol shall be open for signature at the Headquarters of the Organization from 14 February 2006 to 13 February 2007 and shall thereafter remain open for accession.
- 2 States may express their consent to be bound by this Protocol by:
  - (a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or
  - (b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or
  - (c) accession.
- 3 Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.
- 4 Only a State which has signed the Convention without reservation as to ratification, acceptance or approval, or has ratified, accepted, approved or acceded to the Convention may become a Party to this Protocol.

ARTICLE 18

Entry into force

- 1 This Protocol shall enter into force ninety days following the date on which twelve States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General.
- 2 For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Protocol after the conditions in paragraph 1 for entry into force thereof have been met, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

ARTICLE 19

Denunciation

- 1 This Protocol may be denounced by any State Party at any time after the date on which this Protocol enters into force for that State.
- 2 Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.
- 3 A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the deposit of the instrument with the Secretary-General.

ARTICLE 20

Revision and amendment

- 1 A conference for the purpose of revising or amending this Protocol may be convened by the Organization.
- 2 The Secretary-General shall convene a conference of States Parties to this Protocol for revising or amending the Protocol, at the request of one third of the States Parties, or ten States Parties, whichever is the higher figure.
- 3 Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Protocol shall be deemed to apply to the Protocol as amended.

ARTICLE 21

Declarations

- 1 Upon depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party which is not a party to a treaty listed in the Annex may declare that, in the application of this Protocol to the State Party, the treaty shall be deemed not to be included in article 3*ter*. The declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the State Party, which shall notify the Secretary-General of this fact.

- 2 When a State Party ceases to be a party to a treaty listed in the Annex, it may make a declaration as provided for in this article, with respect to that treaty.
- 3 Upon depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party may declare that it will apply the provisions of article 3ter in accordance with the principles of its criminal law concerning family exemptions of liability.

ARTICLE 22

Amendments to the Annex

- 1 The Annex may be amended by the addition of relevant treaties that:
  - (a) are open to the participation of all States;
  - (b) have entered into force; and
  - (c) have been ratified, accepted, approved or acceded to by at least twelve States Parties to this Protocol.
- 2 After the entry into force of this Protocol, any State Party thereto may propose such an amendment to the Annex. Any proposal for an amendment shall be communicated to the Secretary-General in written form. The Secretary-General shall circulate any proposed amendment that meets the requirements of paragraph 1 to all members of the Organization and seek from States Parties to this Protocol their consent to the adoption of the proposed amendment.
- 3 The proposed amendment to the Annex shall be deemed adopted after more than twelve of the States Parties to this Protocol consent to it by written notification to the Secretary-General.
- 4 The adopted amendment to the Annex shall enter into force thirty days after the deposit with the Secretary-General of the twelfth instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment for those States Parties to this Protocol that have deposited such an instrument. For each State Party to this Protocol ratifying, accepting or approving the amendment after the deposit of the twelfth instrument with the Secretary-General, the amendment shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State Party of its instrument of ratification, acceptance or approval.

ARTICLE 23

Depositary

- 1 This Protocol and any amendments adopted under articles 20 and 22 shall be deposited with the Secretary-General.
- 2 The Secretary-General shall:
  - (a) inform all States which have signed this Protocol or acceded to this Protocol of:
    - (i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession together with the date thereof;
    - (ii) the date of the entry into force of this Protocol;

- (iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Protocol together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;
  - (iv) any communication called for by any article of this Protocol;
  - (v) any proposal to amend the Annex which has been made in accordance with article 22, paragraph 2;
  - (vi) any amendment deemed to have been adopted in accordance with article 22, paragraph 3;
  - (vii) any amendment ratified, accepted or approved in accordance with article 22, paragraph 4, together with the date on which that amendment shall enter into force; and
- (b) transmit certified true copies of this Protocol to all States which have signed or acceded to this Protocol.
- 3 As soon as this Protocol enters into force, a certified true copy of the text shall be transmitted by the Secretary-General to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

ARTICLE 24

Languages

This Protocol is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

DONE AT LONDON this fourteenth day of October two thousand and five.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized by their respective Governments for that purpose, have signed this Protocol.

Bilaga 6 – 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet

Ingress

DE STATER SOM ÄR PARTER i detta protokoll,

SOM ÄR PARTER i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, antagen i Rom den 10 mars 1988,

SOM ERKÄNNER att terroristhandlingar hotar internationell fred och säkerhet,

SOM BEAKTAR resolution A.924(22) beslutad av Internationella sjöfartsorganisationens församling som efterfrågar en översyn av befintliga internationella rättsliga och tekniska åtgärder och övervägande av nya åtgärder för att hindra och bekämpa terrorism mot fartyg och för att förbättra säkerheten ombord och i land och därigenom minska riskerna för passagerare, besättningar och hamnanställda ombord på fartyg och i hamnområden och för fartyg och deras last,

SOM ÄR MEDVETNA om förklaringen om åtgärder för att undanröja internationell terrorism, bifogad Förenta nationernas generalförsamlings resolution 49/60 av den 9 december 1994, i vilken sägs bland annat att Förenta nationernas medlemsstater högtidligt bekräftar sitt kategoriska fördömande av alla terror-

dåd, terrorismetoder och terrorismmanipulationer såsom brottsliga och oförsvarliga, var de än begås och vem som än begår dem, inberäknat handlingar som äventyrar de vänskapliga relationerna mellan stater och folk samt hotar staternas territoriella integritet och säkerhet,

SOM UPPMÄRKSAMMAR Förenta nationernas generalför-samlings resolution 51/210 av den 17 december 1996 och den förklaring till komplettering av 1994 års förklaring om åtgärder för att undanröja internationell terrorism som bifogades resolutionen,

SOM ERINRAR om resolutionerna 1368 (2001) och 1373 (2001) av Förenta nationernas säkerhetsråd, som ger uttryck för en internationell vilja att bekämpa terrorism i alla dess former och yttringar och som tilldelar staterna uppgifter och ansvar samt beaktar det fortsatta hotet från terroristattacker,

SOM OCKSÅ ERINRAR om Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1540 (2004), som erkänner det trängande behovet för alla stater att vidta ytterligare verkningsfulla åtgärder för att förhindra spridning av kärnvapen samt kemiska eller biologiska vapen och spridningsanordningar,

SOM VIDARE ERINRAR om konventionen om brott och vissa andra handlingar begångna ombord på luftfartyg, antagen i Tokyo den 14 september 1963, konventionen för bekämpande av olaga besittningstagande av luftfartyg, antagen i Haag den 16 december 1970, konventionen för bekämpande av brott mot den civila luftfartens säkerhet, antagen i Montreal den 23 september 1971, konventionen för förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, antagen av Förenta nationernas generalför-samling i New York den 14 december 1973, den internationella konventionen om tagande av gisslan, antagen av Förenta nationernas generalför-samling i New York den 17 december 1979, konventionen om

fysiskt skydd av kärnämne, antagen i Wien den 3 mars 1980, protokollet för bekämpande av våldsbrott på flygplatser som används för civil luftfart i internationell trafik, antaget i Montreal den 24 februari 1988, protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln, antaget i Rom den 10 mars 1988, konventionen om märkning av plastiska sprängämnen i detekteringssyfte, antagen i Montreal den 1 mars 1991, den internationella konventionen om bekämpande av bombattentat av terrorister, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 15 december 1997, den internationella konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 9 december 1999 och den internationella konventionen för bekämpande av nukleär terrorism, antagen av Förenta nationernas generalförsamling den 13 april 2005,

SOM BEAKTAR betydelsen av Förenta nationernas konvention om havsrätten, som antogs i Montego Bay den 10 december 1982, och på sedvänjan grundad internationell havsrätt,

SOM TAR HÄNSYN till Förenta nationernas generalförsamlings resolution 59/46, som bekräftade att internationellt samarbete såväl som åtgärder av stater för att bekämpa terrorism måste utföras i överensstämmelse med principerna i Förenta nationernas stadga, folkrätten och tillämpliga internationella konventioner, och till Förenta nationernas generalförsamlings resolution 59/24, som uppmanade staterna att bli parter i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och dess protokoll, bjöd in staterna att delta i Internationella sjöfartsorganisationens juridiska kommittés översyn av de instrumenten för att förstärka medlen för att bekämpa sådana brott, inbegripet terroristhandlingar, och uppmanade också staterna att vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa ett effektivt genomförande av instrumenten, särskilt, där så är lämpligt, genom lagstiftning som avser att tillförsäkra att det finns en lämplig ordning för att ingripa mot väpnade rån och terroristhandlingar till sjöss,

SOM OCKSÅ TAR HÄNSYN till betydelsen av ändringarna av 1974 års internationella konvention om säkerheten för människoliv till sjöss och internationella koden för sjöfartsskydd på fartyg och i hamnanläggningar (ISPS), båda antagna av 2002 års konferens för de fördragsslutande regeringarna till den konventionen, som upprättar en ändamålsenlig internationell teknisk struktur som innefattar samarbete mellan regeringar, nationella och lokala myndigheter samt sjöfarts- och hamnningarna för att upptäcka säkerhetsrisker och vidta förebyggande åtgärder mot händelser som äventyrar säkerheten för fartyg eller hamnanordningar som används vid internationell handel,

SOM DESSUTOM TAR HÄNSYN till Förenta nationernas generalförsamlings resolution 58/187, som åter fastslog att stater måste säkerställa att alla åtgärder de vidtar för att bekämpa terrorism överensstämmer med deras folkrättsliga åligganden, särskilt internationella mänskliga rättigheter samt flykting- och humanitär rätt,

SOM ANSER att det är nödvändigt att anta bestämmelser som kompletterar de bestämmelser som finns i konventionen för att bekämpa ytterligare former av våldshandlingar begångna av terrorister och som riktas mot den internationella sjöfartens säkerhet samt att förbättra bestämmelsernas effektivitet,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

Artikel 1

I detta protokoll avses med

1. "konvention": konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, antagen i Rom den 10 mars 1988,

2. ”organisation”: Internationella sjöfartsorganisationen (IMO), och
3. ”generalsekreterare”: organisationens generalsekreterare.

Artikel 2

Artikel 1 i konventionen ska ha följande lydelse:

Artikel 1

1. Vid tillämpning av denna konvention avses med

a) ”fartyg”: alla slags farkoster som inte är permanent förankrade vid havsbotten, innefattande bärplansbåtar och svävare, ubåtar och andra flytande farkoster,

b) ”transport”: att påbörja, anordna eller utöva effektiv kontroll, inbegripet befogenhet att fatta beslut, över förflyttning av en person eller ett föremål,

c) ”allvarlig skada”:

i) allvarlig kroppsskada,

ii) omfattande förstörelse av allmän plats, statlig eller annan offentlig anläggning, infrastrukturanläggning eller allmänt transportsystem, som resulterar i omfattande ekonomisk förlust, eller

iii) betydande skada på miljön, inbegripet luft, mark, vatten samt växt- och djurriket,

d) ”BCN-vapen”:

i) ”biologiska vapen”, som utgör

1) mikrobiella eller andra biologiska medel, eller toxiner oavsett ursprung eller framställningssätt, av sådana typer och i sådana mängder som inte har berättigande för profylaktiska ändamål, skyddsändamål eller andra fredliga ändamål, eller

2) vapen, utrustning eller utspridningsanordningar avsedda att användas för sådana medel eller toxiner för fientliga ändamål eller i väpnad konflikt,

ii) ”kemiska vapen” som, i förening eller var för sig, utgör

1) giftiga kemikalier och deras utgångsämnen, utom när de är avsedda för

A) industriella, jordbruks-, forsknings-, medicinska, farmaceutiska eller andra fredliga ändamål,

B) skyddsändamål, nämligen sådana ändamål som direkt anknyter till skydd mot giftiga kemikalier och till skydd mot kemiska vapen,

C) militära ändamål som inte är förbundna med användning av kemiska vapen och som inte är beroende av användningen av kemikaliers giftiga egenskaper som en metod för krigföring, eller

D) åtgärder för upprätthållande av lag och ordning, inbegripet inhemsk kravallbekämpning,

så länge som typerna och mängderna är förenliga med sådana ändamål,

2) ammunition och anordningar som är särskilt utformade för att förorsaka död eller annan skada till följd av de giftiga

egenskaperna hos de giftiga kemikalier som anges i punkt ii 1 och som skulle komma att släppas ut genom användning av ammunitionen eller anordningarna, eller

3) varje utrustning som är speciellt utformad för användning i direkt anslutning till att ammunition och anordningar enligt punkt ii 2 brukas,

iii) kärnvapen och andra kärnladdningar,

e) ”giftig kemikalie”: varje kemikalie som genom sin kemiska inverkan på livsprocesserna kan förorsaka död, tillfällig funktionsnedsättning eller bestående skada på människor eller djur; detta innefattar alla sådana kemikalier, oavsett ursprung eller produktionsmetod och oavsett om de producerats i anläggningar, ammunition eller någon annanstans,

f) ”utgångsämne”: varje kemisk reaktant som i något skede utgör del av tillverkningen, oavsett metod, av en giftig kemikalie; detta innefattar varje nyckelkomponent i ett kemiskt system av binär eller flerkomponenttyp,

g) ”organisation”: Internationella sjöfartsorganisationen (IMO), och

h) ”generalsekreterare”: organisationens generalsekreterare.

2. I denna konvention har begreppen

a) ”allmän plats”, ”statlig eller annan offentlig anläggning”, ”infrastrukturanläggning” och ”allmänt transportsystem” samma betydelse som i den Internationella konventionen om bekämpande av bombattentat av terrorister, antagen i New York den 15 december 1997, och

b) ”atområbränsle” och ”särskilt klyvbart material” samma betydelse som enligt Internationella atomenergiorganets (IAEA:s) stadgar, antagna i New York den 26 oktober 1956.

Artikel 3

Följande text läggs till som artikel 2bis i konventionen:

Artikel 2bis

1. Ingen bestämmelse i denna konvention ska inverka på andra rättigheter, skyldigheter och ansvar för stater och enskilda enligt folkrätten, särskilt ändamålen och grundsatserna i Förenta nationernas stadga och internationella mänskliga rättigheter samt internationell flyktingrätt och humanitär rätt.

2. Denna konvention är inte tillämplig på sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt – med den innebörd dessa termer har i internationell humanitär rätt – som regleras av sådan rätt, och på den verksamhet som utövas av en stats försvarsmakt då denna fullgör sina officiella uppgifter, i den utsträckning som verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler.

3. Ingen bestämmelse i denna konvention ska inverka på de rättigheter, skyldigheter och det ansvar som enligt fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen, antaget i Washington, London och Moskva den 1 juli 1968, konventionen om förbud mot utveckling, framställning och lagring av bakteriologiska (biologiska) vapen och toxinvapen samt om deras förstöring, antagen i Washington, London och Moskva den 10 april 1972 eller konventionen om förbud mot utveckling, produktion, innehav och användning av kemiska vapen samt

om deras förstörelse, antagen i Paris den 13 januari 1993, tillkommer stater som är parter i sådana traktater.

Artikel 4

1. Inledningen till artikel 3.1 i konventionen ersätts med följande text:

En brottslig handling i den mening som avses i denna konvention begår den som rättsstridigt och uppsåtligen

2. Artikel 3.1 f i konventionen ersätts med följande text:

f) meddelar uppgift som den personen vet är falsk och därigenom äventyrar ett fartygs säkerhet.

3. Artikel 3.1 g i konventionen upphävs.

4. Artikel 3.2 i konventionen ersätts med följande text:

2. En brottslig handling begår även den som hotar att begå något av de brott som anges i punkterna 1 b, c och e, om hotet är ägnat att äventyra ifrågavarande fartygs säkerhet och, om så krävs enligt bestämmelser i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

5. Följande text läggs till som artikel 3bis i konventionen:

Artikel 3bis

1. En brottslig handling i den mening som avses avses i denna konvention begår den som rättsstridigt och uppsåtligen

a) när avsikten med handlingen på grund av dess beskaffenhet eller sammanhang är att injaga skräck i en befolkning eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller avstå från att vidta en åtgärd

i) mot eller ombord på ett fartyg använder eller från ett fartyg avlossar eller frigör sprängämne, radioaktivt material eller BCN-vapen på ett sätt som orsakar eller som är ägnat att orsaka dödsfall eller allvarlig skada,

ii) släpper ut olja, flytande naturgas eller andra farliga eller skadliga ämnen, som inte omfattas av punkt a i, från ett fartyg i sådan mängd eller koncentration som orsakar eller är ägnad att orsaka dödsfall eller allvarlig skada,

iii) använder ett fartyg på ett sätt som orsakar dödsfall eller allvarlig skada, eller

iv) hotar, med eller utan villkor enligt nationell rätt, att begå ett sådant brott som anges i punkt a i, ii eller iii, eller

b) ombord på ett fartyg transporterar

i) sprängämne eller radioaktivt material med vetskap om att det är avsett att användas för att orsaka, eller för hot om att orsaka, om så krävs enligt bestämmelserna i nationell lag, dödsfall eller allvarlig skada med avsikten att injaga skräck i en befolkning eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller avstå från att vidta en åtgärd,

ii) BCN-vapen, med vetskap om att det är ett BCN-vapen enligt definitionen i artikel 1,

iii) atområbränsle, särskilt klyvbart material eller utrustning eller material som är speciellt utformat eller anpassat för att förädla, använda eller tillverka särskilt klyvbart material med

vetskap om att det är avsett att användas i verksamhet med kärnladdning eller annan kärnteknisk verksamhet som inte omfattas av säkerhetsåtgärder enligt ett avtal med IAEA om fullständiga säkerhetsåtgärder, eller

iv) utrustning, material, mjukvara eller närliggande teknik som påtagligt bidrar till konstruktion, tillverkning eller spridning av ett BCN-vapen, med avsikten att de ska användas för sådant syfte.

2. Det utgör inte ett brott i den mening som avses i denna konvention att transportera ett föremål eller material som omfattas av punkt 1 b iii eller, i den utsträckning det hänförs till ett kärnvapen eller annan kärnladdning, punkt 1 b iv, om föremålet eller materialet transporteras till eller från territoriet till en stat som är part i fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen, eller annars transporteras under en sådan stats kontroll, när

a) förflyttningen eller mottagandet, inbegripet när det sker inom en stat, av föremålet eller materialet inte strider mot en sådan stats skyldigheter enligt fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen, och

b) om föremålet eller materialet är avsett för avfyrningssystemet för ett kärnvapen eller annan kärnladdning som hör till en stat som är part i fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen, innehavet av ett sådant vapen eller anordning inte strider mot den statens skyldigheter enligt det fördraget.

6. Följande text läggs till som artikel 3ter i konventionen:

Artikel 3ter

En person begår ett brott i den mening som avses i denna konvention, om den personen rättsstridigt och uppsåtligen transporterar en annan person ombord på ett fartyg med vetskap om att den personen har begått en gärning som utgör ett brott enligt artikel 3, 3bis eller 3quater eller ett brott enligt något av de fördrag som anges i bilagan, och med uppsåt att hjälpa den personen att undkomma lagföring.

7. Följande text läggs till som artikel 3quater i konventionen:

Artikel 3quater

En person begår även ett brott i den mening som avses i denna konvention, om den personen

a) rättsstridigt och uppsåtligen skadar eller dödar en person i samband med något av de brott som anges i artikel 3.1, artikel 3bis eller artikel 3ter,

b) försöker begå ett sådant brott som anges i artikel 3.1, artikel 3bis 1 a i, ii eller iii eller punkt a i denna artikel,

c) medverkar till ett sådant brott som anges i artikel 3, artikel 3bis, artikel 3ter eller punkt a eller b i denna artikel,

d) värvar eller instruerar andra att begå ett sådant brott som anges i artikel 3, artikel 3bis, artikel 3ter eller punkt a eller b i denna artikel, eller

e) bidrar till att en grupp personer, som handlar med ett gemensamt syfte, begår ett eller flera av de brott som anges i artikel 3, artikel 3bis, artikel 3ter eller punkt a eller b i denna

artikel, under förutsättning att bidraget lämnas uppsåtligt och antingen

i) i syfte att främja gruppens brottsliga verksamhet eller brottsliga syfte, om verksamheten eller syftet innefattar att begå sådant brott som anges i artikel 3, 3bis eller 3ter, eller

ii) med vetskap om gruppens avsikt att begå ett sådant brott som anges i artikel 3, 3bis eller 3ter.

Artikel 5

1. Artikel 5 i konventionen ersätts med följande text:

Varje stat som är part ska belägga de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater med lämpliga straff, varvid hänsyn ska tas till brottens allvarliga beskaffenhet.

2. Följande text läggs till som artikel 5bis i konventionen:

Artikel 5bis

1. Varje stat som är part ska, i överensstämmelse med sina nationella rättsliga principer, vidta de åtgärder som fordras för att möjliggöra att en juridisk person som befinner sig inom dess territorium eller är stiftad i enlighet med dess lagar hålls ansvarig när en person som är ansvarig för ledningen eller kontrollen av denna juridiska person har, i den egenskapen, begått ett sådant brott som anges i denna konvention. Detta ansvar kan vara straffrättsligt, civilrättsligt eller administrativt.

2. Utkrävandet av sådant ansvar ska inte inverka på det straffrättsliga ansvaret för de personer som har begått brotten.

3. Varje stat som är part ska särskilt se till att juridiska personer som är ansvariga i enlighet med första punkten underkastas effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga, civilrättsliga eller administrativa sanktioner. Sådana sanktioner får innefatta ekonomiska sanktioner.

Artikel 6

1. Inledningen till artikel 6.1 i konventionen ersätts med följande text:

1. Varje stat som är part ska vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den ska kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater när brottet har begåtts

2. Artikel 6.3 i konventionen ersätts med följande text:

3. En stat som är part och som har infört i punkt 2 nämnd domsrätt ska underrätta generalsekreteraren. Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, ska den underrätta generalsekreteraren.

3. Artikel 6.4 i konventionen ersätts med följande text:

4. Varje stat som är part ska vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater angivna brotten i de fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar den misstänkte till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i överensstämmelse med punkterna 1 och 2 i denna artikel.

Artikel 7

Följande text läggs till som bilagan till konventionen:

Bilaga

1. Konventionen för bekämpande av olaga besittningstagande av luftfartyg, antagen i Haag den 16 december 1970.
2. Konventionen för bekämpande av brott mot den civila luftfartens säkerhet, antagen i Montreal den 23 september 1971.
3. Konventionen för förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 14 december 1973.
4. Internationell konvention om tagande av gisslan, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 17 december 1979.
5. Konvention om fysiskt skydd av kärnämne, antagen i Wien den 3 mars 1980.
6. Protokoll för bekämpande av våldsbrott på flygplatser som används för civil luftfart i internationell trafik, antaget i Montreal den 24 februari 1988.
7. Protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln, antaget i Rom den 10 mars 1988.
8. Internationell konvention om bekämpande av bombattentat av terrorister, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 15 december 1997.

9. Internationell konvention om bekämpande av finansiering av terrorism, antagen av Förenta nationernas generalförsamling i New York den 9 december 1999.

Artikel 8

1. Artikel 8.1 i konventionen ersätts med följande text:

1. Befälhavaren på ett fartyg som är registrerat i en stat som är part ("flaggstaten") får till myndigheterna i varje annan stat som är part (den "mottagande staten") överlämna en person som befälhavaren skäligen misstänker för att ha begått något av de i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater nämnda brotten.

2. Följande text tas in som artikel 8bis i konventionen:

Artikel 8bis

1. Stater som är parter ska samarbeta i största möjliga utsträckning, på ett sätt som överensstämmer med folkrätten, för att förebygga och bekämpa olagliga handlingar som omfattas av denna konvention och ska så skyndsamt som möjligt besvara framställningar enligt denna artikel.

2. Varje framställning enligt denna artikel bör, om möjligt, innehålla det misstänkta fartygets namn, IMO:s identifikationsnummer för fartyget, registreringshamnen, ursprungs- respektive ankomsthamn och all annan relevant information. Om en framställning framförs muntligen, ska den stat som gör framställningen bekräfta denna skriftligen så snart det är möjligt. Den stat till vilken en skriftlig eller muntlig framställning har riktats ska omedelbart bekräfta att den mottagit framställningen.

3. Stater som är parter ska beakta de faror och svårigheter som är förenade med att borda ett fartyg till sjöss och att genomsöka dess last och överväga om andra lämpliga åtgärder som de berörda staterna kommit överens om kan genomföras säkrare i nästa angringshamn eller på någon annan plats.

4. En stat som är part och som har skälig anledning att misstänka att ett sådant brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater har begåtts, är under utförande eller är på väg att begås och som involverar ett fartyg som för dess flagg, får begära hjälp av andra stater som är parter för att förhindra eller bekämpa brottet. De stater som är parter och som tar emot en sådan begäran ska lämna den begärda hjälpen inom ramen för de medel som står till buds för dem.

5. Närhelst tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra behöriga tjänstemän i en stat som är part (den "påkallande staten") upptäcker ett fartyg som för en annan stats flagg eller uppvisar en annan stats registreringsmärken (den "första staten") och som befinner sig till havs utanför en stats territorialhav och den påkallande staten har skälig anledning att misstänka att fartyget eller någon person ombord på fartyget har medverkat vid ett sådant brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater, och den påkallande staten vill borda fartyget

a) ska den begära, i enlighet med punkterna 1 och 2, att den första staten bekräftar den åberopade nationaliteten,

b) om nationaliteten bekräftas, ska den påkallande staten begära den första statens (i det följande benämnd "flaggstaten") tillstånd att borda fartyget och att vidta lämpliga åtgärder med avseende på fartyget, vilket kan omfatta att stoppa, borda och undersöka fartyget, dess last och personer ombord, och att förhöra personer ombord för att avgöra om ett sådant brott

som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater har begåtts, är under utförande eller är på väg att begås, och

c) flaggstaten ska antingen

i) ge den påkallande staten tillstånd att borda fartyget och att vidta lämpliga åtgärder enligt punkt b, på de villkor som den kan ställa upp enligt punkt 7,

ii) genomföra bordningen och undersökningen med sina egna tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra tjänstemän,

iii) genomföra bordningen och undersökningen tillsammans med den påkallande staten, på de villkor som den kan uppställa enligt punkt 7, eller

iv) neka tillstånd att borda och undersöka fartyget.

Den påkallande staten får inte borda fartyget eller vidta sådana åtgärder som anges i punkt b utan flaggstatens uttryckliga tillstånd.

d) När en stat som är part deponerar sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument, eller därefter, får den underrätta generalsekreteraren om att i fråga om fartyg som för dess flagg eller uppvisar dess registreringsmärken, får den påkallande staten tillåtelse att borda och undersöka fartyget, dess last och personer ombord och att förhöra de personer som finns ombord för att eftersöka och granska dokumentation om dess nationalitet samt om ett sådant brott som avses i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater har begåtts, är under utförande eller är på väg att begås, om inte den första staten har svarat inom fyra timmar efter att den bekräftat mottagandet av en begäran om bekräftelse av nationalitet.

e) När en stat som är part deponerar sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument, eller därefter, får den underrätta generalsekreteraren om att i fråga om fartyg som för dess flagg eller uppvisar dess registreringsmärken, får den påkallande staten borda och undersöka fartyget, dess last och personer ombord och att förhöra personerna ombord i syfte att avgöra om ett sådant brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater har begåtts, är under utförande eller är på väg att begås.

De underrättelser som lämnas enligt denna punkt kan återkallas när som helst.

6. När bevis på sådant handlande som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater har påträffats med anledning av bordning som genomförts enligt denna artikel, får flaggstaten ge tillstånd till den påkallande staten att hålla kvar fartyget, last och personer ombord i avvaktan på instruktioner från flaggstaten om hur den ska förfara. Den påkallande staten ska omedelbart underrätta flaggstaten om resultatet av bordning, undersökning och kvarhållande som genomförts enligt denna artikel. Den påkallande staten ska också omedelbart informera flaggstaten om den påträffat bevis om olaglig verksamhet som inte omfattas av denna konvention.

7. Flaggstaten får, i den utsträckning det är förenligt med de övriga bestämmelserna i denna konvention, förena sitt tillstånd enligt punkt 5 eller 6 med villkor, inbegripet att få ytterligare information från den påkallande staten, och villkor som gäller ansvaret för och omfattningen av de åtgärder som ska vidtas. Inga ytterligare åtgärder får vidtas utan flaggstatens uttryckliga tillstånd, utom när det är nödvändigt för att avvärja en överhängande fara för personers liv eller om åtgärderna har stöd i relevanta bilaterala eller multilaterala överenskommelser.

8. Flaggstaten har i fråga om alla bordningar enligt denna artikel rätt att utöva domsrätt över ett kvarhållet fartyg, last eller andra föremål och personer ombord, inbegripet beslag, förverkande, frihetsberövande och åtal. Flaggstaten får dock, i enlighet med sina grundlagar och lagstiftning, medge att en annan stat som har domsrätt enligt artikel 6 utövar domsrätten.

9. När åtgärder som tillåtits enligt denna artikel utförs, ska användandet av våld undvikas utom när det är nödvändigt för att garantera säkerheten för tjänstemännen och personerna ombord eller om tjänstemännen hindras att utöva de åtgärder som omfattas av tillståndet. Våldsanvändningen enligt denna artikel får inte vara mer omfattande än som med hänsyn till omständigheterna är nödvändigt och försvarligt.

10. Säkerhetsåtgärder:

a) När en stat som är part vidtar åtgärder mot ett fartyg enligt denna artikel ska den

i) ta vederbörlig hänsyn till vikten av att inte äventyra säkerheten för människoliv till sjöss,

ii) säkerställa att alla personer ombord behandlas på ett sätt som respekterar deras grundläggande mänskliga värdighet, och som står i överensstämmelse med tillämpliga folkrättsliga bestämmelser, inbegripet internationell humanitär rätt,

iii) säkerställa att bordning och genomsökning enligt denna artikel utförs i enlighet med tillämpliga folkrättsliga regler,

iv) ta vederbörlig hänsyn till säkerheten för fartyget och dess last,

v) ta vederbörlig hänsyn till vikten av att inte störa flaggstatens kommersiella eller rättsliga intressen,

vi) med tillgängliga medel säkerställa att alla åtgärder som vidtas med avseende på fartyget är under omständigheterna miljömässigt hållbara,

vii) säkerställa att de personer ombord mot vilka rättsliga förfaranden kan komma att inledas med anledning av något av de brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater oberoende av plats erbjuds det skydd som anges i artikel 10.2,

viii) säkerställa att fartygets befälhavare underrättas om konventionsstatens avsikt att borda fartyget och erbjuds, eller har erbjudits, möjlighet att kontakta fartygets ägare och flaggstaten så snart som möjligt, och

ix) vidta rimliga åtgärder för att undvika att ett fartyg kvarhålls eller försenas utan tillräcklig grund.

b) Med utgångspunkten att tillstånd att borda ett fartyg inte i sig utgör grund för skadeståndsskyldighet, är stater som är parter ansvariga för all skada, förfång eller förlust som de orsakat och som härrör från åtgärder som vidtagits enligt denna artikel om

i) motiven för åtgärderna visade sig vara ogrundade, förutsatt dock att fartyget inte vidtagit någon handling som berättigar de vidtagna åtgärderna, eller

ii) åtgärderna är olagliga eller går utöver vad som varit rimligt i ljuset av den information som varit tillgänglig för att genomföra bestämmelserna i denna artikel.

Stater som är parter ska tillhandahålla effektiva rättsmedel beträffande sådan skada eller förlust.

c) Om en stat som är part vidtar åtgärder med avseende på ett fartyg i enlighet med denna konvention, ska den ta vederbörlig hänsyn till nödvändigheten att inte inkräkta på eller påverka

i) kuststaters rättigheter och skyldigheter samt utövande av domsrätt i enlighet med den internationella havsrätten, eller

ii) flaggstatens rätt att utöva domsrätt och kontroll över administrativa, tekniska och sociala angelägenheter som berör fartyget.

d) Alla åtgärder som vidtas med stöd av denna artikel ska verkställas av tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra behöriga tjänstemän på örlogsfartyg eller militärt luftfartyg eller andra fartyg eller luftfartyg med märke som klart visar att de är i statlig tjänst och bemyndigade för detta och, utan hinder av artiklarna 2 och 2bis, bestämmelserna i denna artikel ska tillämpas.

e) I denna artikel avses med ”tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra behöriga tjänstemän” uniformerad eller annars tydligt identifierbar personal vid brottsbekämpande eller annan statlig myndighet som är vederbörligen bemyndigad av sin regering. För de särskilda brottsbekämpande åtgärder som omfattas av denna konvention ska tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra behöriga tjänstemän uppvisa av staten utfärdade tillbörliga identitetshandlingar som fartygets befälhavare ska ha möjlighet granska vid bordning.

11. Denna artikel är inte tillämplig på och begränsar inte heller bordning av fartyg som utförs av en stat som är part, i enlighet med folkrättsliga bestämmelser, till havs utanför en stats territorialhav, inbegripet bordning som grundas på besöksrätten, tillhandahållande av hjälp åt personer, fartyg och

egendom i nöd eller fara, eller på bemyndigande från flaggstaten att vidta åtgärder för att upprätthålla lag och ordning eller annan åtgärd.

12. Stater som är parter uppmanas att utveckla grundläggande förfaranden för insatser avsedda för gemensamma insatser enligt denna artikel och att rådgöra, efter vad som är lämpligt, med andra stater som är parter i syfte att harmonisera sådana grundläggande förfaranden för genomförande av insatser.

13. Stater som är parter får träffa överenskommelser eller komma överens om ordningar sinsemellan för att underlätta sådana insatser för att upprätthålla lag och ordning som vidtas i enlighet med denna artikel.

14. Varje stat som är part ska vidta ändamålsenliga åtgärder för att säkerställa att tjänstemän med uppgift att upprätthålla lag och ordning eller andra behöriga tjänstemän och sådana tjänstemän från andra stater som är parter och som handlar på deras uppdrag är bemyndigade att vidta åtgärder enligt denna artikel.

15. När en stat som är part deponerar sitt ratifikations-, godkännande-, godtagande- eller anslutningsinstrument, eller därefter, ska staten utse den myndighet eller, om det är nödvändigt, de myndigheter som ska motta och besvara framställningar om bistånd, bekräftelse av nationalitet och ge tillstånd att vidta ändamålsenliga åtgärder. Generalsekreteraren ska underrättas om beslutet och om kontaktuppgifter inom en månad från det att staten blev part och ska därefter underrätta alla andra stater som är parter inom en månad efter beslutet. Varje stat som är part ansvarar för att genom generalsekreteraren lämna omedelbar underrättelse om varje ändring av beslutet eller kontaktuppgifterna.

Artikel 9

Artikel 10.2 ersätts med följande text:

2. Varje person som tas i fängsligt förvar eller beträffande vilken andra åtgärder vidtas eller förfaranden genomförs i enlighet med denna konvention, ska tillförsäkras en rättvis behandling, inbegripet åtnjutandet av alla rättigheter och garantier som följer av lagen i den stat inom vars territorium den personen uppehåller sig och tillämpliga folkrättsliga bestämmelser, inbegripet internationell humanitär rätt.

Artikel 10

1. Artikel 11.1–11.4 ersätts med följande text:

1. De brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater ska anses vara utlämningsbara enligt gällande utlämningsavtal mellan de stater som är parter. Stater som är parter åtar sig att uppta sådana brott bland de utlämningsbara brotten i varje framtida utlämningsavtal mellan dem.

2. Om en stat som är part, vilken gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, mottar en utlämningsframställning från en annan stat som är part, med vilken den inte har något utlämningsavtal, kan den anmodade staten, om den så önskar, betrakta denna konvention som laglig grund för utlämning för de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater. För utlämning ska gälla de övriga villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag.

3. Stater som är parter, vilka inte gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, ska sinsemellan betrakta de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater som utläm-

ningsbara, varvid dock de villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag ska gälla.

4. Om så är nödvändigt, ska de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater i fråga om utlämning mellan stater som är parter behandlas som om de hade begåtts inte endast på den plats där de ägde rum utan även på en plats inom jurisdiktionsområdet för den stat som är part, vilken gör utlämningsframställningen.

2. Följande text läggs till som artikel 11bis i konventionen:

Artikel 11bis

Inget av de brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater ska med avseende på utlämning eller ömsesidig rättslig hjälp betraktas som ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv. Följaktligen får en framställning om utlämning eller ömsesidig rättslig hjälp med anledning av ett sådant brott inte avslås endast av det skälet att framställningen avser ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv.

3. Följande text läggs till som artikel 11ter i konventionen.

Artikel 11ter

Ingen bestämmelse i denna konvention ska tolkas så att utlämningsskyldighet eller skyldighet att lämna ömsesidig rättslig hjälp uppkommer om den anmodade staten har grundad anledning att anta att en framställning om utlämning för brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater eller om ömsesidig rättslig hjälp avseende sådant brott har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person i anledning av dennas ras, trosbekännelse, nationalitet, etniska ursprung, politiska uppfattning

eller kön, eller att bifall till framställningen skulle vara till men för den personens ställning av något av dessa skäl.

Artikel 11

1. Artikel 12.1 i konventionen ersätts med följande text:

1. Stater som är parter ska lämna varandra största möjliga bistånd vid straffrättsliga förfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater, häri inbegripet tillhandahållande av bevismaterial som de förfogar över och som behövs vid förfarandet.

2. Följande text läggs till som artikel 12bis i konventionen:

Artikel 12bis

1. En person som är i fängsligt förvar eller undergår verkställighet av en påföljd inom territoriet för en stat som är part och vars närvaro i en annan stat som är part begärs för identifiering, vittnesmål eller annan medverkan för att få fram bevisning för utredning av eller åtal för sådant brott som avses i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater, får överföras under förutsättning att

- a) personen frivilligt och välinformerad ger sitt samtycke, och
- b) båda staternas behöriga myndigheter ger sitt tillstånd, med förbehåll för sådana villkor som dessa stater kan anse vara lämpliga.

2. Vid tillämpningen av denna artikel gäller att

- a) den stat till vilken personen överförs ska ha behörighet och skyldighet att hålla den överförda personen i fängsligt förvar,

såvida inte den stat från vilken personen överförs begär eller tillåter något annat,

b) den stat till vilken personen överförs ska ofördröjligen fullgöra sin skyldighet att återlämna personen till fängsligt förvar i den stat från vilken personen överfördes i enlighet med vad de båda staterna i förväg eller på annat sätt kommit överens om,

c) den stat till vilken personen överförs får inte kräva att den stat varifrån personen överfördes inleder ett utlämningsförfarande för att personen ska återlämnas, och

d) den överförda personen ska i fråga om verkställigheten av den påföljd som verkställs i den stat varifrån överförandet skedde tillgodoräknas den tid som tillbringas i fängsligt förvar i den stat till vilken personen överfördes.

3. Utan samtycke av den stat som är part från vilken personen ska överföras i enlighet med denna artikel, får inte den personen, oavsett personens nationalitet, inom territoriet för den stat till vilken överförandet sker åtalas eller häktas eller bli föremål för någon annan frihetsberövande åtgärd med avseende på gärningar som har begåtts eller domar som har meddelats före personens avresa från territoriet för den stat från vilken personen överfördes.

Artikel 12

Artikel 13 i konventionen ersätts med följande text:

1. Stater som är parter ska samarbeta för att förhindra de brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater, särskilt genom att

a) vidta alla praktiskt möjliga åtgärder för att inom sina respektive territorier förhindra förberedelse till sådana brott inom eller utanför deras territorier, och

b) utbyta upplysningar i enlighet med sin nationella lag samt samordna lämpliga administrativa och andra åtgärder i syfte att förhindra brott som anges i artiklarna 3, 3bis, 3ter och 3quater.

2. När ett fartygs resa har fördröjts eller avbrutits till följd av brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater, ska den stat som är part, inom vars territorium fartyget eller dess passagerare eller besättning befinner sig, ha skyldighet att vidta alla tänkbara ansträngningar för att undvika att fartyget, dess passagerare, besättning eller last otillbörligt kvarhålls eller försenas.

Artikel 13

Artikel 14 i konventionen ersätts med följande text.

Varje stat som är part, vilken har anledning att befara att ett brott som anges i artikel 3, 3bis, 3ter eller 3quater kommer att begås ska, i enlighet med sin nationella lag, så snabbt som möjligt lämna alla uppgifter av betydelse som den innehar till de stater som den förmodar skulle vara de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6.

Artikel 14

Artikel 15.3 i konventionen ersätts med följande text:

3. Uppgifter som har överlämnats enligt punkterna 1 och 2 ska av generalsekreteraren delges alla stater som är parter,

medlemmar av organisationen, andra berörda stater och vederbörande internationella mellanstatliga organisationer.

Artikel 15

Tolkning och tillämpning

1. Konventionen och detta protokoll ska, i förhållandet mellan parterna i detta protokoll, läsas och förstås som ett enda instrument.
2. Artiklarna 1–16 i konventionen, som de har ändrats genom detta protokoll ska, tillsammans med artiklarna 17–24 i detta protokoll och bilagan till det, utgöra och kallas 2005 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (2005 års SUA-konvention).

Artikel 16

Följande text läggs till som artikel 16bis i konventionen:

Slutbestämmelser i 2005 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet

Slutbestämmelserna i 2005 års konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet ska vara artiklarna 17–24 i 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet. Hänvisningar i denna konvention till stater som är parter ska förstås som hänvisningar till stater som är parter i det protokollet.

Slutbestämmelser

Artikel 17

Undertecknande, ratifikation, godtagande, godkännande och anslutning

1. Detta protokoll ska vara öppet för undertecknande i organisationens högkvarter från och med den 14 februari 2006 till och med den 13 februari 2007 och ska därefter förbli öppet för anslutning.
2. Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av detta protokoll genom
  - a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande,
  - b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande, eller
  - c) anslutning.
3. Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning ska ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekretären.
4. Endast en stat som har undertecknat konventionen utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller som har ratificerat, godtagit, godkänt eller anslutit sig till konventionen får bli part i detta protokoll.

Artikel 18

Ikraftträdande

1. Detta protokoll träder i kraft nittio dagar efter den dag då tolv stater antingen har undertecknat det utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller deponerat ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument hos generalsekreteraren.

2. I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende detta protokoll efter det att villkoren för ikraftträdande enligt punkt 1 har uppfyllts, träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 19

Uppsägning

1. Detta protokoll kan sägas upp av en stat som är part vid vilken tidpunkt som helst efter den dag då protokollet träder i kraft för den staten.

2. Uppsägning ska ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekreteraren.

3. En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekreteraren mottagit uppsägningen.

Artikel 20

Översyn och ändringar

1. En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra detta protokoll.
2. Generalsekreteraren ska, i syfte att se över eller ändra detta protokoll, sammankalla en konferens med de stater som är parter i protokollet på begäran av en tredjedel av de stater som är parter eller av tio stater, beroende på vilket antal som är högst.
3. Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet av en ändring i detta protokoll ska anses avse det ändrade protokollet.

Artikel 21

Förklaringar

1. Vid deponering av ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument kan en stat som är part, som inte är part i något av de fördrag som förtecknats i bilagan, förklara att vid tillämpningen av detta protokoll i förhållande till den staten, ska fördraget anses inte vara inkluderat i artikel 3ter. Förklaringen upphör att gälla så snart som fördraget träder i kraft för staten som är part, som ska underrätta generalsekreteraren om detta förhållande.
2. När en stat som är part upphör att vara part i något av de fördrag som förtecknats i bilagan, får den avge en sådan förklaring som avses i denna artikel i fråga om det fördraget.

3. Vid deponering av ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument, får en stat som är part förklara att den avser att tillämpa bestämmelserna i artikel 3ter i enlighet med de bestämmelser i dess strafflagstiftning som rör ansvarsfrihet i familjerelationer.

Artikel 22

Ändringar av bilagan

1. Bilagan får ändras genom tillägg av relevanta fördrag som

a) är öppna för tillträde av alla stater,

b) har trätt i kraft, och

c) minst tolv stater som är parter i detta protokoll har ratificerat, godtagit, godkänt eller anslutit sig till.

2. Efter att detta protokoll har trätt i kraft, får varje stat som är part föreslå en sådan ändring av bilagan. Varje förslag till ändring ska meddelas generalsekreteraren skriftligen. Generalsekreteraren ska vidarebefordra alla förslag som uppfyller kraven i punkt 1 till alla medlemmar i organisationen och efterfråga staternas samtycke till att ändringsförslaget antas.

3. Den föreslagna ändringen av bilagan ska anses ha blivit antagen när fler än tolv stater som är parter samtyckt till den genom en skriftlig underrättelse till generalsekreteraren.

4. Den antagna ändringen av bilagan ska träda i kraft trettio dagar efter deponeringen hos generalsekreteraren av det tolfte ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrumentet avseende en sådan ändring för de stater som är parter och som deponerat ett sådant instrument. För varje stat som är part och som ratifi-

cerar, godtar eller godkänner ändringar efter att det tolfte instrumentet deponerats hos generalsekreteraren ska ändringen träda i kraft den trettionde dagen efter deponeringen av den statens ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrument.

Artikel 23

Depositarie

1. Detta protokoll och alla ändringar som antagits enligt artiklarna 20 och 22 ska deponeras hos generalsekreteraren.

2. Generalsekreteraren ska

a) underrätta alla stater som har undertecknat detta protokoll eller anslutit sig till protokollet om

i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument och dagen för detta,

ii) dagen för protokollets ikraftträdande,

iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende detta protokoll och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft

iv) varje underrättelse som föreskrivs i någon artikel i protokollet,

v) varje förslag att ändra bilagan som lagts fram i enlighet med artikel 22.2,

vi) varje ändring som ska anses ha antagits i enlighet med artikel 22.3, och

vii) varje ändring som ratificerats, godtagits eller godkänts i enlighet med artikel 22.4 och dagen då ändringen träder i kraft, samt

b) sända bestyrkta kopior av detta protokoll till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till protokollet.

3. Så snart detta protokoll träder i kraft ska generalsekreteraren sända en bestyrkt kopia av texten till Förenta nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga.

Artikel 24

Språk

Detta protokoll har upprättats i ett enda original på arabiska, kinesiska, engelska, franska, ryska och spanska, vilka texter är likgiltiga.

UPPRÄTTAT I LONDON den 14 oktober 2005.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina regeringar, undertecknat detta protokoll.

**PROTOCOL OF 2005 TO THE PROTOCOL FOR THE SUPPRESSION OF
UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF FIXED PLATFORMS LOCATED ON
THE CONTINENTAL SHELF**

THE STATES PARTIES to this Protocol,

BEING PARTIES to the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf done at Rome on 10 March 1988,

RECOGNIZING that the reasons for which the Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation was elaborated also apply to fixed platforms located on the continental shelf,

TAKING account of the provisions of those Protocols,

HAVE AGREED as follows:

ARTICLE 1

For the purposes of this Protocol:

- 1 “1988 Protocol” means the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988.
- 2 “Organization” means the International Maritime Organization.
- 3 “Secretary-General” means the Secretary-General of the Organization.

ARTICLE 2

Article 1, paragraph 1, of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

- 1 The provisions of article 1, paragraphs 1(c), (d), (e), (f), (g), (h) and 2(a), of articles *2bis*, 5, *5bis* and 7, and of articles 10 to 16, including articles *11bis*, *11ter* and *12bis*, of the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, as amended by the Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, shall also apply *mutatis mutandis* to the offences set forth in articles 2, *2bis* and *2ter* of this Protocol where such offences are committed on board or against fixed platforms located on the continental shelf.

ARTICLE 3

1 Article 2, paragraph 1(d) of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

- (d) places or causes to be placed on a fixed platform, by any means whatsoever, a device or substance which is likely to destroy that fixed platform or likely to endanger its safety.

2 Article 2, paragraph 1(e) of the 1988 Protocol is deleted.

3 Article 2, paragraph 2 of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

2 Any person also commits an offence if that person threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraphs 1(b) and (c), if that threat is likely to endanger the safety of the fixed platform.

ARTICLE 4

1 The following text is inserted as article 2bis:

Article 2bis

Any person commits an offence within the meaning of this Protocol if that person unlawfully and intentionally, when the purpose of the act, by its nature or context, is to intimidate a population, or to compel a government or an international organization to do or to abstain from doing any act:

- (a) uses against or on a fixed platform or discharges from a fixed platform any explosive, radioactive material or BCN weapon in a manner that causes or is likely to cause death or serious injury or damage; or
- (b) discharges, from a fixed platform, oil, liquefied natural gas, or other hazardous or noxious substance, which is not covered by subparagraph (a), in such quantity or concentration that causes or is likely to cause death or serious injury or damage; or
- (c) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, to commit an offence set forth in subparagraph (a) or (b).

2 The following text is inserted as Article 2ter:

Article 2ter

Any person also commits an offence within the meaning of this Protocol if that person:

- (a) unlawfully and intentionally injures or kills any person in connection with the commission of any of the offences set forth in article 2, paragraph 1, or article 2bis; or
- (b) attempts to commit an offence set forth in article 2, paragraph 1, article 2bis, subparagraph (a) or (b), or subparagraph (a) of this article; or
- (c) participates as an accomplice in an offence set forth in article 2, article 2bis or subparagraph (a) or (b) of this article; or
- (d) organizes or directs others to commit an offence set forth in article 2, article 2bis or subparagraph (a) or (b) of this article; or

- (e) contributes to the commission of one or more offences set forth in article 2, article *2bis* or subparagraph (a) or (b) of this article, by a group of persons acting with a common purpose, intentionally and either:
  - (i) with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence set forth in article 2 or *2bis*; or
  - (ii) in the knowledge of the intention of the group to commit an offence set forth in article 2 or *2bis*.

ARTICLE 5

1 Article 3, paragraph 1 of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

- 1 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in articles 2, *2bis* and *2ter* when the offence is committed:
  - (a) against or on board a fixed platform while it is located on the continental shelf of that State; or
  - (b) by a national of that State.

2 Article 3, paragraph 3 of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

- 3 Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General. If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

3 Article 3, paragraph 4 of the 1988 Protocol is replaced by the following text:

- 4 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in articles 2, *2bis* and *2ter* in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite the alleged offender to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2.

ARTICLE 6

Interpretation and application

- 1 The 1988 Protocol and this Protocol shall, as between the Parties to this Protocol, be read and interpreted together as one single instrument.
- 2 Articles 1 to 4 of the 1988 Protocol, as revised by this Protocol, together with articles 8 to 13 of this Protocol shall constitute and be called the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, 2005 (2005 SUA Fixed Platforms Protocol).

ARTICLE 7

The following text is added as article 4bis of the Protocol:

Final clauses of the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, 2005

The final clauses of the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, 2005, shall be articles 8 to 13 of the Protocol of 2005 to the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf. References in this Protocol to States Parties shall be taken to mean references to States Parties to the 2005 Protocol.

FINAL CLAUSES

ARTICLE 8

Signature, ratification, acceptance, approval and accession

- 1 This Protocol shall be open for signature at the Headquarters of the Organization from 14 February 2006 to 13 February 2007 and shall thereafter remain open for accession.
- 2 States may express their consent to be bound by this Protocol by:
  - (a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or
  - (b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or
  - (c) accession.
- 3 Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.
- 4 Only a State which has signed the 1988 Protocol without reservation as to ratification, acceptance or approval, or has ratified, accepted, approved or acceded to the 1988 Protocol may become a Party to this Protocol.

ARTICLE 9

Entry into force

- 1 This Protocol shall enter into force ninety days following the date on which three States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General. However, this Protocol shall not enter into force before the Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation has entered into force.

- 2 For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Protocol after the conditions in paragraph 1 for entry into force thereof have been met, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

ARTICLE 10

Denunciation

- 1 This Protocol may be denounced by any State Party at any time after the date on which this Protocol enters into force for that State.
- 2 Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.
- 3 A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the deposit of the instrument with the Secretary-General.

ARTICLE 11

Revision and amendment

- 1 A conference for the purpose of revising or amending this Protocol may be convened by the Organization.
- 2 The Secretary-General shall convene a conference of States Parties to this Protocol for revising or amending the Protocol, at the request of one third of the States Parties, or five States Parties, whichever is the higher figure.
- 3 Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Protocol shall be deemed to apply to the Protocol as amended.

ARTICLE 12

Depositary

- 1 This Protocol and any amendments adopted under article 11 shall be deposited with the Secretary-General.
- 2 The Secretary-General shall:
  - (a) inform all States which have signed this Protocol or acceded to this Protocol of:
    - (i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession together with the date thereof;
    - (ii) the date of the entry into force of this Protocol;

- (iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Protocol together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;
  - (iv) any communication called for by any article of this Protocol; and
- (b) transmit certified true copies of this Protocol to all States which have signed or acceded to this Protocol.
- 3 As soon as this Protocol enters into force, a certified true copy of the text shall be transmitted by the Secretary-General to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

ARTICLE 13

Languages

This Protocol is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

DONE AT LONDON this fourteenth day of October two thousand and five.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized by their respective Governments for that purpose, have signed this Protocol.

Bilaga 8 – 2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln

DE STATER SOM ÄR PARTER i detta protokoll,

SOM ÄR PARTER i protokollet om bekämpande av brott mot
säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln,
antaget i Rom den 10 mars 1988,

SOM ERKÄNNER att skälen för att utarbeta 2005 års protokoll
till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säker-
het också gäller för fasta plattformar som är belägna på konti-
nentalsockeln,

SOM BEAKTAR bestämmelserna i de protokollen,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

Artikel 1

I detta protokoll avses med

1. "1988 års protokoll": protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln, antaget i Rom den 10 mars 1988,
2. "organisation": Internationella sjöfartsorganisationen, och
3. "generalsekreterare": organisationens generalsekreterare.

Artikel 2

Artikel 1.1 i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

1. Bestämmelserna i artiklarna 1.1 c, d, e, f, g och h, 1.2 a, 2bis, 5, 5bis och 7 samt 10–16, inklusive artiklarna 11bis, 11ter och 12bis i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, som den ändrats genom 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, ska i tillämpliga delar gälla även brott som anges i artiklarna 2, 2bis och 2ter i detta protokoll, i de fall då sådana brott begås ombord på eller mot fasta plattformar som är belägna på kontinentalsockeln.

Artikel 3

1. Artikel 2.1 d i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

- d) på en fast plattform placerar eller låter placera, oavsett på vilket sätt, en anordning eller ett ämne som är ägnat att förstöra plattformen eller äventyra dess säkerhet.

2. Artikel 2.1 e i 1988 års protokoll upphävs.

3. Artikel 2.2 i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

2. En brottslig handling begår även den som hotar att begå något av de brott som anges i punkt 1 b och c, om hotet är ägnat att äventyra den fasta plattformens säkerhet och, om så krävs enligt bestämmelserna i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

Artikel 4

1. Följande text läggs till som artikel 2bis:

Artikel 2bis

En brottslig handling i den mening som avses i detta protokoll begår den som rättsstridigt och uppsåtligen, när avsikten med handlingen på grund av dess beskaffenhet eller sammanhang är att injaga skräck i en befolkning eller att förmå en regering eller en internationell organisation att vidta eller avstå från att vidta en åtgärd

a) mot eller ombord på en fast plattform använder eller från en plattform avlossar eller frigör sprängämne, radioaktivt material eller BCN-vapen på ett sätt som orsakar eller som är ägnat att orsaka dödsfall eller allvarlig skada,

b) släpper ut olja, flytande naturgas eller andra farliga eller skadliga ämnen, som inte omfattas av punkt a, från en fast plattform i sådan mängd eller koncentration som orsakar eller är ägnad att orsaka dödsfall eller allvarlig skada, eller

c) hotar, med eller utan villkor enligt nationell rätt, att begå ett sådant brott som anges i punkt a eller b.

2. Följande text läggs till som artikel 2ter:

Artikel 2ter

En brottslig handling i den mening som avses i detta protokoll begår även den som

- a) rättsstridigt och uppsåtligen skadar eller dödar en person i samband med något av de brott som anges i artikel 2.1 eller artikel 2bis,
- b) försöker begå ett sådant brott som anges i artikel 2.1, artikel 2bis a eller b eller punkt a i denna artikel,
- c) medverkar till ett sådant brott som anges i artikel 2, artikel 2bis eller punkt a eller b i denna artikel,
- d) värvar eller instruerar andra att begå ett sådant brott som anges i artikel 2, artikel 2bis eller punkt a eller b i denna artikel, eller
- e) bidrar till att en grupp personer, som handlar med ett gemensamt syfte, begår ett eller flera av de brott som anges i artikel 2, artikel 2bis eller punkt a eller b i denna artikel, under förutsättning att bidraget lämnas uppsåtligen och antingen
  - i) i syfte att främja gruppens brottsliga verksamhet eller brottsliga syfte, om verksamheten eller syftet innefattar att begå ett sådant brott som anges i artikel 2 eller 2bis, eller
  - ii) med vetskap om gruppens avsikt att begå ett sådant brott som anges i artikel 2 eller 2bis.

Artikel 5

1. Artikel 3.1 i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

1. Varje stat som är part ska vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den ska kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artiklarna 2, 2bis och 2ter när brottet har begåtts

a) mot eller ombord på en fast plattform medan den är belägen på den statens kontinentalsockel, eller

b) av en medborgare i den staten.

2. Artikel 3.3 i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

3. En stat som är part, vilken har infört i punkt 2 nämnd domsrätt, ska underrätta generalsekreteraren. Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, ska den underrätta generalsekreteraren.

3. Artikel 3.4 i 1988 års protokoll ersätts med följande text:

4. Varje stat som är part ska vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artiklarna 2, 2bis och 2ter angivna brotten i de fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar den misstänkte till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i enlighet med punkterna 1 och 2.

Artikel 6

Tolkning och tillämpning

1. 1988 års protokoll och detta protokoll ska, i förhållandet mellan parterna i detta protokoll, läsas och förstås som ett enda instrument.

2. Artiklarna 1–4 i 1988 års protokoll, som de har ändrats genom detta protokoll ska, tillsammans med artiklarna 8–13 i detta protokoll, utgöra och kallas 2005 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (2005 års SUA-protokoll om fasta plattformar).

Artikel 7

Följande text läggs till som artikel 4bis i protokollet:

Slutbestämmelser i 2005 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln

Slutbestämmelserna i 2005 års protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln ska vara artiklarna 8–13 i 2005 års protokoll till protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln. Hänvisningar i detta protokoll till stater som är parter ska förstås som hänvisningar till stater som är parter i 2005 års protokoll.

Slutbestämmelser

Artikel 8

Undertecknande, ratifikation, godtagande, godkännande och anslutning

1. Detta protokoll ska vara öppet för undertecknande i organisationens högkvarter från och med den 14 februari 2006 till och med den 13 februari 2007 och ska därefter förbli öppet för anslutning.

2. Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av detta protokoll genom

a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande,

b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande, eller

c) anslutning.

3. Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning ska ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekreteraren.

4. Endast en stat som har undertecknat 1988 års protokoll utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller som har ratificerat, godtagit, godkänt eller anslutit sig till 1988 års protokoll får bli part i detta protokoll.

Artikel 9

Ikraftträdande

1. Detta protokoll träder i kraft nittio dagar efter den dag då tre stater antingen har undertecknat det utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller deponerat ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument hos generalsekreteraren. Dock träder detta protokoll inte i kraft innan 2005 års protokoll till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet har trätt i kraft.

2. I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende detta protokoll efter det att villkoren för ikraftträdande enligt

punkt 1 har uppfyllts, träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 10

Uppsägning

1. Detta protokoll kan sägas upp av en stat som är part vid vilken tidpunkt som helst efter den dag då protokollet träder i kraft för den staten.
2. Uppsägning ska ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekreteraren.
3. En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekreteraren mottagit uppsägningen.

Artikel 11

Översyn och ändringar

1. En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra detta protokoll.
2. Generalsekreteraren ska, i syfte att se över eller ändra detta protokoll, sammankalla en konferens med de stater som är parter i protokollet på begäran av en tredjedel av de stater som är parter eller av fem stater, beroende på vilket antal som är högst.
3. Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet

av en ändring i detta protokoll ska anses avse det ändrade protokollet.

Artikel 12

Depositarie

1. Detta protokoll och alla ändringar som antagits enligt artikel 11 ska deponeras hos generalsekreteraren.

2. Generalsekreteraren ska

a) underrätta alla stater som har undertecknat detta protokoll eller anslutit sig till protokollet om

i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument och dagen för detta,

ii) dagen för protokollets ikraftträdande,

iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende detta protokoll och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft, och

iv) varje underrättelse som föreskrivs i någon artikel i protokollet, samt

b) sända bestyrkta kopior av detta protokoll till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till protokollet.

3. Så snart detta protokoll träder i kraft ska generalsekreteraren sända en bestyrkt kopia av texten till Förenta nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga.

Artikel 13

Språk

Detta protokoll har upprättats i ett enda original på arabiska, kinesiska, engelska, franska, ryska och spanska, vilka texter är lika giltiga.

UPPRÄTTAT I LONDON den 14 oktober 2005.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina regeringar, undertecknat detta protokoll.

(Översättning)¹

CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF MARITIME NAVIGATION

The States Parties to this Convention,

HAVING IN MIND the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of friendly relations and co-operation among States,

RECOGNIZING in particular that everyone has the right to life, liberty and security of person, as set out in the Universal Declaration of Human Rights and the International Covenant on Civil and Political Rights,

DEEPLY CONCERNED about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms, which endanger or take innocent human lives, jeopardize fundamental freedoms and seriously impair the dignity of human beings,

CONSIDERING that unlawful acts against the safety of maritime navigation jeopardize the safety of persons and property, seriously affect the operation of maritime services, and undermine the confidence of the peoples of the world in the safety of maritime navigation,

CONSIDERING that the occurrence of such acts is a matter of grave concern to the international community as a whole,

BEING CONVINCED of the urgent need to develop international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of all unlawful acts against the safety of maritime navigation, and the prosecution and punishment of their perpetrators,

RECALLING resolution 40/61 of the General Assembly of the United Nations of 9 December 1985, which, *inter alia*, "urges all States, unilaterally and in co-operation with other States, as well as relevant United Nations

KONVENTION FÖR BEKÄMPANDE AV BROTT MOT SJÖFARTENS SÄKERHET

De stater som är parter i denna konvention,
SOM TAR HÄNSYN TILL syftena och principerna i Förenta nationernas stadga om upprätthållandet av internationell fred och säkerhet samt främjandet av vänskapliga förbindelser och samarbete mellan staterna,

SOM SÄRSKILT ERKÄNNER att alla har rätt till liv, frihet och personlig säkerhet, såsom angetts i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter,

SOM ÄR DJUPT OROADE över att det i hela världen förekommer ett ökande antal terrordåd av alla slag, vilka äventyrar eller kräver oskyldiga människoliv, sätter grundläggande friheter på spel och allvarligt kränker människors värdighet,

SOM BEAKTAR att rättsstridiga handlingar mot sjöfartens säkerhet äventyrar säkerheten för personer och egendom, allvarligt drabbar sjöfarten samt undergräver det förtroende som världens folk hyser för sjöfartens säkerhet,

SOM BEAKTAR att förekomsten av sådana handlingar väcker stor oro inom hela det internationella samfundet,

SOM ÄR ÖVERTYGADE om att det föreligger ett starkt behov av att utveckla internationellt samarbete mellan staterna när det gäller att utforma och vidta effektiva och praktiska åtgärder för att förhindra alla rättsstridiga handlingar mot sjöfartens säkerhet samt för att lagföra och bestraffa personer som begått sådana handlingar,

SOM ÅBEROPAR Förenta nationernas generalförsamlings resolution 40/61 den 9 december 1985, vilken bl.a. "uppmärksammar alla stater att unilateralt och i samarbete med såväl andra stater som berörda FN-organ bidra till

¹ Översättning i enlighet med den i prop. 1989/90:130 intagna texten.

organs, to contribute to the progressive elimination of causes underlying international terrorism and to pay special attention to all situations, including colonialism, racism and situations involving mass and flagrant violations of human rights and fundamental freedoms and those involving alien occupation, that may give rise to international terrorism and may endanger international peace and security”.

RECALLING FURTHER that resolution 40/61 "unequivocally condemns, as criminal, all acts, methods and practices of terrorism wherever and by whomever committed, including those which jeopardize friendly relations among States and their security”.

RECALLING ALSO that by resolution 40/61, the International Maritime Organization was invited to "study the problem of terrorism aboard or against ships with a view to making recommendations on appropriate measures”.

HAVING IN MIND resolution A.584(14) of 20 November 1985, of the Assembly of the International Maritime Organization, which called for development of Measures to Prevent Unlawful Acts which Threaten the Safety of Ships and the Security of their Passengers and Crews.

NOTING that acts of the crew which are subject to normal shipboard discipline are outside the purview of this Convention,

AFFIRMING the desirability of monitoring rules and standards relating to the prevention and control of unlawful acts against ships and persons on board ships, with a view to updating them as necessary, and, to this effect, taking note with satisfaction, of the Measures to Prevent Unlawful Acts against Passengers and Crews on Board Ships, recommended by the Maritime Safety Committee of the International Maritime Organization,

AFFIRMING FURTHER that matters not regulated by this Convention continue to be governed by the rules and principles of general international law,

att successivt undanröja de orsaker som ligger bakom internationell terrorism och att ägna särskild uppmärksamhet åt alla förhållanden, innefattande kolonialism, rasism och förhållanden som innebär talrika och uppenbara kränkningar av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt utländsk ockupation, som kan ge upphov till internationell terrorism och äventyra internationell fred och säkerhet”.

SOM VIDARE ERINRAR OM att resolution 40/61 "otvetydigt fördömer såsom kriminella alla gärningar, metoder och former av terrorism, var de än utförs och av vem de än utförs, innefattande sådana som äventyrar vänskapliga förbindelser mellan staterna och deras säkerhet”.

SOM ÄVEN ERINRAR OM att Internationella sjöfartsorganisationen genom resolution 40/61 anmodades att "undersöka problemet med terrorism ombord på eller mot fartyg i syfte att avge rekommendationer om lämpliga åtgärder”.

SOM TAR HÄNSYN TILL resolution A.584(14), antagen den 20 november 1985 av Internationella sjöfartsorganisationens församling, vilken uppmanade till utveckling av åtgärder för att förhindra rättsstridiga handlingar som hotar säkerheten för fartyg och deras passagerare och besättning,

SOM ANMÄRKER att handlingar som begås av besättningen och som hänför sig till normal skeppsdisciplin ligger utom ramen för denna konvention,

SOM BEKRÄFTAR önskvärldheten av att göra en översyn av regler och normer som gäller förebyggande och bekämpning av rättsstridiga handlingar mot fartyg och personer ombord på fartyg, i syfte att vid behov uppdatera dem, och som därför med tillfredsställelse noterar de av Internationella sjöfartsorganisationens utskott för sjöfartens säkerhet rekommenderade åtgärderna för att förhindra rättsstridiga handlingar mot passagerare och besättning ombord på fartyg,

SOM VIDARE BEKRÄFTAR att frågor, som inte regleras i denna konvention, även i fortsättningen skall regleras genom folkrättens regler och principer,

RECOGNIZING the need for all States, in combating unlawful acts against the safety of maritime navigation, strictly to comply with rules and principles of general international law,

HAVE AGREED as follows:

Article 1

For the purpose of this Convention, "ship" means a vessel of any type whatsoever not permanently attached to the seabed, including dynamically supported craft, submersibles, or any other floating craft.

Article 2

1 This Convention does not apply to:

- (a) a warship; or
- (b) a ship owned or operated by a State when being used as a naval auxiliary or for customs or police purposes; or
- (c) a ship which has been withdrawn from navigation or laid up.

2 Nothing in this Convention affects the immunities of warships and other Government ships operated for non-commercial purposes.

Article 3

1 Any person commits an offence if that person unlawfully and intentionally:

- (a) seizes or exercises control over a ship by force or threat thereof or any other form of intimidation; or
- (b) performs an act of violence against a person on board a ship if that act is likely to endanger the safe navigation of that ship; or
- (c) destroys a ship or causes damage to a ship or to its cargo which is likely to endanger the safe navigation of that ship; or
- (d) places or causes to be placed on a ship, by any means whatsoever, a device or substance which is likely to destroy that ship, or cause damage to that ship or its cargo which endangers or is likely to endanger the safe navigation of that ship; or
- (e) destroys or seriously damages maritime navigational facilities or seriously interferes with their operation, if any such act is likely to endanger the safe navigation of a ship; or

SOM ERKÄNNER behovet av att alla stater, vid bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, noga iakttar folkrättens regler och principer,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

Artikel 1

Vid tillämpning av denna konvention avses med "fartyg" alla slags farkoster som inte är permanent förankrade vid havsbotten, innefattande bärplansbåtar och svävare, ubåtar och andra flytande farkoster.

Artikel 2

1 Denna konvention är inte tillämplig på

- (a) örlogsfartyg; eller
- (b) fartyg som ägs eller nyttjas av en stat då det används som hjälpfartyg inom marinen eller för tull- eller polisändamål; eller
- (c) fartyg som inte längre används för sjöfart eller som har lagts upp.

2 Ingenting i denna konvention påverkar immuniteten för örlogsfartyg och andra statsfartyg som nyttjas för icke-kommersiella ändamål.

Artikel 3

1 En brottslig handling begår den som rättsstridigt och uppsåtligen

- (a) genom våld eller hot om våld eller genom hot av annat slag tar ett fartyg i besittning eller utövar kontroll över det; eller
- (b) utför en våldshandling mot någon ombord på ett fartyg, om gärningen är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller
- (c) förstör ett fartyg eller tillfogar ett fartyg eller dess last skada som är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller
- (d) på ett fartyg placerar eller låter placera, oavsett på vilket sätt, en anordning eller ett ämne som kan förstöra fartyget eller tillfoga fartyget eller dess last skada som äventyrar eller är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller
- (e) förstör eller allvarligt skadar anläggning för sjöfartsnavigering eller allvarligt stör användningen av en sådan anläggning, om gärningen är ägnad att äventyra ett fartygs säkerhet; eller

(f) communicates information which he knows to be false, thereby endangering the safe navigation of a ship; or

(g) injures or kills any person, in connection with the commission or the attempted commission of any of the offences set forth in subparagraphs (a) to (f).

2 Any person also commits an offence if that person:

(a) attempts to commit any of the offences set forth in paragraph 1; or

(b) abets the commission of any of the offences set forth in paragraph 1 perpetrated by any person or is otherwise an accomplice of a person who commits such an offence; or

(c) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraph 1, subparagraphs (b), (c) and (e), if that threat is likely to endanger the safe navigation of the ship in question.

Article 4

1 This Convention applies if the ship is navigating or is scheduled to navigate into, through or from waters beyond the outer limit of the territorial sea of a single State, or the lateral limits of its territorial sea with adjacent States.

2 In cases where the Convention does not apply pursuant to paragraph 1, it nevertheless applies when the offender or the alleged offender is found in the territory of a State Party other than the State referred to in paragraph 1.

Article 5

Each State Party shall make the offences set forth in article 3 punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 6

1 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 3 when the offence is committed:

(f) meddelar uppgift som han vet är falsk och därigenom äventyrar ett fartygs säkerhet; eller

(g) skadar eller dödar någon i samband med brott eller försök till brott som anges i (a)–(f).

2 En brottslig handling begår även den som

(a) försöker att begå något av de brott som anges i punkt 1; eller

(b) anstiftar någon till att begå något av de brott som anges i punkt 1 eller på något annat sätt medverkar till ett sådant brott; eller

(c) hotar att begå något av de brott som anges i punkt 1 (b), (c) och (e), om hotet är ägnat att äventyra ifrågavarande fartygs säkerhet och, om så krävs enligt bestämmelserna i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

Artikel 4

1 Denna konvention äger tillämpning om fartyget framförs eller enligt sin planerade resväg är avsett att framföras i, genom eller från vatten utanför den yttre gränsen för en enskild stats territorialhav eller dess territorialhavs sidogränser mot intilliggande stater.

2 I fall då konventionen inte äger tillämpning enligt punkt 1, kan den likväl tillämpas när den som har begått brottet eller misstänks för detta påträffas inom territorium tillhörigt någon annan stat som är part än den stat som avses i punkt 1.

Artikel 5

Varje stat som är part skall belägga de brott som anges i artikel 3 med lämpliga straff och därvid beakta brottens allvarliga karaktär.

Artikel 6

1 Varje stat som är part skall vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den skall kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artikel 3 när brottet har begåtts

(a) against or on board a ship flying the flag of the State at the time the offence is committed; or

(b) in the territory of that State, including its territorial sea; or

(c) by a national of that State.

2 A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) it is committed by a stateless person whose habitual residence is in that State; or

(b) during its commission a national of that State is seized, threatened, injured or killed; or

(c) it is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act.

3 Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Secretary-General"). If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

4 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 3 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to any of the State Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2 of this article.

5 This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 7

1 Upon being satisfied that the circumstances so warrant, any State Party in the territory of which the offender or the alleged offender is present shall, in accordance with its law, take him into custody or take other measures to ensure his presence for such time as is necessary to enable any criminal or extradition proceeding to be instituted.

2 Such State shall immediately make a preliminary enquiry into the facts, in accordance with its own legislation.

(a) mot eller ombord på ett fartyg som förde den statens flagga vid tidpunkten för brottet; eller

(b) inom den statens territorium, innefattande dess territorialhav; eller

(c) av en medborgare i den staten.

2 En stat som är part kan införa domsrätt i fråga om vilket som helst av dessa brott också när

(a) brottet har begåtts av en statslös person som har hemvist i den staten; eller

(b) en medborgare i den staten grips, hotas, skadas eller dödas i samband med brottet; eller

(c) brottet har begåtts vid försök att tvinga denna stat att utföra eller avstå från någon handling.

3 En stat som är part och som har infört i punkt 2 nämnd domsrätt skall underrätta Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare (nedan kallad "generalsekreteraren"). Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, skall den underrätta generalsekreteraren.

4 Varje stat som är part skall vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artikel 3 angivna brotten i den fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar honom till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i överensstämmelse med punkterna 1 och 2 i denna artikel.

5 Denna konvention utesluter inte att straffrättslig domsrätt utövas enligt nationell lag.

Artikel 7

1 En stat som är part inom vars territorium gärningsmannen eller en misstänkt gärningsman uppehåller sig skall, om den konstaterar att omständigheterna så kräver och i enlighet med sin lagstiftning, ta honom i förvar eller vidta andra åtgärder för att säkerställa hans närvaro under den tid som behövs för att inleda straffrättsligt förfarande eller utlämningsförfarande.

2 En sådan stat skall omedelbart göra en preliminär undersökning av omständigheterna i enlighet med sin egen lagstiftning.

3 Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 1 are being taken shall be entitled to:

(a) communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national or which is otherwise entitled to establish such communication, or, if he is a stateless person, the State in the territory of which he has his habitual residence;

(b) be visited by a representative of that State.

4 The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or the alleged offender is present, subject to the proviso that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5 When a State Party, pursuant to this article, has taken a person into custody, it shall immediately notify the States which have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraph 1 and, if it considers it advisable, any other interested States, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant his detention. The State which makes the preliminary enquiry contemplated in paragraph 2 of this article shall promptly report its findings to the said States and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 8

1 The master of a ship of a State Party (the "flag State") may deliver to the authorities of any other State Party (the "receiving State") any person who he has reasonable grounds to believe has committed one of the offences set forth in article 3.

2 The flag State shall ensure that the master of its ship is obliged whenever practicable, and if possible before entering the territorial sea of the receiving State carrying on board any person who the master intends to deliver in accordance with paragraph 1, to give notification to the authorities of the receiving State of his intention to deliver such person and the reasons therefor.

3 En person som blir föremål för de i punkt 1 angivna åtgärderna skall ha rätt att

(a) utan dröjsmål sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat där han är medborgare eller som av annan anledning är behörig att upprätta sådan förbindelse eller, om han är statslös, den stat inom vars territorium han har sitt hemvist;

(b) motta besök av en företrädare för denna stat.

4 De i punkt 3 avsedda rättigheterna skall utövas i enlighet med lagar och bestämmelser i den stat inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta vistas, under förutsättning att dessa lagar och bestämmelser fullständigt tillgodose de syften som de i punkt 3 angivna rättigheterna är avsedda att tillgodose.

5 När en stat som är part har tagit en person i förvar i enlighet med denna artikel, skall den omedelbart underrätta de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6, punkt 1, och, om den finner det lämpligt, andra berörda stater om att denna person tagits i förvar och om de omständigheter som ligger till grund för frihetsberövandet. Den stat som utför den preliminära undersökning som avses i punkt 2 i denna artikel skall snarast rapportera undersökningsresultatet till nämnda stater och ange huruvida den avser att utöva domsrätt i fallet.

Artikel 8

1 Befälhavaren på ett fartyg som är registrerat i en stat som är part ("flaggstaten") får till myndigheterna i varje annan stat som är part (den "mottagande staten") överlämna en person som han skäligen misstänker för att ha begått något av de i artikel 3 nämnda brotten.

2 Flaggstaten skall säkerställa att befälhavaren på dess fartyg som medför en person ombord, vilken befälhavaren har för avsikt att överlämna enligt punkt 1, har skyldighet att, när så är görligt och om möjligt innan fartyget kommer in på den mottagande statens territorialhav, underrätta myndigheterna i den mottagande staten om sin avsikt att överlämna en sådan person och skälen för detta.

3 The receiving State shall accept the delivery, except where it has grounds to consider that the Convention is not applicable to the acts giving rise to the delivery, and shall proceed in accordance with the provisions of article 7. Any refusal to accept a delivery shall be accompanied by a statement of the reasons for refusal.

4 The flag State shall ensure that the master of its ship is obliged to furnish the authorities of the receiving State with the evidence in the master's possession which pertains to the alleged offence.

5 A receiving State which has accepted the delivery of a person in accordance with paragraph 3 may in turn request the flag State to accept delivery of that person. The flag State shall consider any such request, and if it accedes to the request it shall proceed in accordance with article 7. If the flag State declines a request, it shall furnish the receiving State with a statement of the reasons therefor.

Article 9

Nothing in this Convention shall affect in any way the rules of international law pertaining to the competence of States to exercise investigative or enforcement jurisdiction on board ships not flying their flag.

Article 10

1 The State Party in the territory of which the offender or the alleged offender is found shall, in cases to which article 6 applies, if it does not extradite him be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2 Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences set forth in article 3 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the

3 Den mottagande staten skall acceptera överlämnandet utom i de fall då den har skäl att anse att konventionen inte är tillämplig på de handlingar som föranleder överlämnandet och skall förfara i enlighet med bestämmelserna i artikel 7. Varje vägran att acceptera ett överlämnande skall åtföljas av ett tillkännagivande av skälen för denna.

4 Flaggstaten skall säkerställa att befälhavaren på dess fartyg har skyldighet att ge den mottagande statens myndigheter det bevismaterial som han innehar och som hänför sig till det påstådda brottet.

5 En mottagande stat, som har accepterat överlämnandet av en person enligt punkt 3, får i sin tur anmoda flaggstaten att acceptera överlämnande av denna person. Flaggstaten skall pröva varje sådan begäran och skall, om den ger sitt bifall, förfara i enlighet med bestämmelserna i artikel 7. Om flaggstaten avvisar en begäran, skall den för den mottagande staten ange skälen för detta.

Artikel 9

Ingenting i denna konvention skall på något sätt påverka folkrättens regler om staters behörighet att utöva domsrätt såvitt avser undersökning eller verkställighet ombord på fartyg som inte för deras flagga.

Artikel 10

1 Den stat som är part, inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta påträffas, skall i fall då artikel 6 äger tillämpning, om den inte utlämnar honom, ha skyldighet att utan undantag och oberoende av om brottet begåtts inom dess territorium eller inte utan dröjsmål överlämna fallet till behöriga myndigheter för åtalsprövning enligt den statens lagar. Myndigheterna skall fatta beslut på samma sätt som i fråga om varje annat brott av allvarlig karaktär enligt lagen i den staten.

2 En person mot vilken ett förfarande inleds i samband med något av de brott som anges i artikel 3 skall tillförsäkras en rättvis behandling under alla skeden i förfarandet,

proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided for such proceedings by the law of the State in the territory of which he is present.

Article 11

1 The offences set forth in article 3 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

2 If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has not extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 3. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State Party.

3 States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 3 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4 If necessary, the offences set forth in article 3 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in a place within the jurisdiction of the State Party requesting extradition.

5 A State Party which receives more than one request for extradition from States which have established jurisdiction in accordance with article 7 and which decides not to prosecute shall, in selecting the State to which the offender or alleged offender is to be extradited, pay due regard to the interests and responsibilities of the State Party whose flag the ship was flying at the time of the commission of the offence.

6 In considering a request for the extradition of an alleged offender pursuant to this Convention, the requested State shall pay due

däri inbegripet åtnjutandet av alla de rättigheter och garantier som föreskrivs för sådant förfarande i den stat inom vars territorium han uppehåller sig.

Artikel 11

1 De brott som anges i artikel 3 skall anses vara utlämningsbara enligt gällande utlämningsavtal mellan de stater som är parter. Stater som är parter åtar sig att uppta sådana brott bland de utlämningsbara brotten i varje framtida utlämningsavtal mellan dem.

2 Om en stat som är part, vilken gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, mottar en utlämningsframställning från en annan stat som är part, med vilken den inte har något utlämningsavtal, kan den anmodade staten, om den så önskar, betrakta denna konvention som laglig grund för utlämning för de brott som anges i artikel 3. För utlämning skall gälla de övriga villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag.

3 Stater som är parter, vilka inte gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, skall sinsemellan betrakta de brott som anges i artikel 3 såsom utlämningsbara, varvid dock de villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag skall gälla.

4 Om så är nödvändigt, skall de brott som anges i artikel 3 i fråga om utlämning mellan stater som är parter behandlas som om de hade begåtts inte endast på den plats där de ägde rum utan även på en plats inom jurisdiktionsområdet för den stat som är part, vilken gör utlämningsframställningen.

5 En stat som är part, vilken erhåller mer än en begäran om utlämning från stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 7 och som beslutar att inte lagföra skall, då den väljer stat till vilken den som har begått brottet eller misstänks för detta skall utlämnas, ta vederbörlig hänsyn till intressena och förpliktelserna för den stat som är part, vars flagga fartyget förde då brottet begicks.

6 Vid behandling av en framställning om utlämning av en misstänkt gärningsman enligt denna konvention skall den anmodade staten

regard to whether his rights as set forth in article 7, paragraph 3, can be effected in the requesting State.

7 With respect to the offences as defined in this Convention, the provisions of all extradition treaties and arrangements applicable between States Parties are modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this convention.

Article 12

1 States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of the offences set forth in article 3, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2 States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties on mutual assistance that may exist between them. In the absence of such treaties, States Parties shall afford each other assistance in accordance with their national law.

Article 13

1 States Parties shall co-operate in the prevention of the offences set forth in article 3, particularly by:

(a) taking all practicable measures to prevent preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories;

(b) exchanging information in accordance with their national law, and co-ordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences set forth in article 3.

2 When, due to the commission of an offence set forth in article 3, the passage of a ship has been delayed or interrupted, any State Party in whose territory the ship or passengers or crew are present shall be bound to exercise all possible efforts to avoid a ship, its passengers, crew or cargo being unduly detained or delayed.

ta vederbörlig hänsyn till huruvida den misstänktes rättigheter enligt artikel 7, punkt 3, kan tillgodoses i den ansökande staten.

7 Bestämmelserna i alla konventioner och avtal om utlämning, som gäller mellan stater som är parter, ändras mellan dessa stater i den mån de avser de i denna konvention angivna brotten och är oförenliga med denna konvention.

Artikel 12

1 Stater som är parter skall lämna varandra största möjliga bistånd vid straffrättsliga förfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artikel 3, häri inbegripet tillhandahållande av bevismaterial som de föfogar över och som behövs vid förfarandet.

2 Stater som är parter skall fullgöra sina skyldigheter enligt punkt 1 i överensstämmelse med de avtal om ömsesidigt bistånd som kan finnas mellan dem. Saknas sådant avtal, skall staterna lämna varandra bistånd enligt nationell lag.

Artikel 13

1 Stater som är parter skall samarbeta för att förhindra de brott som anges i artikel 3, särskilt genom att:

(a) vidta alla praktiskt möjliga åtgärder för att inom sina resp. territorier förhindra förberedelse till sådana brott inom eller utanför deras territorier;

(b) utbyta upplysningar i enlighet med sin nationella lag samt samordna lämpliga administrativa och andra åtgärder i syfte att förhindra brott som anges i artikel 3.

2 När ett fartygs resa har fördröjts eller avbrutits till följd av brott som anges i artikel 3, skall den stat som är part, inom vars territorium fartyget eller dess passagerare eller besättning befinner sig, ha skyldighet att vidta alla tänkbara ansträngningar för att undvika att fartyget, dess passagerare, besättning eller last otillbörligt kvarhålls eller försenas.

Article 14

Any State Party having reason to believe that an offence set forth in article 3 will be committed shall, in accordance with its national law, furnish as promptly as possible any relevant information in its possession to those States which it believes would be the States having established jurisdiction in accordance with article 6.

Article 15

1 Each State Party shall, in accordance with its national law, provide to the Secretary-General as promptly as possible, any relevant information in its possession concerning:

- (a) the circumstances of the offence;
- (b) the action taken pursuant to article 13, paragraph 2;
- (c) the measures taken in relation to the offender or the alleged offender, and, in particular, the results of any extradition proceedings or other legal proceedings.

2 The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General.

3 The information transmitted in accordance with paragraphs 1 and 2 shall be communicated by the Secretary-General to all States Parties, to members of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Organization"), to the other States concerned, and to the appropriate international inter-governmental organizations.

Article 16

1 Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

Artikel 14

Varje stat som är part, vilken har anledning befara att ett brott som anges i artikel 3 kommer att begås skall, i enlighet med sin nationella lag, så snabbt som möjligt lämna alla uppgifter av betydelse som den innehar till de stater som den förmodar skulle vara de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6.

Artikel 15

1 Varje stat som är part skall i enlighet med sin nationella lag så snabbt som möjligt lämna generalsekreteraren alla tillgängliga uppgifter av betydelse rörande

- (a) omständigheterna vid brottet;
- (b) åtgärd som vidtagits enligt artikel 13, punkt 2;
- (c) de åtgärder som vidtagits mot den som har begått brottet eller misstänks för detta samt, i synnerhet, utgången av ett utlämningsförfarande eller annat rättsligt förfarande.

2 Den stat som är part där den misstänkte lagförs skall i enlighet med sin nationella lag underrätta generalsekreteraren om den slutliga utgången av målet.

3 Uppgifter som har överlämnats enligt punkterna 1 och 2 skall av generalsekreteraren delges alla stater som är parter, medlemmar av Internationella sjöfartsorganisationen (nedan kallad "organisationen"), andra berörda stater samt vederbörande internationella mellanstatliga organisationer.

Artikel 16

1 Varje tvist mellan två eller flera stater som är parter om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention, som inte kan biläggas genom förhandlingar inom rimlig tid, skall på begäran av någon av dem hänskjutas till skiljedom. Om parterna inom sex månader från dagen för begäran om skiljedom inte kan enas om skiljedomsförfarandet, kan vilken part som helst hänskjuta tvisten till Internationella domstolen genom en begäran enligt domstolens stadga.

2 Each State may at the time of signature or ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by any or all of the provisions of paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by those provisions with respect to any State Party which has made such a reservation.

3 Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General.

Article 17

1 This Convention shall be open for signature at Rome on 10 March 1988 by States participating in the International Conference on the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation and at the Headquarters of the Organization by all States from 14 March 1988 to 9 March 1989. It shall thereafter remain open for accession.

2 States may express their consent to be bound by this Convention by:

(a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

(b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or

(c) accession.

3 Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.

Article 18

1 This Convention shall enter into force ninety days following the date on which fifteen States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect thereof.

2 For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Convention after the con-

2 Varje stat kan vid tidpunkten för undertecknande, ratifikation, antagande eller godkännande av, eller vid anslutning till denna konvention förklara att den inte anser sig bunden av någon av eller alla bestämmelserna i punkt 1. De övriga stater som är parter skall inte vara bundna av dessa bestämmelser i förhållande till part som har gjort ett sådant förbehåll.

3 Varje stat som har gjort ett förbehåll enligt punkt 2 kan när som helst återta förbehållet genom underrättelse till generalsekretären.

Artikel 17

1 Denna konvention skall vara öppen för undertecknande i Rom den 10 mars 1988 av de stater som deltagit i den internationella konferensen om bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och i organisationens högkvarter av alla stater från den 14 mars 1988 till den 9 mars 1989. Därefter skall den förbli öppen för anslutning.

2 Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av denna konvention genom

(a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande; eller

(b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande följt av ratifikation, antagande eller godkännande; eller

(c) anslutning.

3 Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning skall ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekretären.

Artikel 18

1 Denna konvention träder i kraft nittio dagar efter den dag då femton stater antingen har undertecknat den utan förbehåll för ratifikation, godtagande, godkännande anslutning eller deponerat ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument.

2 I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende denna

ditions for entry into force thereof have been met, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

Article 19

1 This Convention may be denounced by any State Party at any time after the expiry of one year from the date on which this Convention enters into force for that State.

2 Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.

3 A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the receipt of the instrument of denunciation by the Secretary-General.

Article 20

1 A conference for the purpose of revising or amending this Convention may be convened by the Organization.

2 The Secretary-General shall convene a conference of the States Parties to this Convention for revising or amending the Convention, at the request of one third of the States Parties, or ten States Parties, whichever is the higher figure.

3 Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Convention shall be deemed to apply to the Convention as amended.

Article 21

1 This Convention shall be deposited with the Secretary-General.

2 The Secretary-General shall:

(a) inform all States which have signed this Convention or acceded thereto, and all members of the Organization, of:

(i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession together with the date thereof;

(ii) the date of the entry into force of this convention;

konvention efter det att villkoren för konventionens ikraftträdande har uppfyllts träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 19

1 Denna konvention kan sägas upp av en stat som är part vid vilken tidpunkt som helst efter ett år från den dag då konventionen träder i kraft för den staten.

2 Uppsägning skall ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekreteraren.

3 En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som kan anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekreteraren mottagit uppsägningen.

Artikel 20

1 En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra denna konvention.

2 Generalsekreteraren skall, i syfte att se över eller ändra denna konvention, sammankalla en konferens med de stater som är parter i konventionen på begäran av en tredjedel eller tio av staterna, beroende på vilket antal som är högst.

3 Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet av en ändring i denna konvention skall anses avse den ändrade konventionen.

Artikel 21

1 Denna konvention skall deponeras hos generalsekreteraren.

2 Generalsekreteraren skall

(a) underrätta alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till denna konvention och samtliga medlemmar i organisationen om

(i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument samt dagen för detta;

(ii) dagen för ikraftträdandet av denna konvention;

(iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Convention together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;

(iv) the receipt of any declaration or notification made under this Convention;

(b) transmit certified true copies of this Convention to all States which have signed this Convention or acceded thereto.

3 As soon as this Convention enters into force, a certified true copy thereof shall be transmitted by the Depositary to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

Article 22

This Convention is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned being duly authorized by their respective Governments for that purpose have signed this Convention.

DONE AT Rome this tenth day of March one thousand nine hundred and eighty-eight.

(iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende denna konvention och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft;

(iv) mottagande av förklaring eller under rättelse enligt denna konvention;

(b) sända bestyrkta kopior av denna konvention till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till konventionen.

3 Så snart denna konvention träder i kraft skall depositarien sända en bestyrkt kopia till Förenta nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga.

Artikel 22

Denna konvention upprättas i ett enda original på arabiska¹, kinesiska¹, engelska, franska¹, ryska¹ och spanska¹, vilka texter är lika giltiga.

TILL BEKRÄFTELSE HÄR PÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina resp. regeringar, undertecknat denna konvention.

UPPRÄTTAD I Rom den 10 mars 1988.

¹ De arabiska, kinesiska, franska, ryska och spanska texterna har här utelämnats.

(Översättning)¹

PROTOCOL FOR THE SUPPRESSION OF UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF FIXED PLATFORMS LOCATED ON THE CONTINENTAL SHELF

The States Parties to this Protocol, BEING PARTIES to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation,

RECOGNIZING that the reasons for which the Convention was elaborated also apply to fixed platforms located on the continental shelf,

TAKING ACCOUNT of the provisions of that Convention,

AFFIRMING that matters not regulated by this Protocol continue to be governed by the rules and principles of general international law,

HAVE AGREED as follows:

Article 1

1 The provisions of articles 5 and 7 and of articles 10 to 16 of the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation (hereinafter referred to as "the Convention") shall also apply *mutatis mutandis* to the offences set forth in article 2 of this Protocol where such offences are committed on board or against fixed platforms located on the continental shelf.

2 In cases where the Protocol does not apply pursuant to paragraph 1, it nevertheless applies when the offender or the alleged offender is found in the territory of a State Party other than the State in whose internal waters or territorial sea the fixed platform is located.

3 For the purposes of this Protocol, "fixed platform" means an artificial island, installation or structure permanently attached to the sea-bed for the purpose of exploration or exploitation or resources or for other economic purpose.

PROTOKOLL OM BEKÄMPANDE AV BROTT MOT SÄKERHETEN FÖR FASTA PLATTFORMAR BELÄGNA PÅ KONTINENTALSOCKELN

De stater som är parter i detta protokoll, SOM ÄR PARTER i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet,

SOM ERKÄNNER att de skäl för vilka konventionen utarbetades även gäller för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln,

SOM BEAKTAR bestämmelserna i konventionen,

SOM BEKRÄFTAR att frågor, som inte regleras i detta protokoll, även i fortsättningen skall regleras genom folkrättens regler och principer,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

Artikel 1

1 Bestämmelserna i artiklarna 5, 7 och 10–16 i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (nedan kallad konventionen) skall i tillämpliga delar gälla även brott som anges i artikel 2 i detta protokoll, i de fall då sådana brott begås ombord på eller mot fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.

2 I de fall då protokollet inte äger tillämpning enligt punkt 1, skall det likväl tillämpas när den som har begått brottet eller är misstänkt för detta påträffas inom territorium tillhörigt annan stat som är part än den stat i vars inre vatten eller territorialhav den fasta plattformen är belägen.

3 Vid tillämpning av detta protokoll avses med "fast plattform" en konstgjord ö, anläggning eller konstruktion som är permanent fastgjord vid havsbotten i syfte att utforska eller utvinna tillgångar eller för annat ekonomiskt ändamål.

¹ Översättning i enlighet med den i prop. 1989/90:130 intagna texten.

Article 2

1 Any person commits an offence if that person unlawfully and intentionally:

(a) seizes or exercises control over a fixed platform by force or threat thereof or any other form of intimidation; or

(b) performs an act of violence against a person on board a fixed platform if that act is likely to endanger its safety;

(c) destroys a fixed platform or causes damage to it which is likely to endanger its safety; or

(d) places or causes to be placed on a fixed platform, by any means whatsoever, a device or substance which is likely to destroy that fixed platform or likely to endanger its safety; or

(e) injures or kills any person in connection with the commission or the attempted commission of any of the offences set forth in subparagraphs (a) to (d).

2 Any person also commits an offence if that person:

(a) attempts to commit any of the offences set forth in paragraph 1; or

(b) abets the commission of any such offences perpetrated by any person or is otherwise an accomplice of a person who commits such an offence; or

(c) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraph 1, subparagraphs (b) and (c), if that threat is likely to endanger the safety of the fixed platform.

Article 3

1 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when the offence is committed:

(a) against or on board a fixed platform while it is located on the continental shelf of that State; or

(b) by a national of that State.

Artikel 2

1 En brottslig handling begår den som rättsstridigt och uppsåtligen

(a) genom våld eller hot om våld eller genom hot av annat slag tar en fast plattform i besittning eller utövar kontroll över den; eller

(b) utför en våldshandling mot någon ombord på en fast plattform, om gärningen är ägnad att äventyra plattformens säkerhet; eller

(c) förstör en fast plattform eller tillfogar den skada som är ägnad att äventyra dess säkerhet; eller

(d) på en fast plattform placerar eller låter placera, oavsett på vilket sätt, en anordning eller ett ämne som är ägnat att förstöra plattformen eller äventyra dess säkerhet; eller

(e) skadar eller dödar någon i samband med brott eller försök till brott som anges i (a)–(d).

2 En brottslig handling begår även den som

(a) försöker att begå något av de brott som anges i punkt 1; eller

(b) anstiftar någon till att begå sådant brott eller på annat sätt medverkar till sådant brott; eller

(c) hotar att begå något av de brott som anges i punkt 1 (b) och (c), om hotet är ägnat att äventyra den fasta plattformens säkerhet och, om så krävs enligt bestämmelserna i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

Artikel 3

1 Varje stat som är part skall vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den skall kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artikel 2 när brottet har begåtts

(a) mot eller ombord på en fast plattform medan den är belägen på den statens kontinentalsockel; eller

(b) av en medborgare i den staten.

2 State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

- (a) it is committed by a stateless person whose habitual residence is in that State;
- (b) during its commission a national of that State is seized, threatened, injured or killed; or
- (c) it is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act.

3 Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Secretary-General"). If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

4 Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2 of this article.

5 This Protocol does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 4

Nothing in this Protocol shall affect in any way the rules of international law pertaining to fixed platforms located on the continental shelf.

Article 5

1 This Protocol shall be open for signature at Rome on 10 March 1988 and at the Headquarters of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Organization") from 14 March 1988 to 9 March 1989 by any State which has signed the Convention. It shall thereafter remain open for accession.

2 States may express their consent to be bound by this Protocol by:

- (a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

2 En stat som är part kan införa domsrätt i fråga om vilket som helst av dessa brott också när

- (a) brottet begåtts av en statslös person som har hemvist i den staten;
- (b) en medborgare i den staten gripes, hotas, skadas eller dödas i samband med brottet; eller
- (c) brottet har begåtts vid försök att tvinga denna stat att utföra eller avstå från någon handling.

3 En stat som är part, vilken har infört i punkt 2 nämnd domsrätt, skall underrätta Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare (nedan kallad generalsekreteraren). Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, skall den underrätta generalsekreteraren.

4 Varje stat som är part skall vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artikel 2 angivna brotten i de fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar honom till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i enlighet med punkterna 1 och 2 i denna artikel.

5 Detta protokoll utesluter inte staffrättslig domsrätt enligt nationell lag.

Artikel 4

Ingenting i detta protokoll skall på något sätt påverka folkrättens regler angående fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln.

Artikel 5

1 Detta protokoll skall vara öppet för undertecknande i Rom den 10 mars 1988 och i Internationella sjöfartsorganisationens (nedan kallad organisationen) högkvarter från den 14 mars 1988 till den 9 mars 1989 av varje stat som har undertecknat konventionen. Därefter skall det förbli öppet för anslutning.

2 Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av detta protokoll genom

- (a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande; eller

(b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or

(c) accession.

3 Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.

4 Only a State which has signed the Convention without reservation as to ratification, acceptance or approval, or has ratified, accepted, approved or acceded to the Convention may become a Party to this Protocol.

Article 6

1 This Protocol shall enter into force ninety days following the date on which three States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect thereof. However, this Protocol shall not enter into force before the Convention has entered into force.

2 For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Protocol after the conditions for entry into force thereof have been met, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

Article 7

1 This Protocol may be denounced by any State Party at any time after the expiry of one year from the date on which this Protocol enters into force for that State.

2 Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.

3 A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the receipt of the instrument of denunciation by the Secretary-General.

4 A denunciation of the Convention by a State Party shall be deemed to be a denunciation of this Protocol by that Party.

(b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande följt av ratifikation, antagande eller godkännande; eller

(c) anslutning.

3 Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning skall ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekretären.

4 Endast stat som har undertecknat konventionen utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller som har ratificerat, antagit, godkänt eller anslutit sig till konventionen kan bli part i detta protokoll.

Artikel 6

1 Detta protokoll träder i kraft nittio dagar efter den dag då tre stater antingen har undertecknat det utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller deponerat ett ratifikations-, antagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument. Detta protokoll träder dock inte i kraft innan konventionen har trätt i kraft.

2 I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende detta protokoll efter det att villkoren för protokollets ikraftträdande har uppfyllts träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 7

1 Detta protokoll kan sägas upp av en stat vid vilken tidpunkt som helst efter ett år från den dag då protokollet träder i kraft för den staten.

2 Uppsägning skall ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekretären.

3 En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som kan anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekretären mottagit uppsägningen.

4 En stats uppsägning av konventionen skall anses som uppsägning av detta protokoll.

Article 8

1 A conference for the purpose of revising or amending this Protocol may be convened by the Organization.

2 The Secretary-General shall convene a conference of the States Parties to this Protocol for revising or amending the Protocol, at the request of one third of the States Parties, whichever is the higher figure.

3 Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Protocol shall be deemed to apply to the Protocol as amended.

Article 9

1 This Protocol shall be deposited with the Secretary-General.

2 The Secretary-General shall:

(a) inform all States which have signed this Protocol or acceded thereto, and all Members of the Organization, of:

(i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession, together with the date thereof;

(ii) the date of entry into force of this Protocol;

(iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Protocol together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;

(iv) the receipt of any declaration or notification made under this Protocol or under the Convention, concerning this Protocol;

(b) transmit certified true copies of this Protocol to all States which have signed this Protocol or acceded thereto.

3 As soon as this Protocol enters into force, a certified true copy thereof shall be transmitted by the Depositary to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

Article 10

This Protocol is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French,

Artikel 8

1 En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra detta protokoll.

2 Generalsekreteraren skall, i syfte att se över eller ändra detta protokoll, sammankalla en konferens med de stater som är parter i protokollet på begäran av en tredjedel eller fem av staterna, beroende på vilket antal som är högst.

3 Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet av en ändring i detta protokoll skall anses avse det ändrade protokollet.

Artikel 9

1 Detta protokoll skall deponeras hos generalsekreteraren.

2 Generalsekreteraren skall

(a) underrätta alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till detta protokoll och samtliga medlemmar i organisationen om

(i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument samt dagen för detta;

(ii) dagen för ikraftträdandet av detta protokoll;

(iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende detta protokoll och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft;

(iv) mottagande av en förklaring eller underrättelse enligt detta protokoll eller konventionen angående detta protokoll;

(b) sända bestyrkta kopior av detta protokoll till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till protokollet.

3 Så snart detta protokoll träder i kraft skall depositarien sända en bestyrkt kopia till Förenta nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga.

Artikel 10

Detta protokoll upprättas i ett enda original på arabiska¹, kinesiska¹, engelska, franska¹,

¹ De arabiska, kinesiska och franska texterna har här utlämnats.

Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized by their respective Governments for that purpose, have signed this Protocol.

DONE AT ROME this tenth day of March one thousand nine hundred and eighty-eight.

ryska¹ och spanska¹, vilka texter är lika giltiga.

TILL BEKRÄFTELSE HÄRPÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina resp. regeringar, undertecknat detta protokoll.

UPPRÄTTAT I ROM den 10 mars 1988.